

On dokuzuncu Mektub

Bu risale, üçyüzden fazla mu'cizatı beyan eder. Risalet-i Ahmediye'nin (A.S.M.) mu'cizesini beyan ettiği gibi, kendisi de o mu'cizenin bir kerametidir. Üç-dört nev' ile hârika olmuştur:

Birincisi: Nakil ve rivayet olmakla beraber, yüz sahifeden fazla olduğu halde, kitablara müracaat edilmeden, ezber olarak, dağ, bağ köşelerinde, üç-dört gün zarfında hergünde iki-üç saat çalışmak şartıyla mecmuu oniki saatte te'lif edilmesi, hârika bir vakiadır.

İkincisi: Bu risale, uzunluğu ile beraber ne yazması usanç verir ve ne de okuması halâvetini kaybeder. Tenbel ehl-i kalemî öyle bir şevk ve gayrete getirdi ki; bu sıkıntılı ve usançlı bir zamanda, bu civarda bir sene zarfında yetmiş adede yakın nüshalar yazıldığı, o mu'cize-i Risaletin bir kerameti olduğunu, muttali olanlara kanaat verdi.

Üçüncüsü: Acemî ve tevafuktan haberi yok ve bize de daha tevafuk tezahür etmeden evvel onun ve başka sekiz müstensihin birbirini görmeden yazdıkları nüshalarda; Lafz-ı Resul-i Ekrem (Aleyhissalâtu Vesselâm) kelimesi bütün risalede ve Lafz-ı Kur'an beşinci parçasında öyle bir tarzda tevafuk etmeleri görüldü ki, zerre miktar insafı olan tesadüfe vermez. Kim görmüşse kat'î hükmediyor ki; bu bir sırr-ı gaybîdir, mu'cize-i Ahmediye'nin (A.S.M.) bir kerametidir.

Şu risalenin başındaki esaslar çok mühimdirler. Hem şu risaledeki ehadîs, hemen umumen eimme-i hadîsçe makbul ve sahih olmakla beraber, en kat'î hâdisat-ı risaleti beyan ediyorlar. O risalenin mezayasını söylemek lâzım gelse; o risale kadar bir eser yazmak lâzım geldiğinden, müştak olanları onu bir kerre okumasına havale ediyoruz...

Said Nursî

İHTAR: Şu risalede çok ehadîs-i şerife nakletmişim. Yanımda kütüb-ü hadîsiye bulunmuyor. Yazdığım hadîslerin lafzında yanlışım varsa; ya tashih edilsin veyahud "hadîs-i bilmana"dır denilsin. Çünkü kavîl-i racih odur ki: "Nakl-i hadîs-i bilmana caizdir." Yani: Hadîsin yalnız manasını alıp, lafzını kendi zikreder. Madem öyledir; lafzında yanlışım varsa, hadîs-i bilmana nazarıyla bakılsın.

Mu'rizat-ı Ahmediye

(A.S.M.)

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَأَنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ

وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ

ilâ âhir...

[Risalet-i Ahmediye'ye (A.S.M.) dair Ondokuzuncu Söz'le Otuzbirinci Söz, nübüvvet-i Muhammediyeyi (A.S.M.) delail-i kat'iyeye ile isbat ettiklerinden, isbat cihetini onlara havale edip, yalnız onlara bir tetimme olarak ondokuz nükteli işaretlerle, o büyük hakikatın bazı lem'alarını göstereceğiz:]

BİRİNCİ NÜKTELİ İŞARET: Şu kâinatın sahib ve mutasarrıfı elbette bilerek yapıyor ve hikmetle tasarruf ediyor ve her tarafı görerek tedvir ediyor ve her şey'i bilerek, görerek terbiye ediyor ve herşeyde görünen hikmetleri, gayeleri, faydeleri irade ederek tedvir ediyor. Madem yapan bilir; elbette bilen konuşur. Madem konuşacak, elbette zîşuur ve zîfikir ve konuşmasını bilenlerle konuşacak. Madem zîfikirle konuşacak, elbette zîşuurun içinde en cem'iyetli ve şuuru küllî olan insan nev'i ile konuşacaktır. Madem insan nev'i ile konuşacak, elbette insanlar içinde kabil-i hitab ve mükemmel insan olanlarla konuşacak. Madem en mükemmel ve istidadı en yüksek ve ahlâkı ulvî ve nev'-i beşere mukteda olacak olanlarla konuşacaktır; elbette dost ve düşmanın ittifakıyla, en yüksek istidadda ve en âlî ahlâkta ve nev'-i beşerin humsu ona iktida etmiş ve nısf-ı Arz onun hükm-ü manevîsi altına girmiş ve istikbal onun getirdiği nurun ziyasıyla bin üçyüz sene ışıklanmış

---sh:»(M:90) ↓ -----

ve beşerin nuranî kısmı ve ehl-i imanı, mütemadiyen günde beş defa onunla tecdid-i biat edip, ona dua-yı rahmet ve saadet edip, ona medh ve muhabbet etmiş olan Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm ile konuşacak ve konuşmuş ve Resul yapacak ve yapmış ve sair nev'-i beşere rehber yapacak ve yapmıştır.

İKİNCİ NÜKTELİ İŞARET: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm iddia-yı nübüvvet etmiş; Kur'an-ı Azîmüşşan gibi bir fermanı göstermiş ve ehl-i tahkikin yanında bine kadar mu'cizat-ı bahireyi göstermiştir. O mu'cizat, heyet-i mecmuasıyla, dava-yı nübüvvetin vukuu kadar vücudları kat'îdir. Kur'an-ı Hakîm'in çok yerlerinde en muannid kâfirlerden naklettiği sihir isnad etmeleri gösteriyor ki; o muannid kâfirler dahi mu'cizatın vücudlarını ve vukularını inkâr edemiyorlar. Yalnız, kendilerini aldatmak veya etba'larını kandırmak için, -hâşâ- sihir demişler.

Evet mu'cizat-ı Ahmediye'nin (A.S.M.) yüz tevatür kuvvetinde bir kat'iyeti vardır. Mu'cize ise; Hâlık-ı Kâinat tarafından onun davasına bir tasdiktir, "Sadakte" hükmüne geçer. Nasılki sen bir padişahın meclisinde ve daire-i nazarında desen ki: "Padişah beni filan işe memur etmiş." Senden o davaya bir delil istenilse; padişah "Evet" dese, nasıl seni tasdik eder. Öyle de, âdetini ve vaziyetini senin iltimasınla değiştirirse; "Evet" sözünden daha kat'î daha sağlam, senin davayı tasdik eder. Öyle de, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm dava etmiş ki: "Ben, şu kâinat Hâlıkının meb'usuyum. Delilim de şudur ki: Müstemir âdetini, benim dua ve iltimasımla değiştirecek. İşte parmaklarıma bakınız, beş musluklu bir çeşme gibi akıttırıyor. Kamer'e bakınız, bir parmağımın işaretiyle iki parça ediyor. Şu ağaca bakınız; beni tasdik için yanıma geliyor, şehadet ediyor. Şu bir parça taama bakınız; iki-üç adama ancak kâfi geldiği halde, işte ikiyüz-üçyüz adamı tok ediyor." Ve hakeza.. yüzer mu'cizatı böyle göstermiştir.

Şimdi, şu zâtın delail-i sıdkı ve berahin-i nübüvveti yalnız mu'cizatına münhasır değildir. Belki ehl-i dikkat için, hemen umum harekâtı ve ef'ali, ahval ve akvali, ahlâk ve etvarı, sîret ve sureti, sıdkını ve ciddiyetini isbat eder. Hattâ meşhur ülema-i Benî İsrailiyeden Abdullah İbn-i Selâm gibi pek çok zâtlar, yalnız o Zât-ı Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın sîmasını görmekle, "Şu sîmada yalan yok, şu yüzde hile olamaz!" diyerek imana gelmişler.

---sh:»(M:91) ↓ -----

Çendan muhakkikîn-i ülema, delail-i nübüvveti ve mu'cizatı bin kadar demişler; fakat binler, belki yüzbinler delail-i nübüvvet vardır. Ve yüzbinler yol ile yüzbinler muhtelif fikirli adamlar, o zâtın nübüvvetini tasdik etmişler. Yalnız Kur'an-ı Hakîm'de kırk vech-i i'cazdan başka, nübüvvet-i Ahmediyenin (A.S.M.) bin bürhanını gösteriyor.

Hem madem nev'-i beşerde nübüvvet vardır. Ve yüzbinler zât, nübüvvet dava edip mu'cize gösterenler, gelip geçmişler. Elbette umumun fevkinde bir kat'iyet ile, nübüvvet-i Ahmediye (A.S.M.) sabittir. Çünkü İsa Aleyhisselâm ve Musa Aleyhisselâm gibi umum resullere nebi dedirten ve risaletlerine medar olan delail ve evsaf ve vaziyetler ve ümmetlerine karşı muameleler; Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'da daha ekmel, daha câmi' bir surette mevcuttur. Madem hükm-ü nübüvvetin illeti ve sebebi, Zât-ı Ahmedî'de (A.S.M.) daha mükemmel mevcuttur. Elbette hükm-ü nübüvvet, umum enbiyadan daha vâzıh bir kat'iyet ile ona sabittir.

ÜÇÜNCÜ NÜKTELİ İŞARET: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın mu'cizatı çok mütenevvidir. Risaleti umumî olduğu için, hemen ekser enva'-ı kâinattan birer mu'cizeye mazhardır. Güya nasilki bir padişah-ı zîşanın bir yaver-i ekremi mütenevvi hediyelerle muhtelif akvamın mecmaı olan bir şehre geldiği vakit, her taife onun istikbaline bir mümessil gönderir; kendi taifesi lisanıyla ona "hoş-âmedî" eder, onu alkışlar. Öyle de: Sultan-ı Ezel ve Ebed'in en büyük yaveri olan Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, âleme teşrif edip ve küre-i arzın ahalisi olan nev'-i beşere meb'us olarak geldiği ve umum kâinatın Hâlıkı tarafından umum kâinatın hakaikına karşı alâkadar olan envâr-ı hakikat ve hedaya-yı maneviyeyi getirdiği zaman; taştan, sudan, ağaçtan, hayvandan, insandan tut tâ Ay'dan, Güneş'ten, yıldızlara kadar her taife, kendi lisan-ı mahsusuyla ve ellerinde birer mu'cizesini taşımasıyla, onun nübüvvetini alkışlamış ve hoş-âmedî demiş.

Şimdi o mu'cizatın umumunu bahsetmek için, cildlerle yazı yazmak lâzım gelir. Muhakkikîn-i asfiya, delail-i nübüvvetin tafsilâtına dair çok cildler yazmışlar. Biz yalnız icmalî işaretler nev'inden, o mu'cizatın kat'î ve manevî mütevatir olan küllî enva'ına işaret ederiz.

İşte nübüvvet-i Ahmediyenin (A.S.M.) delaili, evvelâ iki kısımdır:

Birisi: "İrhasat" denilen nübüvvetten evvel ve veladeti vaktinde zuhur eden hârikulâde hallerdir.

İkinci kısım: Sair delail-i nübüvvetir. İkinci kısım da iki kısımdır. Biri: Nübüvvetten sonra, fakat nübüvvetini tasdikân zuhura

---sh:»(M:92) ↓ -----

gelen hârikalardır. İkincisi: Asr-ı Saadetinde mazhar olduğu hârikalardır. Şu ikinci kısım dahi iki kısımdır: Biri: Zâtında, sîretinde, suretinde, ahlâkında, kemalinde zahir olan delail-i nübüvvettir. İkincisi âfâkî, haricî şeylerde mazhar olduğu mu'cizattır. Şu ikinci kısım dahi iki kısımdır: Biri: Manevî ve Kur'anîdir. Diğeri: Maddî ve ekvanîdir. Şu ikinci kısım dahi iki kısımdır. Biri: Dava-yı nübüvvet vaktinde, ehl-i küfrün inadını kırmak veyahut ehl-i imanın kuvvet-i imanını ziyadeleştirmek için zuhura gelen hârikulâde mu'cizattır. Şakk-ı Kamer ve parmağından suyun akması ve az taamla çokları doyurması ve hayvan ve ağaç ve taşın konuşması gibi yirmi nev' ve herbir nev'i manevî tevatür derecesinde ve herbir nev'in de çok mükerrer efradı vardır. İkinci kısım: İstikbalde ihbar ettiği hâdiselerdir ki; Cenab-ı Hakk'ın talimiyle o da haber vermiş, haber verdiği gibi doğru çıkmıştır. İşte biz de şu âhirki kısımdan başlayıp icmalî bir fihriste göstereceğiz. (Haşiye)

DÖRDÜNCÜ NÜKTELİ İŞARET: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın, Allâm-ül Guyub'un talimiyle haber verdiği umûr-u gaybiye, hadd ü hesaba gelmez. İ'caz-ı Kur'ana dair olan Yirmibeşinci Söz'de enva'ına işaret ve bir derece izah ve isbat ettiğimizden, geçmiş zamana dair ve enbiya-yı sâbıkaya dair ve hakaik-i İlahiyeye ve hakaik-i kevnîyeye ve hakaik-i uhrevîyeye dair ihbarat-ı gaybiyelerini Yirmibeşinci Söz'e havale edip, şimdilik bahsetmeyeceğiz. Yalnız, kendinden sonra Sahabe ve Âl-i Beyt'in başına gelen ve ümmetin ileride mazhar olacağı hâdisata dair pek çok ihbarat-ı sadıka-i gaybiyesi kısmından cüz'î birkaç misaline işaret edeceğiz. Ve şu hakikat tamamıyla anlaşılacak için, altı esas mukaddime olarak beyan edeceğiz:

Birinci Esas: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın çendan her hali ve her tavrı, sıdkına ve nübüvvetine şahid olabilir; fakat her hali, her tavrı hârikulâde olmak lâzım değildir. Çünkü Cenab-ı Hak onu beşer suretinde göndermiş, tâ insanın ahval-i içtimaiyelerinde ve dünyevî, uhrevî saadetlerini kazandıracak a'mal ve harekâtlarında rehber olsun ve imam olsun ve herbiri birer mu'cizat-ı kudret-i İlahiye olan âdiyat içindeki hârikulâde olan san'at-ı Rabbanîyeyi ve tasarruf-u kudret-i İlahiyeyi gösterebilir. Eğer ef'alinde beşeriyetten çıkıp hârikulâde olsaydı, bizzât imam olamazdı; ef'aliyle, ahvaliyle, etvarıyla ders veremezdi. Fakat yalnız nübüvvetini muannidlere karşı isbat etmek için hârikulâde işlere mazhar olur ve indelhace arasına mu'cizatı gösterirdi. Fakat sırr-ı teklif olan imtihan ve tecrübe muktezasıyla, elbette

(Haşiye): Maatteessüf niyet ettiğim gibi yazamadım. İhtiyarsız olarak nasıl kalbe geldi; öyle yazıldı. Şu taksimattaki tertibi tamamıyla müraat edemedim.

---sh:»(M:93) ↓ -----

bedahet derecesinde ve ister istemez tasdike mecbur kalacak derecede mu'cize olmazdı. Çünkü sırr-ı imtihan ve hikmet-i teklif iktiza eder ki, akla kapı açılınsın ve aklın ihtiyarı elinden alınmasın. Eğer gayet bedihî bir surette olsa, o vakit aklın ihtiyarı kalmaz. Ebu Cehil de, Ebu Bekir gibi tasdik eder. İmtihan ve teklifin faidesi kalmaz. Kömür ile elmas bir seviyede kalırdı.

Cây-ı hayrettir ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın mübalağasız binler vecihte binler çeşit insan, herbiri birtek mu'cizesiyle veya bir delil-i nübüvvet ile veya bir kelâmı ile veya yüzünü görmesiyle ve hakeza birer alâmetiyle iman getirdikleri halde, bütün bu binler ayrı ayrı insanları ve müdakkik mütefekkirleri imana getiren bütün o binler delail-i nübüvveti, nakl-i sahih ile ve âsâr-ı kat'iyye ile şimdiki bedbaht bir kısım insanlara kâfi gelmiyor gibi, dalalete sapıyorlar.

İkinci Esas: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm hem beşerdir, beşeriyet itibariyle beşer gibi muamele eder; hem Resuldür, risalet itibariyle Cenab-ı Hakk'ın tercümanıdır, elçisidir. Risaleti, vahye istinad eder. Vahiy iki kısımdır:

Biri: "Vahy-i sarihî"dir ki, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm onda sırf bir tercümandır, mübelliğdir, müdahalesi yoktur. Kur'an ve bazı ehadîs-i kudsiye gibi...

İkinci Kısım: "Vahy-i zımnî"dir. Şu kısmın mücmel ve hülâsası, vahye ve ilhama istinad eder; fakat tafsilâtı ve tasviratı, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a aittir. O vahiyden gelen mücmel hâdiseyi tafsil ve tasvirde, Zât-ı Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâm bazan yine ilhama, ya vahye istinad edip beyan eder veyahut kendi ferasetiyle beyan eder. Ve kendi içtihadıyla yaptığı tafsilât ve tasviratı, ya vazife-i risalet noktasında ulvî kuvve-i kudsiye ile beyan eder veyahut örf ve âdet ve efkâr-ı âmme seviyesine göre, beşeriyeti noktasında beyan eder.

İşte her hadîste bütün tafsilâtına, vahy-i mahz noktasıyla bakılmaz. Beşeriyetin muktezası olan efkâr ve muamelâtında, risaletin ulvî âsârı aranılmaz. Madem bazı hâdiseler mücmel olarak mutlak bir surette ona vahyen gelir, o da kendi ferasetiyle ve tearüf-ü umumî cihetiyle tasvir eder. Şu tasvirdeki müteşabihata ve müşkilâta bazan tefsir lâzım geliyor, hattâ tabir lâzım geliyor. Çünkü bazı hakikatlar var ki, temsil ile fehme takrib edilir. Nasılki bir vakit huzur-u Nebevîde derince bir gürültü işitildi. Ferman etti ki: "Şu gürültü, yetmiş senedir yuvarlanıp, şimdi Cehennem'in dibine düşmüş bir taşın gürültüsüdür." Bir saat sonra cevap geldi ki: "Yetmiş yaşına giren meşhur bir münafık

---sh:»(M:94) ↓ -----

ölüp, Cehennem'e gitti." Zât-ı Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâm'ın belig bir temsil ile beyan ettiği hâdisenin tevilini gösterdi.

Üçüncü Esas: Naklolunan haberler eğer tevatür suretinde olsa, kat'îdir. Tevatür iki kısımdır. (Haşiye) Biri "sarih tevatür", biri "manevî tevatür"dür. Manevî tevatür de iki kısımdır: Biri sükûtîdir. Yani, sükût ile kabul gösterilmiş. Meselâ: Bir cemaat içinde bir adam, o cemaatin nazarı altında bir hâdiseyi haber verse, cemaat onu tekzip etmezse, sükût ile mukabele etse, kabul etmiş gibi olur. Hususan haber verdiği hâdisede cemaat onunla alâkadar olsa, hem tenkide müheyya ve hatayı kabul etmez ve yalanı çok çirkin görür bir cemaat olsa, elbette onun sükûtu o hâdisenin vukuuna kuvvetli delalet eder. İkinci kısım tevatür-ü manevî şudur ki: Bir hâdisenin vukuuna, meselâ "Bir kıyye taam, ikiyüz adamı tok etmiş" denilse; fakat onu haber verenler, ayrı ayrı surette haber veriyor. Biri bir çeşit, biri başka bir surette, diğeri başka bir şekilde beyan eder.. fakat umumen, aynı hâdisenin vukuuna müttefiktirler. İşte mutlak hâdisenin vukuu; mütevatir-i bil-manadır, kat'îdir. İhtilaf-ı suret ise, zarar vermez. Hem bazan olur ki; haber-i vâhid, bazı şerait dâhilinde tevatür gibi kat'iyyeti ifade eder. Hem bazan olur ki; haber-i vâhid haricî emarelerle kat'iyyeti ifade eder. İşte Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'dan bize naklolunan mu'cizati ve delail-i nübüvveti, kısım-ı a'zamı tevatür iledir; ya sarihî, ya manevî, ya sükûtî. Ve bir kısmı çendan haber-i vâhid iledir. Fakat öyle şerait dâhilinde, nekkad-ı muhaddisîn nazarında kabule şâyan olduktan sonra, tevatür gibi kat'iyyeti ifade etmek lâzım gelir. Evet muhaddisînin muhakkikîninden "El-Hâfız" tabir ettikleri zâtlar, lâakal yüzbin hadîsi hıfzına almış binler muhakkik muhaddisler, hem elli sene sabah namazını işa abdestiyle kılan müttaki muhaddisler ve başta Buharî ve Müslim olarak Kütüb-ü Sitte-i Hadîsiye sahibleri olan ilm-i hadîs dâhîleri, allâmeleri tashih ve kabul ettikleri haber-i vâhid, tevatür kat'iyyetinden geri kalmaz. Evet fenn-i hadîsin muhakkikleri, nekkadları o derece hadîs ile hususiyet peyda etmişler ki, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın tarz-ı ifadesine ve üslûb-u âlîsine ve suret-i ifadesine ünsiyet edip meleke kesbetmişler ki; yüz hadîs içinde bir mevzu'u görse, "Mevzu'dur" der. "Bu, hadîs olmaz ve Peygamber'in sözü değildir" der, reddeder. Sarraf gibi hadîsin cevherini tanır, başka sözü ona iltibas edemez. Yalnız İbn-i Cevzî gibi bazı muhakkikler tenkidde ifrat edip, bazı ehadîs-i sahihaya da mevzu' demişler. Fakat her mevzu'

(Haşiye): Şu risalede "tevatür" lafzı, Türkçe "şâyia" manasındaki tevatür değil, belki yakîni ifade eden, yalan ihtimali olmayan kuvvetli ihbardır.

---sh:»(M:95) ↓ -----

şey'in manası yanlışdır demek değildir; belki "Bu söz hadîs değildir" demektir.

Sual: An'aneli senedin faidesi nedir ki; lüzumsuz yerde, malûm bir vakıada "an filan, an filan, an filan" derler?

Elcevab: Faideri çoktur. Ezcümle, bir faidesi şudur: An'ane ile gösteriliyor ki, an'anede dâhil olan mevsuk ve hüccetli ve sadık ehl-i hadîsin bir nevi icmanı irae eder ve o senedde dâhil olan ehl-i tahkikin bir nevi ittifakını gösterir. Güya o senedde, o an'anede dâhil olan herbir imam, herbir allâme; hadîsin hükmünü imza ediyor, sıhhatine dair mührünü basıyor.

Sual: Neden hâdisat-ı i'caziye sair zarurî ahkâm-ı şer'iyeye gibi tevâtür suretinde, pek çok tarîklerle, çok ehemmiyetli nakledilmemiş?

Elcevab: Çünkü ekser ahkâm-ı şer'iyeye, ekser nâs, ekser evkatta muhtaçtır. Farz-ı ayn gibi, o ahkâmın her şahsa alâkası var. Amma mu'cizat ise; herkesin herbir mu'cizeye ihtiyacı yok. Eğer ihtiyaç olsa da, bir defa işitmek kâfi gelir. Âdetâ farz-ı kifaye gibi, bir kısım insanlar onları bilse, yeter.

İşte bunun içindir ki; bazı olur, bir mu'cizenin vücudu ve tahakkuku, bir hükmün vücudundan on derece daha kat'î olduğu halde, onun râvisi bir-iki olur; hükmün râvisi on-yirmi olur.

Dördüncü Esas: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın istikbalden haber verdiği bazı hâdiseler, cüz'î birer hâdiseye değil; belki tekerrür eden birer hâdiseye külliye, cüz'î bir surette haber verir. Halbuki o hâdisenin müteaddid vecihleri var. Her defa bir vecihini beyan eder. Sonra râvi-i hadîs o vecihleri birleştirir, hilaf-ı vaki' gibi görünür. Meselâ: Hazret-i Mehdi'ye dair muhtelif rivayetler var. Tafsilât ve tasvirat, başka başkadır. Halbuki Yirmidördüncü Söz'ün bir dalında isbat edildiği gibi; Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm, vahye istinaden, her bir asırda kuvve-i maneviye-i ehl-i imanı muhafaza etmek için, hem dehşetli hâdiselerde ye'se düşmemek için, hem âlem-i İslâmiyetin bir silsile-i nuraniyesi olan Âl-i Beytine ehl-i imanı manevî rabtlemek için, Mehdi'yi haber vermiş. Âhîrzamanda gelen Mehdi gibi, herbir asır Âl-i Beytten bir nevi Mehdi, belki Mehdiler bulmuş. Hattâ Âl-i Beytten ma'dud olan Abbasiye Hulefasından, Büyük Mehdi'nin çok evsafına câmi' bir Mehdi bulmuş.

İşte Büyük Mehdi'den evvel gelen emsalleri, nûmuneleri olan Hulefa-yı Mehdiyyîn ve Aktab-ı Mehdiyyîn evsafı, asıl Mehdi'nin evsafına karışmış ve ondan rivayetler ihtilafa düşmüş.

---sh:»(M:96) ↓ -----

Beşinci Esas: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, **لَا يَعْلَمُ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ** sırrınca kendi kendine gaybı bilmezdi; belki Cenab-ı Hak ona bildirirdi, o da bildirirdi. Cenab-ı Hak hem Hakîm'dir, hem Rahîm'dir. Hikmet ve rahmeti ise, umûr-u gaybiyeden çoğunun setrini iktiza ediyor, mübhem kalmasını istiyor. Çünkü şu dünyada insanın hoşuna gitmeyen şeyler daha çoktur. Vukuundan evvel onları bilmek elîmdir.

İşte bu sır içindir ki: Ölüm ve ecel mübhem bırakılmış ve insanın başına gelecek musibetler dahi, perde-i gaybda kalmış. İşte hikmet-i Rabbaniye ve rahmet-i İlahiye böyle iktiza ettiği için Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın ümmetine karşı ziyade hassas merhametini ziyade rencide etmemek ve âl ve ashabına karşı şedid şefkatini fazla incitmek için, vefat-ı Nebevî'den sonra, âl ve ashabının ve ümmetinin başlarına gelen müdhiş hâdisatı, umumiyetle ve tafsilatıyla göstermemek (Haşiye) mukteza-yı hikmet ve rahmettir. Fakat yine bazı hikmetler için mühim hâdisatı, -fakat dehşetli bir surette değil- ona talim etmiş. O da ihbar etmiş. Hem güzel hâdiseleri kısmen mücmel, kısmen tafsil ile bildirmiş. O da haber vermiş. Onun haberlerini de en yüksek bir derece-i takvada ve adlde ve sıdkta çalışan ve

وَمَنْ كَذَبَ عَلَىَّ مُتَعَمِّدًا فَلْيَتَّبِعُوا مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ hadîsindeki

tehdidden şiddetle korkan ve **فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَىَّ اللَّهُ**

âyetindeki şiddetli tehdidden şiddetle kaçan muhaddisîn-i kâmilîn, bize sahih bir surette o haberleri nakletmişler.

Altıncı Esas: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın ahval ve evsafı, Siyer ve Tarih suretiyle beyan edilmiş. Fakat o evsaf ve ahval-i galibi, beşeriyetine bakar. Halbuki o Zât-ı Mübarek'in şahs-ı manevîsi

(Haşiye): Zât-ı Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâm'a Âişe-i Sıddıka'ya karşı ziyade muhabbet ve şefkatini rencide etmemek için, Vak'a-i Cemel hâdisesinde o bulunacağı kat'î gösterilmediğine delil ise, Ezvac-ı Tahirata ferman etmiş ki: "Keşki bilseydim hanginiz o vak'ada bulunacak?" Fakat sonra, hafif bir surette bildirilmiş ki, Hazret-i Ali'ye (R.A.) ferman etmiş: "Senin ile Âişe beyninde bir

hâdis olsa, **فَارْفَقْ وَبَلِّغَهَا مَأْمَنَهَا**

---sh:»(M:97) ↓ -----

ve mahiyet-i kudsiyesi o derece yüksek ve nuranîdir ki; Siyer ve Tarihte beyan olunan evsaf, o bâlâ kamete uygun gelmiyor, o yüksek kıymete muvafık düşmüyor. Çünkü **السَّبَبُ كَالْفَاعِلِ** sırımca: Her gün, hattâ

şimdi de, bütün ümmetinin ibadetleri kadar bir azîm ibadet sahife-i kemalâtına ilâve oluyor. Nihayetsiz rahmet-i İlahiyeye, nihayetsiz bir surette, nihayetsiz bir istidad ile mazhar olduğu gibi, her gün hadsiz ümmetinin hadsiz duasına mazhar oluyor. Ve şu kâinatın neticesi ve en mükemmel meyvesi ve Hâlık-ı Kâinat'ın tercümanı ve sevgilisi olan o Zât-ı Mübarek'in tamam-ı mahiyeti ve hakikat-ı kemalâtı, Siyer ve Tarihe geçen beşerî ahval ve etvara sığışmaz. Meselâ: Hazret-i Cebrail ve Mikâil, iki muhafız yaver hükmünde Gazve-i Bedir'de yanında bulunan bir Zât-ı Mübarek; çarşı içinde, bedevi bir arabla at mübayaasında münazaa etmek, bir tek şahid olan Huzeyfe'yi şahid göstermekle görünen etvarı içinde sığışmaz.

İşte yanlış gitmemek için; her vakit mahiyet-i beşeriyeti itibariyle işitilen evsaf-ı âdiye içinde başını kaldırıp, hakikî mahiyetine ve mertebesi risalette durmuş nuranî şahsiyet-i maneviyesine bakmak lâzımdır. Yoksa, ya hürmetsizlik eder veya şübheye düşer. Şu sırrı izah için şu temsili dinle:

Meselâ bir hurma çekirdeği var. O hurma çekirdeği toprak altına konup, açılarak koca meyvedar bir ağaç oldu. Hem gittikçe tevessü' eder, büyür. Veya tavus kuşunun bir yumurtası vardı. O yumurtaya hararet verildi, bir tavus civcivi çıktı. Sonra tam mükemmel, her tarafı kudretten yazılı ve yaldızlı bir tavus kuşu oldu. Hem gittikçe daha büyür ve güzelleşir. Şimdi o çekirdek ve o yumurtaya ait sıfatlar, haller var. İçinde incecik maddeler var. Hem ondan hasıl olan ağaç ve kuşun da, o çekirdek ve yumurtanın âdi küçük keyfiyet ve vaziyetlerine nisbeten, büyük âlî sıfatları ve keyfiyetleri var. Şimdi o çekirdek ve o yumurtanın evsafını, ağaç ve kuşun evsafıyla rabtedip bahsetmekte lâzım gelir ki; her vakit akl-ı beşer, başını çekirdekten ağaca kaldırıp baksın ve yumurtadan kuşa gözünü tevcih edip dikkat etsin. Tâ işittiği evsafı onun aklı kabul edebilsin. Yoksa "Bir dirhem çekirdekten bin batman hurma aldım." ve "Şu yumurta, cevvi-âsumanda kuşların sultanıdır." dese, tekzib ve inkâra sapacak.

İşte bunun gibi Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın beşeriyeti; o çekirdeğe, o yumurtaya benzer. Ve vazife-i risaletle parlayan mahiyeti ise, Şecere-i Tûbâ gibi ve Cennet'in tayr-ı hümayunu gibidir. Hem

---sh:»(M:98) ↓ -----

daima tekemmüldedir. Onun için çarşı içinde bir bedevi ile niza eden o zâtı düşündüğü vakit; Refref'e binip, Cebrail'i arkada bırakıp, Kab-ı Kavseyn'e koşup giden Zât-ı Nuranîsine, hayal gözünü kaldırıp bakmak lâzım gelir. Yoksa ya hürmetsizlik edecek veya nefs-i emmaresi inanmayacak.

BEŞİNCİ NÜKTELİ İŞARET: Umûr-u gaybiyeye dair hadîslerin birkaç misalini zikrederiz:

Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, nakl-i sahih ile ve mütevatir bir derecede bize vâsıl olmuş ki; minber üstünde, cemaat-ı Sahabe içinde ferman etmiş ki:

أَبْنِي حَسَنٌ هَذَا سَيِّدٌ سَيُصَلِّحُ اللَّهُ بِهِ بَيْنَ فِئْتَيْنِ عَظِيمَتَيْنِ

İşte kırk sene sonra İslâmın en büyük iki ordusu karşı karşıya geldiği vakit, Hazret-i Hasan Radıyallahü Anhü, Hazret-i Muaviye (R.A.) ile musalaha edip, cedd-i emcedinin mu'cize-i gaybiyesini tasdik etmiştir.

İkincisi: Nakl-i sahih ile Hazret-i Ali'ye demiş:

سَتُقَاتِلُ النَّاكِثِينَ وَالْقَاسِطِينَ وَالْمَارِقِينَ

Hem Vak'a-i Cemel, hem Vak'a-i Sıffîn, hem Vak'a-i Havaric hâdiselerini haber vermiş.

Hem Hazret-i Ali (R.A.) Hazret-i Zübeyr ile seviştiği bir zaman dedi: "Bu sana karşı muharebe edecek, fakat haksızdır."

Hem Ezvac-ı Tahiratına demiş: "İçinizde birisi, mühim bir fitnenin başına geçecek ve etrafında çoklar katledilecek."

وَتَنْبَحُ عَلَيْهَا كِلَابُ الْحَوَائِبِ

İşte şu sahih, kat'î hadîsler; otuz sene sonra Hazret-i Ali'nin Hazret-i Âişe ve Zübeyr ve Talha'ya karşı Vak'a-i Cemel'de.. ve Muaviye'ye karşı Sıffîn'de.. ve Havaric'e karşı Harevra'da ve Nehrüvan'da muharebesi, o ihbar-ı gaybiyenin bir tasdik-i fiilîsidir.

Hem Hazret-i Ali'ye: "Senin sakalını senin başının kanıyla ıslattırarak bir adamı" ihbar etmiş. Hazret-i Ali o adamı tanırmış; o da Abdurrahman İbn-i Mülcem-ül Haricî'dir.

Hem Haricîlerin içinde Züssedye denilen bir adamı, garib bir nişanla alâmet olarak haber vermiştir ki; Havaricilerin maktulleri içinde o

---sh:»(M:99) ↓ -----

adam bulunmuş; Hazret-i Ali, onu hakkaniyetine hüccet göstermiş. Hem mu'cize-i Nebeviyeyi ilân etmiş.

Hem Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm; Ümm-ü Seleme'nin, daha diğerlerin rivayet-i sahihi ile haber vermiş ki: Hazret-i Hüseyin, Taff yani Kerbelâ'da katledilecektir." Elli sene sonra, aynı vak'a-i ciğersûz vukua gelip, o ihbar-ı gaybîyi tasdik etmiş.

Hem mükerreren ihbar etmiş ki: "Benim Âl-i Beytim, benden sonra

يَلْقَوْنَ قِتْلًا وَ تَشْرِيدًا

yani; katle ve belaya ve nefye maruz kalacaklar." Ve bir derece izah etmiş, aynen öyle çıkmıştır.

Şu makamda bir mühim sual vardır ki; denilir ki: "Hazret-i Ali, o derece hilafete liyakatı olduğu ve Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'a karabeti ve hârikulâde cesaret ve ilmi ile beraber, neden hilafette tekaddüm ettirilmedi ve neden onun hilafeti zamanında İslâm çok keşmekeşe mazhar oldu?.."

Elcevab: Âl-i Beyt'ten bir kutb-u a'zam demiş ki: "Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm, Hazret-i Ali'nin (R.A.) hilafetini arzu etmiş, fakat gaibden ona bildirilmiş ki: Murad-ı İlahî başkadır. O da, arzusunu bırakıp, murad-ı İlahîye tâbi' olmuş." Murad-ı İlahînin hikmetlerinden birisi şu olmak gerektir ki:

Vefat-ı Nebevî'den sonra, en ziyade ittifak ve ittihad gelmeye muhtaç olan Sahabeler; eğer Hazret-i Ali başa geçseydi, Hazret-i Ali'nin hilafeti zamanında zuhura gelen hâdisatın şهادetiyle ve Hazret-i Ali'nin mümaşatsız, pervasız, zâhidane, kahramanane, müstağniyane tavrı ve şöretgir-i âlem şecaatı itibariyle, çok zâtlarda ve kabilelerde rekabet damarını harekete getirip, tefrikaya sebep olmak kaviyyen muhtemeldi. Hem Hazret-i Ali'nin hilafetinin tehhür etmesinin bir sırrı da şudur ki: Gayet muhtelif akvamın birbirine karışmasıyla, Peygamber Aleyhissalâtu Vesselâm'ın haber verdiği gibi, sonra inkişaf eden yetmişüç fırka efkârının esaslarını taşıyan o akvam içinde, fitne-engiz hâdisatın zuhuru zamanında, Hazret-i Ali gibi hârikulâde bir cesaret ve feraset sahibi, Hâşimî ve Âl-i Beyt gibi kuvvetli, hürmetli bir kuvvet lâzım idi ki, dayanabilsin. Evet dayandı... Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın haber verdiği gibi: "Ben Kur'anın tenzili için harbettim, sen de tevili için harbedeceksin!" Hem eğer Hazret-i Ali olmasaydı, dünya saltanatı, mülûk-u Emeviyeyi bütün bütün yoldan çıkarmak muhtemeldi. Halbuki karşılarında Hazret-i Ali ve Âl-i Beyt'i gördükleri için, onlara

---sh:»(M:100) ↓ -----

karşı müvazeneyle gelmek ve ehl-i İslâm nazarında mevkilerini muhafaza etmek için ister istemez Emeviye Devleti reislerinin umumu, kendileri olmasa da, herhalde teşvik ve tasvibleriyle etbarları ve taraftarları, bütün kuvvetleriyle hakaik-i İslâmiyeyi ve hakaik-i imaniyeyi ve ahkâm-ı Kur'aniyeyi muhafazaya ve neşre çalıştılar. Yüzbinlerle müçtehidîn-i muhakkikîn ve muhaddisîn-i kâmilîn ve evliyalar ve asfiyalar yetiştirdiler. Eğer karşılarında Âl-i Beyt'in gayet kuvvetli velayet ve diyanet ve kemalâtı olmasaydı, Abbasîlerin ve Emevîlerin âhirlerindeki gibi, bütün bütün çığırdan çıkmak kaviyyen muhtemeldi.

Eğer denilse: Neden hilafet-i İslâmiye Âl-i Beyt-i Nebevî'de takarrur etmedi? Halbuki en ziyade lâıyk ve müstehak onlardı?"

Elcevab: Saltanat-ı dünyeviye aldaticıdır. Âl-i Beyt ise, hakaik-i İslâmiyeyi ve ahkâm-ı Kur'aniyeyi muhafazaya memur idiler. Hilafet ve saltanata geçen, ya Nebi gibi masum olmalı, veyahut Hulefa-yı Raşidîn ve Ömer İbn-i Abdülaziz-i Emevî ve Mehdi-i Abbasî gibi hârikulâde bir zühd-ü kalbi olmalı ki aldanmasın. Halbuki Mısır'da Âl-i Beyt namına teşekkül eden Devlet-i Fatımiye Hilafeti ve Afrika'da Muvahhidîn Hükûmeti ve İran'da Safevîler Devleti gösteriyor ki; saltanat-ı dünyeviye Âl-i Beyte yaramaz, vazife-i asliyesi olan hıfz-ı dini ve hizmet-i İslâmiyeti onlara unutturur. Halbuki saltanatı terk ettikleri zaman, parlak ve yüksek bir surette İslâmiyete ve Kur'ana hizmet etmişler.

İşte bak! Hazret-i Hasan'ın neslinden gelen aktablar, hususan Aktab-ı Erbaa ve bilhassa Gavs-ı A'zam olan Şeyh Abdülkadir-i Geylanî ve Hazret-i Hüseyin'in neslinden gelen imamlar, hususan Zeynelâbidîn ve Cafer-i Sadık ki, herbiri birer manevî mehdi hükmüne geçmiş, manevî zulmü ve zulümatı dağıtıp, envâr-ı Kur'aniyeyi ve hakaik-i imaniyeyi neşretmişler. Cedd-i emcedlerinin birer vârisi olduklarını göstermişler.

Eğer denilse: Mübarek İslâmiyet ve nuranî Asr-ı Saadetin başına gelen o dehşetli kanlı fitnenin hikmeti ve vech-i rahmeti nedir? Çünkü onlar, kahra lâıyk değil idiler?

Elcevab: Nasılki baharda dehşetli yağmurlu bir fırtına, her taife-i nebatatın, tohumların, ağaçların istidadlarını tahrik eder, inkişaf ettirir; herbiri kendine mahsus çiçek açar; fitrî birer vazife başına geçer. Öyle de: Sahabe ve Tâbiînün başına gelen fitne dahi, çekirdekler hükmündeki muhtelif ayrı ayrı istidadları tahrik edip kamçılardı; "İslâmiyet tehlikededir, yangın var!" diye her taifeyi korkuttu, İslâmiyetin hıfzına koşturdu. Herbiri, kendi istidadına göre câmia-i İslâmiyetin kesretli

---sh:»(M:101) ↓ -----

ve muhtelif vazifelerinden bir vazifeyi omuzuna aldı, kemal-i ciddiyetle çalıştı. Bir kısmı hadîslerin muhafazasına, bir kısmı şeriatın muhafazasına, bir kısmı hakaik-i imaniyenin muhafazasına, bir kısmı Kur'anın muhafazasına çalıştı ve hakeza.. Herbir taife bir hizmete girdi. Vezaif-i İslâmiyette hummalı bir surette sa'yetteler. Muhtelif renklerde çok çiçekler açıldı. Pek geniş olan âlem-i İslâmiyetin aktarına, o fırtına ile tohumlar atıldı; yarı yeri gülistana çevirdi. Fakat maatteessüf o güller ve gülistan içinde ehl-i bid'a fırkalarının dikenleri dahi çıktı.

Güya dest-i kudret, celal ile o asrı çalkaladı, şiddetle tahrik edip çevirdi, ehl-i himmeti gayrete getirip elektriklendirdi. O hareketten gelen bir kuvve-i anilmerkeziye ile pek çok münevver müçtehidleri ve nuranî muhaddisleri, kudsî hâfızları, asfiyaları, aktabları âlem-i İslâmın aktarına uçurdu, hicret ettirdi. Şarktan garba kadar ehl-i İslâmı heyecana getirip, Kur'anın hazinelerinden istifade için gözlerini açtırdı... Şimdi sadede geliyoruz.

Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâmın, umûr-u gaybiyeden haber verdiği gibi doğru vukua gelen işler binlerdir, pek çoktur. Biz yalnız cüz'î birkaç misaline işaret edeceğiz:

İşte başta Buharî ve Müslim, sıhhatle meşhur Kütüb-ü Sitte-i Hadîsiye sahibleri, beyan edeceğimiz haberlerin çoğunda müttelik ve o haberlerin çoğu manen mütevatir ve bir kısmı dahi, ehl-i tahkik onların sıhhatine ittifak etmesiyle, mütevatir gibi kat'î denilebilir.

İşte -nakl-i sahih-i kat'î ile- ashabına haber vermiş ki: "Siz umum düşmanlarınıza galebe edeceksiniz; hem Feth-i Mekke, hem Feth-i Hayber, hem Feth-i Şam, hem Feth-i Irak, hem Feth-i İran, hem Feth-i Beyt-ül Makdis'e muvaffak olacaksınız. Hem o zamanın en büyük devletleri olan İran ve Rum padişahlarının hazinelerini beyninizde taksim edeceksiniz!.." Haber vermiş, hem "Tahminim böyle veya zannedirim" dememiş. Belki görür gibi kat'î ihbar etmiş, haber verdiği gibi çıkmış. Halbuki haber verdiği vakit, hicrete mecbur olmuş. Sahabeleri az, Medine etrafı ve bütün dünya düşmandı.

Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile- çok defa ferman etmiş:

عَلَيْكُمْ بِسِيرَةِ الَّذِينَ مِنْ بَعْدِي أَبِي بَكْرٍ وَعُمَرُ deyip, Ebu Bekir

ve Ömer kendinden sonraya kalacaklar, hem halife olacaklar, hem mükemmel bir surette ve rıza-i İlahî ve marzî-i Nebevî dairesinde hareket edecekler. Hem Ebu Bekir az kalacak, Ömer çok kalacak ve pek çok fütuhata yapacak.

---sh:»(M:102) ↓ -----

Hem ferman etmiş ki:

زُوِيَتْ لِي الْأَرْضُ فَأَرَيْتُ مَشَارِقَهَا وَمَغَارِبَهَا
وَسَيَّبَلْتُ مَلِكُ أُمَّتِي مَا زُوِيَ لِي مِنْهَا

deyip: "Şarktan garba kadar benim ümmetimin eline geçecektir. Hiç bir ümmet, o kadar mülk zabtetmemiş." Haber verdiği gibi çıkmış.

Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile- Gazâ-i Bedir'den evvel ferman etmiş:

هَذَا مَصْرَعُ أَبِي جَهْلٍ ، هَذَا مَصْرَعُ عُتْبَةَ
، هَذَا مَصْرَعُ أُمَيَّةَ ، هَذَا مَصْرَعُ فُلَانٍ وَ فُلَانٍ

deyip, müşrik Kureyş reislerinin herbiri nerede katledileceğini göstermiş ve demiş: "Ben kendi elimle Übeyy İbn-i Halef'i öldüreceğim." Haber verdiği gibi çıkmış.

Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile- bir ay uzak mesafede Şam etrafında, Mûte nam mevkideki gazve-i meşhurede muharebe eden sahabelerini görür gibi ferman etmiş:

أَخَذَ الرَّأْيَةَ زَيْدٌ فَأَصِيبَ ، ثُمَّ أَخَذَهَا ابْنُ رَوَاحَةَ فَأَصِيبَ ،
ثُمَّ أَخَذَهَا جَعْفَرٌ فَأَصِيبَ ، ثُمَّ أَخَذَهَا سَيْفٌ مِنْ سِيُوفِ اللَّهِ

deyip, birer birer hâdisatı ashabına haber vermiş. İki-üç hafta sonra Ya'lâ İbn-i Münebbih meydan-ı harbden geldi; daha söylemeden Muhbir-i Sadık (A.S.M.) harbin tafsilâtını beyan etti. Ya'lâ kasem etti: "Dediğin gibi aynen öyle oldu."

Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile- ferman etmiş:

أَنَّ الْخِلَافَةَ بَعْدِي ثَلَاثُونَ سَنَةً ثُمَّ تَكُونُ مُلْكًا عَضُوضًا
وَأَنَّ هَذَا الْأَمْرَ بَدَأَ نُبُوءَةً وَرَحْمَةً ثُمَّ يَكُونُ رَحْمَةً وَخِلَافَةً
ثُمَّ يَكُونُ مُلْكًا عَضُوضًا ثُمَّ يَكُونُ عُنُوتًا وَ جَبْرُوتًا

deyip, Hazret-i Hasan'ın altı ay hilafetiyle; Cihar-ı Yâr-ı Güzin'in

---sh:»(M:103) ↓ -----

(Hulefa-yı Raşidîn'in) zaman-ı hilafetlerini ve onlardan sonra saltanat şekline girmesini, sonra o saltanattan ceberut ve fesad-ı ümmet olacağını haber vermiş. Haber verdiği gibi çıkmış.

Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile- ferman etmiş:

يُقْتَلُ عُثْمَانُ وَهُوَ يَقْرَأُ الْمُصْحَفَ وَإِنَّ اللَّهَ عَسَى
أَنْ يُلْبِسَهُ قَمِيصًا وَأَنْهُمْ يُرِيدُونَ خَلْعَهُ

deyip, Hazret-i Osman halife olacağını ve hal'i istenileceğini ve mazlum olarak Kur'an okurken katledileceğini haber vermiş. Haber verdiği gibi çıkmış.

Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile- hacamat edip mübarek kanını Abdullah İbn-i Zübeyr teberrüken şerbet gibi içtiği zaman ferman etmiş:

وَيْلٌ لِلنَّاسِ مِنْكَ وَوَيْلٌ لَكَ مِنَ النَّاسِ

deyip, hârika bir şecaatle ümmetin başına geçeceğini ve müdhiş hücumlara maruz kalacaklarını ve insanlar onun yüzünden dehşetli hâdiselere giriftar olacaklarını haber vermiş. Haber verdiği gibi çıkmış. Abdullah İbn-i Zübeyr, Emevîler zamanında hilafeti Mekke'de ilân ederek kahramanane çok müsademe etmiş; nihayet Haccac-ı Zalim büyük bir ordu ile üzerine hücum ederek, şiddetli müsademedden sonra o kahraman-ı âlişan şehid edilmiş.

Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile- Emeviye Devleti'nin zuhuru ve onların padişahlarının çoğu zalim olacağını ve içlerinde Yezid ve Velid bulunacağını ve Hazret-i Muaviye ümmetin başına geçeceğini,

وَإِذَا مَلَكَتْ فَاسْجِحْ fermanıyla, rıfk ve adaleti tavsiye etmiş. Ve

Emeviye'den sonra

يَخْرُجُ وَكَدَّ الْعَبَّاسُ بِالرَّايَاتِ السُّودِ وَيَمْلِكُونَ أَضْعَافَ مَا مَلَكُوا

deyip, Devlet-i Abbasiye'nin zuhuru ve uzun müddet devam edeceğini haber vermiş. Haber verdiği gibi çıkmış.

Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile- ferman etmiş:

---sh:»(M:104) ↓ -----

وَيْلٌ لِلْعَرَبِ مِنْ شَرِّ قَدِ اقْتَرَبَ deyip, Cengiz ve Hülâgu'nun dehşetli fitnelerini ve Arab Devlet-i Abbasiyesini mahvedeceklerini haber vermiş. Haber verdiği gibi çıkmış.

Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile- Sa'd İbn-i Ebî Vakkas gayet ağır hasta iken ona ferman etmiş:

لَعَلَّكَ تُخَلَّفُ حَتَّى يَنْتَفِعَ بِكَ أَقْوَامٌ وَيَسْتَضِرُّ بِكَ آخَرُونَ

deyip, ileride büyük bir kumandan olacağını, çok fütuhat yapacağını, çok milletler ve kavimler ondan menfaat görüp, yani İslâm olup ve çoklar zarar görecektir, yani devletleri onun eliyle harab olacağını haber vermiş. Haber verdiği gibi çıkmış. Hazret-i Sa'd ordu-yu İslâm başına geçti, Devlet-i İraniye'yi zîr ü zeber etti; çok kavimlerin daire-i İslâma ve hidayete girmelerine sebep oldu.

Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile- imana gelen Habeş Meliki olan Necaşî, Hicretin yedinci senesinde vefat ettiği gün ashabına haber vermiş, hattâ cenaze namazını kılmış. Bir hafta sonra cevap geldi ki, aynı günde vefat etmiş.

Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile- Cihar-ı Yâr-ı Güzin ile beraber Uhud veya Hira Dağı'nın başında iken dağ titredi, zelzelelendi. Dağa ferman etti ki: أُثْبِتْ فَإِنَّمَا عَلَيْكَ نَبِيٌّ وَصِدِّيقٌ وَشَهِيدٌ deyip, Hazret-i Ömer ve Osman ve Ali'nin şehid olacaklarını haber vermiş. Haber verdiği gibi çıkmış.

Şimdi ey bedbaht, kalbsiz, bîçare adam! Muhammed-i Arabî akıllı bir adam idi diye o Şems-i Hakikat'a karşı gözünü yuman bîçare insan! Onbeş enva'-ı külliye-i mu'cizatından birtek nev'i olan umûr-u gaybiyeden onbeş ve belki yüz kısmından bir kısmını işittin. Manevî tevatür derecesinde kat'î bir kısmını duydun. Şu ihbar-ı gayb kısmının yüzden birisini akıl gözüyle gören bir zâta "dâhî-i a'zam" denilir ki, ferasetiyle istikbali keşfediyor. Binaenaleyh senin gibi haydi deha desek; yüz dâhî-i a'zam derecesinde bir deha-yı kudsiyeyi taşıyan bir adam yanlış görür mü? Yanlış haber vermeye tenezzül eder mi? Böyle yüz derece bir deha-yı a'zam sahibinin saadet-i dâreyne dair sözlerini dinlememek, elbette yüz derece divaneliğin alâmetidir.

---sh:»(M:105) ↓ -----

ALTINCI NÜKTELİ İŞARET: -Nakl-i sahih-i kat'î ile- Hazret-i Fatıma'ya (R.A.) ferman etmiş ki:

أَنْتِ أَوْلُ أَهْلِ بَيْتِي لِحُوقًا بِي deyip, "Âl-i Beytimden herkesten evvel vefat edip, bana iltihak edeceksin." diye söylemiş. Altı ay sonra haber verdiği gibi aynen zuhur etmiş.

Hem Eba Zer'e ferman etmiş:

سَتُخْرَجُ مِنْ هُنَا وَتَعِيشُ وَحَدَكَ وَتَمُوتُ وَحَدَكَ deyip, Medine'den nefyedilip, yalnız hayat geçirip yalnız bir sahrada vefat edeceğini haber vermiş. Yirmi sene sonra haber verdiği gibi çıkmış.

Hem Enes İbn-i Mâlik'in halası olan Ümm-ü Haram'ın hanesinde uykudan kalkmış, tebessüm edip ferman etmiş:

رَأَيْتُ أُمَّتِي يَغْزُونَ فِي الْبَحْرِ كَالْمُلُوكِ عَلَى الْأَسْرِ نِيَّازٌ عَمِي: "Dua ediniz, ben de onlarla beraber olayım." Ferman etmiş: "Beraber olacaksınız." Kırk sene sonra, zevci olan Ubade İbn-i Sâmit refakatıyla Kıbrıs'ın fethine gitmiş; Kıbrıs'ta vefat edip, mezarı ziyaretgâh olmuş. Haber verdiği gibi aynen zuhur etmiş.

Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile- ferman etmiş ki:

يَخْرُجُ مِنْ ثَقِيفٍ كَذَّابٌ وَ مُبِيرٌ yani: "Sakif Kabilesinden biri davayı nübüvvet edecek; ve biri, hunhar zalim zuhur edecek." deyip, nübüvvet dava eden meşhur Muhtar'ı ve yüzbin adam öldüren Haccac-ı Zalim'i haber vermiş.

Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile-

سَتُفْتَحُ الْقُسْطَنْطِينِيَّةُ فَنَعَمَ الْأَمِيرُ أَمِيرُهَا وَنَعَمَ الْجَيْشُ جَيْشُهَا deyip, İstanbul'un İslâm eliyle fetholacağını ve Hazret-i Sultan Mehmed Fatih'in yüksek bir mertebe sahibi olduğunu haber vermiş. Haber verdiği gibi zuhur etmiş.

Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile- ferman etmiş ki:

إِنَّ الدِّينَ لَوْ كَانَ مَنْوُطًا بِالثُّرَيَّا لَنَا لَهُ رِجَالٌ مِنْ أَبْنَاءِ فَارِسَ deyip, başta

---sh:»(M:106) ↓ -----

Ebu Hanife olarak İran'ın emsalsiz bir surette yetiştirdiği ülema ve evliyaya işaret ediyor, haber veriyor.

Hem ferman etmiş ki:

عَالِمٌ قُرَيْشِيٌّ يَمَلَأُ طَبَاقَ الْأَرْضِ عِلْمًا

deyip, İmam-ı Şafî'ye işaret edip haber veriyor.

Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile- ferman etmiş ki:

سَتَفْتَرِقُ أُمَّتِي ثَلَاثًا وَ سَبْعِينَ فِرْقَةً النَّاجِيَةُ وَاحِدَةٌ مِنْهَا
قِيلَ مَنْ هُمْ قَالَ مَا أَنَا عَلَيْهِ وَ أَصْحَابِي

deyip, ümmeti yetmişüç fırkaya inkısam edeceğini ve içinde fırka-i naciye-i kâmile, Ehl-i Sünnet ve Cemaat olduğunu haber veriyor.

Hem ferman etmiş ki: الْقَدَرِيَّةُ مَجُوسٌ هَذِهِ الْأُمَّةُ deyip, çok

şubelere inkısam eden ve kaderi inkâr eden Kaderiye tairesini haber vermiş. Hem çok şubelere inkısam eden Râfızîleri haber vermiş.

Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile- İmam-ı Ali'ye (R.A.) demiş: Sende Hazret-i İsa (A.S.) gibi iki kısım insan helâkete gider. Birisi, ifrat-ı muhabbet; diğeri, ifrat-ı adavetle. Hazret-i İsa'ya Nasrani muhabbetinden hadd-i meşru'dan tecavüz ile hâşâ "İbnullah" dediler. Yahudi, adavetinden çok tecavüz ettiler, nübüvvetini ve kemalini inkâr ettiler. Senin hakkında da bir kısım, hadd-i meşru'dan tecavüz edecek, muhabbetinden helâkete gidecektir.

لَهُمْ نَبِيٌّ يُقَالُ لَهُمُ الرَّافِضِيَّةُ demiş. Bir kısmı, senin adavetinden çok ileri gidecekler, onlar da Havariç'tir ve Emevîlerin müfrit bir kısım tarafdarlarıdır ki, onlara Nasibe denilir.

Eğer denilse: Âl-i Beyt'e muhabbeti, Kur'an emrediyor. Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm çok teşvik etmiş. O muhabbet, Şîalar için belki bir özür teşkil eder. Çünkü ehl-i muhabbet, bir derece ehl-i sekirdir. Ne için Şîalar hususan Râfızîler, o muhabbetten istifade etmiyorlar; belki işaret-i Nebeviye ile o fart-ı muhabbetten mahkûmdurlar?

Elcevab: Muhabbet iki kısımdır. Biri: Mana-yı harfiyle, yani: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm hesabına, Cenab-ı Hak namına, Hazret-i

---sh:»(M:107) ↓ -----

Ali ile Hasan ve Hüseyin ve Âl-i Beyt'i sevmektir. Şu muhabbet Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın muhabbetini ziyadeleştirir. Cenab-ı Hakk'ın muhabbetine vesile olur. Şu muhabbet meşrudur, ifratı zarar vermez, tecavüz etmez, başkalarının zemmini ve adavetini iktiza etmez.

İkincisi: Mana-yı ismiyle muhabbettir. Yani bizzât onları sever. Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtu Vesselâm'ı düşünmeden Hazret-i Ali'nin kahramanlıklarını ve kemalini ve Hazret-i Hasan ve Hüseyin'in yüksek faziletlerini düşünüp sever. Hattâ Allah'ı bilmese de, Peygamber'i tanımasa da yine onları sever. Bu sevmek, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın muhabbetine ve Cenab-ı Hakk'ın muhabbetine sebebiyet vermez; hem ifrat olsa, başkaların zemmini ve adavetini iktiza eder.

İşte işaret-i Nebeviye ile, Hazret-i Ali hakkında ziyade muhabbetlerinden, Hazret-i Ebu Bekir-is Sıddık ile Hazret-i Ömer'den teberrî ettiklerinden hasarete düşmüşler. Ve o menfî muhabbet, sebab-i hasarettir.

Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile- ferman etmiş ki:

اِذَا مَشَوْا الْمُطِيطَاءَ وَخَدَمْتَهُمْ بَنَاتُ فَارِسَ وَالرُّومِ
رَدَّ اللَّهُ بِأَسْهُمٍ بَيْنَهُمْ وَسَلَطَ شِرَارَهُمْ عَلَى خِيَارِهِمْ

deyip, "Ne vakit size Fars ve Rum kızları hizmet etti; o vakit belanız, fitneniz içinize girecek, harbiniz dâhilî olacak; şerirleriniz başa geçip, hayırlılar ve iyilerinize musallat olacaklar!" haber vermiş. Otuz sene sonra haber verdiği gibi çıkmış.

Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile- ferman etmiş ki:

وَتَفْتَحُ خَيْبَرَ عَلَى يَدَيْ عَلِيٍّ

deyip, "Hayber Kal'asının fethi, Ali'nin eliyle olacak." Me'mulün pek fevkinde ikinci gün bir mu'cize-i Nebeviye olarak Hayber Kal'asının kapısını Hazret-i Ali çekip kalkan gibi istimal ederek, fethi muvaffak olduktan sonra kapıyı yere atmış; sekiz kuvvetli adam, o kapıyı yerden kaldıramamış; bir rivayette kırk adam kaldıramamış.

Hem ferman etmiş ki:

لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى تَقْتُلَ فِتْنَانَ دَعَوَاهُمَا وَاحِدَةً

diye, Sıffîn'de Hazret-i Ali ile Muaviye'nin harbini haber vermiş.

---sh:»(M:108) ↓ -----

Hem ferman etmiş ki: **إِنَّ عَمَّارًا تَقْتُلُهُ الْفِئَةُ الْبَاغِيَّةُ** diye, "Bâgî bir taife, Ammar'ı katledecek." Sonra, Sıffin Harbi'nde katledildi. Hazret-i Ali, onu Muaviye'nin taraftarları bâgî olduklarına hüccet gösterdi. Fakat Muaviye tevîl etti. Amr İbn-ül Âs dedi: "Bâgî yalnız onun katilleridir, umumumuz değiliz."

Hem ferman etmiş ki: **إِنَّ الْفِتْنَ لَا تَظْهَرُ مَا دَامَ عُمَرُ حَيًّا** diye, "Hazret-i Ömer sağ kaldıkça, içinde fitneler zuhur etmez!" haber vermiş, öyle de olmuş.

Hem Sehl İbn-i Amr daha imana gelmeden esir olmuş. Hazret-i Ömer, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a demiş ki: "İzin ver, ben bunun dişlerini çekeceğim. Çünkü o fesahatıyla küffar-ı Kureyş'i harbimize teşvik ediyordu." Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ferman etmiş ki: **وَعَسَى أَنْ يَقُومَ مَقَامًا يَسْرُكَ يَا عُمَرُ** diye, Resul-i

Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın vefatı hengâmında olan dehşet-engiz ve sabırsûz hâdisede, Hazret-i Ebu Bekir-is Sıddık nasıliki Medine-i Münevvere'de kemal-i metanetle herkese teselli verip mühim bir hutbe ile sahabeleri teskin etmiş.. aynen onun gibi: Şu Sehl o hengâmında, Mekke-i Mükerreme'de aynı Ebu Bekir-is Sıddık gibi sahabeye teskin ve teselli verip, malûm fesahatıyla Ebu Bekir-is Sıddık'ın aynı hutbesinin mealinde bir nutuk söylemiş. Hattâ iki hutbenin kelimeleri birbirine benzer.

Hem Süraka'ya ferman etmiş ki:

كَيْفَ بِكَ إِذَا أَلْبَسْتَ سُورِي كِسْرِي

diye, "Kisra'nın iki bileziğini giyeceksin! Hazret-i Ömer zamanında Kisra mahvedildi, zînetleri ve şahane bilezikleri geldi; Hazret-i Ömer Süraka'ya giydirdi. Dedi:

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي سَلَبَهُمَا كِسْرِي وَالْبَسَهُمَا سُورَاةً

ihbar-ı Nebevîyi tasdik ettirdi.

Hem ferman etmiş ki:

إِذَا ذَهَبَ كِسْرِي فَلَا كِسْرِي بَعْدَهُ

diye,

---sh:»(M:109) ↓ -----

"Kisra-yı Fars gittikten sonra, daha kisra çıkmayacak!" haber vermiş, hem öyle olmuş.

Hem Kisra elçisine demiş: "Şimdi Kisra'nın oğlu Şirveyh Perviz, Kisra'yı öldürdü." O elçi tahkik etmiş, aynı vakitte öyle olmuş; o da İslâm olmuş. Bazı ehadîste, o elçinin adı Firuz'dur.

Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile- Hâtıb İbn-i Beltea'nın, gizli Kureyş'e gönderdiği mektubu haber vermiş. Hazret-i Ali ile Mikdad'ı göndermiş. "Filan mevkide bir şahısta şöyle bir mektub var. Alınız, getiriniz!" Gittiler, aynı yerden aynı mektubu getirdiler. Hâtıb'ı celbetti. "Neden yaptın?" demiş; o da özür beyan etmiş, özrünü kabul etmiş.

Hem -nakl-i sahih ile- Utbe İbn-i Ebî Leheb hakkında ferman etmiş ki: **يَا كَلْبُ كَلْبُ اللَّهِ** diye, Utbe'nin akibet-i feciasını haber vermiş.

Sonra Yemen tarafına giderken bir arslan gelip onu yemiş. Peygamber Aleyhissalâtu Vesselâm'ın hem bedduasını, hem haberini tasdik etmiş.

Hem -nakl-i sahih ile- Feth-i Mekke vaktinde, Hazret-i Bilâl-i Habeşî, Kâ'be damına çıkıp ezan okumuş. Rüesa-yı Kureyş'ten Ebî Süfyan, Attab İbn-i Esid ve Hâris İbn-i Hişam oturup konuşular. Attab dedi: "Pederim Esid bahtiyar idi ki, bugünü görmedi." Haris dedi ki: "Muhammed, bu siyah kargadan başka adam bulmadı mı ki müezzin yapsın?" Hazret-i Bilâl-i Habeşî'yi tezyif etti. Ebî Süfyan dedi: "Ben korkarım, birşey demeyeceğim; kimse olmasa da şu Batha'nın taşları, ona haber verecek, o bilecek." Hakikaten bir parça sonra Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm onlara rast geldi, harfiyen konuştuklarını söyledi. O vakit Attab ile Haris şehadet getirdiler, müslüman oldular.

İşte ey bîçare mülhid! Peygamber Aleyhissalâtu Vesselâm'ı tanımayan kalbsiz adam! Bak, Kureyş'in iki muannid büyükleri, bir tek ihbar-ı gaybî ile imana geldiler. Ne kadar kalbin bozulmuş ki; manevî tevatürle, bu ihbar-ı gaybî gibi binler mu'cizatı işitiyorsun, yine kanaat-ı tâmmen gelmiyor!.. Her ne ise, sadede dönüyoruz.

Hem -nakl-i sahih ile- Gazve-i Bedir'de, Hazret-i Abbas sahabelerin eline esir düştüğü vakitte, fidye-i necat istenilmiş. O da demiş: "Param yok." Hazret-i Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm ferman etmiş ki: "Zevcen Ümm-ü Fadl yanında bu kadar parayı filan yere bırakmışsın." Hazret-i Abbas tasdik edip, "İkimizden başka kimsenin bilmediği bir sır idi." O vakit kemal-i imanı kazanıp İslâm olmuş.

---sh:»(M:110) ↓ -----

Hem -nakl-i sahih-i kat'î ile- muzır bir sahir olan Lebid-i Yahudi; Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ı rencide etmek için acib ve müessir bir sihir yapmış. Bir tarağa saçları sarmış, üstünde sihir yapmış, bir kuyuya atmış. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm, Hazret-i Ali'ye ve sahabelere ferman etmiş: "Gidiniz, filan kuyuda bu çeşit sihir âletlerini bulup getiriniz!" Gitmişler, aynen öyle bulup getirmişler. Her bir ipi açıldıkça, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm dahi rahatsızlığından hiffet buluyordu.

Hem -nakl-i sahih ile- Ebu Hüreyre ve Huzeyfe gibi mühim zâtlar bulunduğu bir heyette, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm ferman etmiş ki:

ضَرَسُ أَحَدِكُمْ فِي النَّارِ أَعْظَمُ مِنْ أَحَدٍ

diye, birinin irtidadıyla müdhiş akibetini haber vermiş. Ebu Hüreyre dedi: "O heyetten, ben bir adamla ikimiz kaldık; ben korktum. Sonra öteki adam, Yemame Harbi'nde Müseylime tarafından bulunup, mürted olarak katledildi." İhbar-ı Nebevînin hakikatı çıktı.

Hem -nakl-i sahih ile- Umeyr ve Safvan müslüman olmadan evvel, mühim bir mala mukabil, Peygamber'in (A.S.M.) katline karar verip; Umeyr ise Peygamber'in (A.S.M.) katlini niyet ederek Medine'ye gelmiş. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm Umeyr'i gördü, yanına çağırıldı. Dedi: "Safvan ile maceranız budur!" Elini Umeyr'in göğsüne koydu; Umeyr "Evet" dedi, müslüman oldu.

Daha bunlar gibi pek çok sahih ihbarat-ı gaybiye vuku bulmuş. Meşhur Kütüb-ü Sitte-i Sahiha-i Hadîsiyede zikredilmiştir ve senedleriyle beyan edilmiştir. Bu risalede beyan edilen vakiatın ekseri, tevatür-ü manevî hükmünde kat'îdir, yakînîdirler. Başta Buharî ve Müslim ki, Kur'andan sonra en sahih kitab olduklarını, ehl-i tahkik kabul etmiş. Ve sair Sahih-i Tirmizî, Nesaî ve Ebu Davud ve Müsned-i Hâkim ve Müsned-i Ahmed İbn-i Hanbel ve Delail-i Beyhakî gibi kitablarda an'anesiyle beyan edilmiştir.

Şimdi ey mülhid-i bîhuş! "Muhammed-i Arabî (A.S.M.) akıllı bir adam idi" deyip geçme. Çünkü şu umûr-u gaybiyeye dair ihbarat-ı sadıka-i Ahmediye (A.S.M.) iki şıktan hâlî değil; ya diyeceksin ki: O Zât-ı Kudsî'de öyle keskin bir nazar ve geniş bir deha var ki, mazi ve müstakbeli ve umum dünyayı görür, bilir ve etraf-ı âlemi ve şark ve garbı temaşa eder bir gözü ve geçmiş ve gelecek bütün zamanları keşfeder bir dehası vardır. Bu hal ise, beşerde olamaz; eğer olsa, Hâlık-ı Âlem tarafından verilmiş bir hârîka, bir mevhibe olur. Bu ise, tek başıyla

---sh:»(M:111) ↓ -----

bir mu'cize-i a'zamdır. Veyahut inanacaksınız ki: O Zât-ı Mübarek, öyle bir Zât'ın memuru ve şakirdidir ki, herşey onun nazarında ve tasarrufundadır ve bütün enva'-ı kâinat ve bütün zamanlar, onun taht-ı emrindedir.. Defter-i Kebirinde herşey yazılıdır; istediği zaman talebesine bildirir ve gösterir. Demek Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtu Vesselâm, Üstad-ı Ezelîsinden ders alır, öyle ders verir...

Hem -nakl-i sahih ile- Hazret-i Hâlid'i, harb için Düvmet-ül Cendel Reisi olan Ükeydir'e gönderdiği vakit ferman etmiş ki:

أَنَّكَ تَجِدُهُ يُصِيدُ الْبَقْرَ diye, bakar-ı vahşi avında bulacağını, kavgasız esir edileceğini ihbar etmiş. Hazret-i Hâlid gitmiş, aynen öyle bulmuş, esir etmiş getirmiş.

Hem -nakl-i sahih ile- Kureyş, Benî Hâşimî aleyhinde yazdıkları ve Kâ'be'nin sakfına astıkları sahife hakkında ferman etmiş ki: "Kurtlar yazılarınızı yemiş, yalnız sahifedeki Esmâ-i İlahiyeye ilişmemişler!" haber vermiş. Sonra sahifeye bakmışlar, aynen öyle olmuş.

Hem -nakl-i sahih ile- "Beyt-ül Makdis'in fethinde büyük bir taun çıkacak." ferman etmişti. Hazret-i Ömer zamanında Beyt-ül Makdis fetholundu. Ve öyle bir taun çıktı ki, üç günde yetmiş bin vefiyat oldu.

Hem -nakl-i sahih ile- o zamanda vücudu olmayan Basra ve Bağdad'ın vücuda geleceklerini ve Bağdad'a dünya hazinelerinin gireceğini ve Türkler ve Bahr-i Hazar etrafındaki milletler ile Arablar muharebe edeceklerini ve sonra onlar çoklukla İslâmiyete girecek, Arablara Arablar içinde hâkim olacaklarını haber vermiş. Demiş ki:

يُوشِكُ أَنْ يَكْثُرَ فِيكُمْ الْعَجَمُ يَأْكُلُونَ فِيئِكُمْ وَيَضْرِبُونَ رِقَابَكُمْ

Hem ferman etmiş ki:

هَلَاكُ أُمَّتِي عَلَى يَدِ أَعْيَلِمَةٍ مِنْ قُرَيْشٍ

diye, Emeviye'nin Yezid ve Velid gibi şerir reislerinin fesadını haber vermiş.

Hem Yemame gibi bir kısım yerlerde, irtidad vuku bulacağını haber vermiş.

Hem Gazve-i Meşhure-i Hendek'te ferman etmiş ki:

إِنَّ قُرَيْشًا وَالْأَحْزَابَ لَا يَغْزُونِي أَبَدًا وَأَنَا أَعْزُوهُمْ

diye, "Bundan

---sh:»(M:112) ↓ -----

sonra onlar bana değil, belki ben onlara hücum edeceğim!" haber vermiş, haber verdiği gibi çıkmış.

Hem -nakl-i sahih ile- vefatından bir-iki ay evvel ferman etmiş ki:

إِنَّ عَبْدًا خَيْرَ فَاخْتَارَ مَا عِنْدَ اللَّهِ

diye, vefatını haber vermiş.

Hem Zeyd İbn-i Suvahan hakkında ferman etmiş ki:

يَسْبِقُ عَضْوُ مِنْهُ إِلَى الْجَنَّةِ Zeyd'den evvel, bir uzvu şehid edileceğini

haber vermiş. Bir zaman sonra, Nihavend Harbi'nde bir eli kesilmiş. Demek en evvel o el şehid olup, manen Cennet'e gitmiş.

İşte bütün bahsettiğimiz umûr-u gaybiye, on kısım enva'-ı mu'cizatından birtek nevidir. O nev'in on kısmından bir kısmını söylemedik. Şimdi bu kısım ile beraber i'caz-ı Kur'ana dair Yirmibeşinci Söz'de, gayet geniş ihbar-ı gayb nev'inin dört nev'ini icmalen beyan etmişiz. İşte buradaki nev'i ile beraber, Kur'anın lisanıyla gaybdan haber verilen o dört büyük nev'i beraber düşün. Gör ki: Ne kadar kat'î, şübhesiz, parlak, kuvvetli, kavî bir bürhan-ı risalettir ki; bütün bütün kalbi, aklı bozulmayan elbette iman edecek ki: Zât-ı Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâm, Hâlık-ı Küll-i Şey ve Allâm-ül Guyub olan bir Zât-ı Zülcelal'in resulüdür ve ondan haber alıyor.

YEDİNCİ NÜKTELİ İŞARET: Mu'cizat-ı Nebeviyenin bereket-i taam hususunda olan kısmından birkaç kat'î ve manen mütevatir misaline işaret edeceğiz. Bahisten evvel bir mukaddime zikri münasibdir.

Mukaddime: Şu gelecek bereketli mu'cizat misalleri, herbiri müteaddid tarikle, hattâ bazıları onaltı tarikle sahih bir surette nakledilmiş. Ekserisi, bir cemaat-ı kesîre huzurunda vukubulmuş; o cemaat içinde mu'teber ve sadık insanlar onlardan bahsedip nakletmişler. Meselâ: "Sa' denilen dört avuç taamdan yetmiş adam yemişler, tok olmuşlar" naklediyor. O yetmiş adam, onun sözünü işitiyor, tekzib etmiyor. Demek sükût ile tasdik ediyorlar. Halbuki o asr-ı sıdk ve hakikatta ve o hakperest ve ciddî ve doğru adam olan sahabeler, zerre miktar yalanı görse, red ve tekzib ederler. Halbuki bahsedeceğimiz vakıaları çoklar rivayet etmiş ve ötekiler de sükût ile tasdik etmişler. Demek herbir hâdise manen mütevatir gibi kat'îdir. Hem sahabeler, Kur'anın ve âyetlerin hıfzından sonra en ziyade, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın ef'al ve akvalinin muhafazasına, bahusus ahkâma ve mu'cizata dair ahvaline

---sh:»(M:113) ↓ -----

bütün kuvvetleriyle çalıştıklarını ve sıhhatlerine pek çok dikkat ettiklerini, Tarih ve Siyer şehadet ediyor. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'a ait en küçük bir hareketi, bir sîreti, bir hali ihmal etmemişler. Ve etmediklerini ve kaydettiklerini, kütüb-ü ehadîsiye şehadet ediyor. Hem Asr-ı Saadette, mu'cizatı ve medar-ı ahkâm ehadîsi, kitabetle çoklar kaydedip yazdılar. Hususan Abadile-i Seb'a, kitabetle kaydettiler. Hususan Tercüman-ül Kur'an olan Abdullah İbn-i Abbas ve Abdullah İbn-i Amr İbn-il Âs, bahusus otuz-kırk sene sonra, Tâbiînün binler muhakkikleri, ehadîsi ve mu'cizatı yazı ile kaydettiler. Daha ondan sonra, başta dört imam-ı müçtehid ve binler muhakkik muhaddisler naklettiler; yazı ile muhafaza ettiler. Daha Hicretten ikiyüz sene sonra başta Buharî, Müslim, Kütüb-ü Sitte-i Makbule vazife-i hıfzı omuzlarına aldılar. İbn-i Cevzî gibi şiddetli binler münekkidler çıkıp; bazı mülhidlerin veya fikirsiz veya hıfzsız veya nâdânların karıştırdıkları mevzu ehadîsi tefrik ettiler, gösterdiler. Sonra ehl-i keşfin tasdikiyle; yetmiş defa Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm temessül edip, yakaza halinde onun sohbetiyle müşerref olan Celaleddin-i Süyutî gibi allâmeler ve muhakkikler, ehadîs-i sahihanın elmaslarını, sair sözlerden ve mevzuattan tefrik ettiler. İşte bahsedeceğimiz hâdiseler, mu'cizeler böyle elden ele -kuvvetli, emin, müteaddid ve çok, belki hadsiz ellerden- sağlam olarak bize gelmiş. **الْحَمْدُ لِلَّهِ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي**

İşte buna binaen; "Bu zamana kadar uzun mesafeden gelen şu zamandan tâ o zamana kadar bu hâdiseleri nasıl bileceğiz ki karışmamış ve safidir" hatıra gelmemelidir.

Berekete dair mu'cizat-ı kat'iyenin birinci misali: Başta Buharî ve Müslim, Kütüb-ü Sitte-i Sahiha müttefikan haber veriyorlar ki; Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın Hazret-i Zeyneb ile tezevvücü velîmesinde, Hazret-i Enes'in vâlidesi Ümm-ü Süleym, bir-iki avuç hurmayı yağ ile kavurarak bir kaba koyup Hazret-i Enes'le Peygamber Aleyhissalâtu Vesselâm'a gönderdi. Enes'e ferman etti ki: "Filan, filanı çağır. Hem kime tesadüf etsen davet et." Enes de kime rast geldiyse çağırıldı. Üçyüz kadar sahabe gelip, Suffe ve Hücre-i Saadeti doldurdular.

Ferman etti: **تَحَلَّقُوا عَشْرَةَ عَشْرَةَ** Yani: "Onar onar halka olunuz!"

Sonra mübarek elini o az taam üzerine koydu, dua etti, buyurun dedi. Bütün o üçyüz adam yediler, tok olup kalktılar. Enes'e ferman etmiş: "Kaldır!" Enes demiş ki: "Bilmedim, taam kabını koyduğum

---sh:»(M:114) ↓ -----

vakit mi taam çoktu, yoksa kaldırdığım vakit mi çoktu farkedemedim."

İkinci Misal: Mihmandar-ı Nebevî Ebu Eyyub-il Ensarî hanesine teşrif-i Nebevî hengâmında Ebu Eyyub der ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm ve Ebu Bekir-i Sıddık'a kâfi gelecek iki kişilik yemek yaptım. Ona ferman etti:

أُدْعُ ثَلَاثِينَ مِنْ أَشْرَافِ الْأَنْصَارِ

Otuz adam geldiler, yediler. Sonra ferman etti: أُدْعُ سِتِّينَ Altmış daha

davet ettim; geldiler, yediler. Sonra ferman etti: أُدْعُ سَبْعِينَ Yetmiş

daha davet ettim; geldiler, yediler. Kablarda yemek daha kaldı. Bütün gelenler o mu'cize karşısında İslâmiyete girip, biat ettiler. O iki kişilik taamdan yüzseksen adam yediler.

Üçüncü Misal: Hazret-i Ömer İbn-il Hattab ve Ebu Hüreyre ve Seleme İbn-il Ekvâ' ve Ebu Amrat-el Ensarî gibi, müteaddid tarîklerle diyorlar ki: Bir gazvede ordu aç kaldı. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'a müracaat ettiler. Ferman etti ki: "Heybelerinizde kalan bâkiye-i erzakı toplayınız!" Herkes azar birer parça hurma getirdi. En çok getiren dört avuç getirebildi. Bir kilime koydular. Seleme der ki: "Mecmuunu ben tahmin ettim, oturmuş bir keçi kadar ancak vardı." Sonra Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm bereketle dua edip, ferman etti: "Herkes kabını getirsin!" Koşuştular, geldiler. O ordu içinde hiçbir kap kalmadı, hepsini doldurdular. Hem fazla kaldı. Sahabeden bir râvi demiş: "O bereketin gidişatından anladım; eğer ehl-i Arz gelseydi, onlara dahi kâfi gelecekti."

Dördüncü Misal: Başta Buharî ve Müslim, Kütüb-ü Sahiha beyan ediyorlar ki: Abdurrahman İbn-i Ebî Bekir-i Sıddık der: Biz yüzotuz sahabe, bir seferde Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm ile beraberdik. Dört avuç mikdarı olan bir sa' ekmek için, hamur yapıldı. Bir keçi dahi kesildi, pişirildi; yalnız ciğer ve böbrekleri kebab yapıldı. Kasem ederim, o kebaptan yüzotuz sahabeden herbirisine bir parça kesti, verdi. Sonra Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm, pişmiş eti iki kâseye koydu. Biz umumumuz tok oluncaya kadar yedik, fazla kaldı. Ben fazlasını deveye yükledim.

Beşinci Misal: Kütüb-ü sahiha kat'iyetle beyan ediyorlar

---sh:»(M:115) ↓ -----

ki: Gazve-i Garra-i Ahzab'da, meşhur Yevm-ül Hendek'te, Hazret-i Câbir-ül Ensarî kase ile ilân ediyor: O günde, dört avuç olan bir sa' arpa ekmeğinden, bir senelik bir keçi oğlağından bin adam yediler ve öylece kaldı. Hazret-i Câbir der ki: "O gün yemek, hanemde pişirildi; bütün bin adam o sa'dan, o oğlaktan yediler, gittiler. Daha tenceremiz dolu kaynıyor, daha hamurumuz ekme yapıyor. O hamura, o tencereye mübarek ağzının suyunu koyup, bereketle dua etmişti.

İşte şu mu'cize-i bereketi, bin zâtın huzurunda, onları ona alâkadar göstererek Hazret-i Câbir kase ile ilân ediyor. Demek şu hâdise, bin adam rivayet etmiş gibi kat'î denilebilir.

Altıncı Misal: -Nakl-i sahih-i kat'î ile- hâdim-i Nebevî Hazret-i Enes'in amucası meşhur Ebu Talha der ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm; yetmiş seksen adamı, Enes'in koltuğu altında getirdiği az arpa ekmeğinden tok oluncaya kadar yedirdi. "O az ekmekleri parça parça ediniz!" emretti ve bereketle dua etti. Menzil dar olduğundan, onar onar gelip yediler, tok olarak gittiler.

Yedinci Misal: -Nakl-i sahih-i kat'î ile- Şifa-i Şerif ve Müslim gibi kütüb-ü sahiha beyan ederler ki: Hazret-i Câbir-ül Ensarî diyor: Bir zât, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'dan iyali için taam istedi. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm, yarım yük arpa verdi. Çok zaman o adam iyali ile ve misafirleriyle o arpadan yediler. Bakıyorlar, bitmiyor. Noksaniyetini anlamak için ölçtüler. Sonra bereket dahi kalktı, noksan olmağa başladı. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'a geldi, vak'ayı beyan etti. Ona cevaben ferman etti:

لَوْ لَمْ تَكِلْهُ لَأَكَلْتُمْ مِنْهُ وَلَقَامَ بِكُمْ

Yani: "Eğer kile ile tecrübe etmeseydiniz, hayatınızca size yeterdi."

Sekizinci Misal: Tirmizî ve Nesâî ve Beyhakî ve Şifa-i Şerif gibi kütüb-ü sahiha beyan ediyorlar ki: Hazret-i Semuretebn-i Cündüb der: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'a bir kâse et geldi. Sabahtan akşama kadar fevc fevc adamlar geldiler, yediler.

İşte mukaddimedede beyan ettiğimiz sırra binaen; şu vakıa-i bereket, yalnız Semure'nin rivayeti değil, belki Semure, o yemeği yiyen cemaatlerin mümessili gibi, onların namına ve tasdiklerine binaen ilân ediyor.

Dokuzuncu Misal: Şifa-i Şerif sahibi ve meşhur İbn-i Ebî Şeybe ve Taberanî gibi mevsuk ve sahih muhakkikler rivayetiyle, Hazret-i Ebu Hüreyre der: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm bana

---sh:»(M:116) ↓ -----

emretti: "Mescid-i Şerif'in suffesini mesken ittihaz eden yüzden ziyade fukara-yı muhacirîni davet et!" Ben dahi onları aradım, topladım. Umumumuza bir tabla taam konuldu. Biz, istediğimiz kadar yedik, kalktık. O kâse konulduğu vakit nasıl idi, yine öyle dolu kaldı; yalnız parmakların izi taamda görünüyordu.

İşte Hazret-i Ebu Hüreyre, umum kâmilîn-i ehl-i Suffe tasdikine istinaden, onlar namına haber verir. Demek, manen umum Ehl-i Suffe rivayet etmiş gibi kat'îdir. Hem hiç mümkün müdür ki, o haber hak ve doğru olmasa, o sadık ve kâmil zâtlar sükût edip, tezkib etmesinler.

Onuncu Misal: -Nakl-i sahih-i kat'î ile- Hazret-i İmam-ı Ali der: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, Benî Abdülmuttalib'i cem'etti. Onlar kırk adam idiler. Onlardan bazıları bir deve yavrusunu yerdi ve dört kıyye süt içerdi. Halbuki umum onlara, bir avuç kadar bir yemek yaptı; umum yeyip tok oldular. Yemek eskisi gibi kaldı. Sonra üç-dört adama ancak kâfi gelir ağaçtan bir kap içinde süt getirdi. Umumen içtiler, doydular. İçilmemiş gibi bâki kaldı.

İşte Hazret-i Ali'nin şecaatı ve sadakatı kat'iyetinde bir mu'cize-i bereket!..

Onbirinci Misal: -Nakl-i sahih ile- Hazret-i Ali ve Fatımat-üz Zehra velîmesinde, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, Bilâl-i Habeşî'ye emretti: "Dört-beş avuç un ekmek yapılsın ve bir deve yavrusu kesilsin." Hazret-i Bilâl der: Ben taamı getirdim, mübarek elini üstüne vurdu; sonra taife taife sahabeler geldiler, yediler, gittiler. O yemekten bâki kalan miktara yine bereketle dua etti, bütün Ezvac-ı Tahirat'a herbirine birer kâse gönderildi. Emretti ki: "Hem yesinler, hem yanlarına gelenlere yedirsinler."

Evet böyle mübarek bir izdivacda, elbette böyle bir bereket lâzımdır ve vukuu kat'îdir!..

Onikinci Misal: Hazret-i İmam-ı Cafer-i Sadık, pederleri İmam-ı Muhammed-ül Bâkır'dan, o da pederi İmam-ı Zeynelâbidîn'den, o dahi İmam-ı Ali'den nakleder ki: Fatımat-üz Zehra, yalnız ikisine kâfi gelecek bir yemek pişirdi. Sonra Ali'yi gönderdi; tâ Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm gelsin, beraber yesinler. Teşrif etti ve emretti ki: O yemekten her bir ezvacına birer kâse gönderildi. Sonra kendine, hem Ali'ye, hem Fatıma ve evlâdlarına birer kâse ayrıldıktan sonra, Hazret-i Fatıma der: "Tenceremizi kaldırdık, daha dolu olup taşıyordu. Meşiet-i İlahiye ile, hayli zaman o yemekten yedik."

Acaba niçin bu nuranî, yüksek silsile-i rivayetten gelen şu mu'cize-i

---sh:»(M:117) ↓ -----

berekete, gözü ile görmüş gibi inanmıyorsun? Evet buna karşı şeytan dahi bahane bulamaz.

Onüçüncü Misal: Ebu Davud ve Ahmed İbn-i Hanbel ve İmam-ı Beyhakî gibi sadûk imamlar, Dükeyn-ül Ahmesî İbn-i Said-il Müzenî'den, hem altı kardeş ile beraber sohbete müşerref ve sahabelerden olan Nu'man İbn-i Mukarrin-il Ahmesiyy-il Müzenî'den, hem Cerir'den naklederek, müteaddid tarîklerle Hazret-i Ömer İbn-il Hattab'dan naklediyorlar ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm, Hazret-i Ömer'e emretti: "Ahmesî Kabilesinden gelen dört yüz atlıya yolculuk için zâd ü zahîre ver!" Hazret-i Ömer dedi: "Yâ Resulallah! Mevcud zahîre, birkaç sa'dır. Kümesi, oturmuş bir deve yavrusu kadardır." Ferman etti: "Git ver!" O da gitti, yarım yük hurmadan, dört yüz süvariye kifayet derecesinde zâd ü zahîre verdi. Ve dedi: Hiç noksan olmamış gibi eski halinde kaldı.

İşte şu mu'cize-i bereket, dört yüz adamla ve bahusus Hazret-i Ömer ile münasebetdar bir surette vukua gelmiştir. Rivayetlerin arkasında bunlar var. Bunların sükûtu, tasdiktir. İki-üç haber-i vâhid deyip geçme! Böyle hâdiseler haber-i vâhid dahi olsa, tevatür-ü manevî hükmünde kanaat verir.

Ondördüncü Misal: Başta Buharî ve Müslim, kütüb-ü sahiha haber veriyorlar ki: Hazret-i Câbir'in pederi vefat eder; borcu çok, ziyade medyun. Borç sahipleri de Yahudiler. Câbir, pederinin asıl malını guremaya verdi, kabul etmediler. Halbuki bağındaki meyveleri, kaç senede deynine kâfi gelmeyecek. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm ferman etti: "Bağın meyvelerini koparınız, harman ediniz!" Öyle yaptılar. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm harman içinde gezdi, dua etti. Sonra Câbir harmandan pederinin bütün guremasının borçlarını verdikten sonra, yine bir senede bağdan gelen mahsulât kadar harmanda kaldı. Bir rivayette, bütün guremaya verdiği kadar kaldı. O hâdiseden borç sahipleri olan Yahudiler, çok taaccüb edip hayrette kaldılar.

İşte şu mu'cize-i bahire-i bereket, yalnız Hazret-i Câbir gibi birkaç râvilerin haberi değil, belki manevî tevatür hükmünde, o hâdiseler ile münasebetdar, hadd-i tevatür derecesinde çok adamları temsil ederek rivayet etmişler.

Onbeşinci Misal: Başta Tirmizî ve İmam-ı Beyhakî gibi muhakkikler, Hazret-i Ebu Hüreyre'den nakl-i sahih ile beraber haber veriyorlar ki: Ebu Hüreyre demiş ki: Bir gazvede -başka bir rivayette Gazve-i Tebuk'te- ordu aç kaldı. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm

---sh:»(M:118) ↓ -----

ferman etti: **هَلْ مِنْ شَيْءٍ** "Bir şey var mı?" diye emretti. Ben dedim:

"Heybede bir parça hurma var." (Bir rivayette, onbeş tane imiş.) Dedi: "Getir!" Getirdim. Mübarek elini soktu, bir kabza çıkardı, bir kaba bıraktı; bereketle dua buyurdular. Sonra onar onar askeri çağırdı, umumen yediler. Sonra ferman etti:

خُذْ مَا جِئْتَ بِهِ وَأَقْبِصْ عَلَيْهِ وَلَا تَكْبَهُ

Ben aldım, elimi o heybeye soktum. Evvel getirdiğim kadar elime geçti. Sonra Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm hayatında, Ebu Bekir ve Ömer ve Osman hayatında, o hurmalardan yedim. Başka bir tarîkte rivayet edilmiş ki: O hurmalardan kaç yük, fisebilillah sarfettim. Sonra Hazret-i Osman'ın katlinde, o hurma kabı ile nehb ü garat edildi, gitti.

İşte Hoca-i Kâinat olan Fahr-i Âlem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın kudsî medresesi ve tekyesi olan Suffe'nin demirbaş bir mühim talebesi ve müridi ve kuvve-i hâfızanın ziyadesi için dua-yı Nebeviyeye mazhar olan Hazret-i Ebu Hüreyre, Gazve-i Tebük gibi bir mecma-i nâsta vukuunu haber verdiği şu mu'cize-i bereket; manen bir ordu sözü kadar kat'î ve kuvvetli olmak gerektir.

Onaltıncı Misal: Başta Buharî, kütüb-ü sahiha -nakl-i kat'î ile-beyan ediyorlar ki: Hazret-i Ebu Hüreyre aç olmuş, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın arkasından gidip, menzil-i saadete gitmişler. Bakarlar ki bir kadeh süt, oraya hediye getirilmiş. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm emretti ki: "Ehl-i Suffe'yi çağır!" Ben kalbimden dedim ki: "Bu sütün bütünü ben içebilirim. Ben daha ziyade muhtacım." Fakat emr-i Nebevî için onları topladım, getirdim. Yüzü mütecaviz idiler. Ferman etti: "Onlara içir!" Ben de o kadehteki sütü birer birer verdim. Her birisi doyuncaya kadar içer, diğerine veririm. Böyle birer birer içirerek, bütün Ehl-i Suffe o sâfi süttten içtiler. Sonra ferman etti ki: **بَقِيَ أَنَا وَأَنْتَ فَاشْرَبْ** Ben içtim. "İçtikçe, iç!" ferman eder; tâ

ben dedim: "Seni hak ile irsal eden Zât-ı Zülcelal'e kasem ederim, yer kalmadı ki içeyim." Sonra kendisi aldı. Bismillah deyip hamdederek bâkiyesini içti. Yüzbin âfiyet olsun.

İşte şu sâfi, hâlis, süt gibi latif, şübhesiz mu'cize-i bahire-i bereket, beşyüzbin hadîsi hıfzına alan Hazret-i Buharî başta olarak, Kütüb-ü

---sh:»(M:119) ↓ -----

Sitte-i Sahiha ile nakilleri, gözle görmek kadar kat'î olmakla beraber, Medrese-i Kudsiye-i Ahmediye (A.S.M.) olan Suffe'nin namdar, sadık, hâfız bir şakirdi olan Ebu Hüreyre'nin, umum Ehl-i Suffe'yi manen işhad ederek, âdeta umumunu temsil edip şu ihbarı, tevatür derecesinde kat'î telakki etmeyenin ya kalbi bozuk veya aklı yok. Acaba Hazret-i Ebu Hüreyre gibi sadık ve bütün hayatını hadîse ve dine vakfeden,

وَمَنْ كَذَبَ عَلَيَّ مُتَعَمِّدًا فَلْيَتَّبِعُوا مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ

hadîsini işiten ve nakleden; hiç mümkün müdür ki, hıfzındaki ehadîs-i Nebeviyenin kıymetini ve sıhhatini şübheye düşürüp, Ehl-i Suffe'nin tekzibine hedef edecek muhalif bir söz ve asılsız bir vak'a söylesin? Hâşâ...

Yâ Rab! Şu Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın bereketi hürmetine, bize ihsan ettiğin maddî ve manevî rızıkımıza bereket ihsan et!

Bir Nükte-i Mühimme: Malûmdur ki; zaîf şeyler içtima' ettikçe kuvvetleşir. İncecik ipler topak yapılırsa, kuvvetli halat olur. Kuvvetli halatlar topak yapılırsa, kimse koparamaz. İşte onbeş enva'-ı mu'cizattan yalnız bereket kısmındaki mu'cizati ve o kısmın onbeş kısmından ancak bir kısmını, onbeş misal ile gösterdik. Herbir misal, tek başıyla, nübüvveti isbat eder bir derecede kuvvetli idi. Farz-ı muhal olarak, bunların bir kısmını kuvvetsiz saysak da, yine kuvvetsiz diyemeyiz. Çünkü kavî ile ittifak eden kavîleşir.

Hem şu onbeş misalin içtima; kat'î şübhesiz bir tevatür-ü manevî ile, kuvvetli bir mu'cize-i kübrayı gösterir. Şimdi şu mecmu'daki mu'cize-i kübra, bereket mu'cizelerinden zikredilmemiş olan ondört kısm-ı âhere mezcedilse; kuvvetli halatları topak yapmak gibi, koparılması mümkün olmayan bir mu'cize-i ekber, içinde görünür. Sonra şu mu'cize-i ekberi, sair ondört nevi mu'cizatın mecmuuna ilâve et, gör ki: Ne derece kuvvetli, sarsılmaz, kat'î bir bürhan-ı nübüvvet-i Ahmediyeyi (A.S.M.) gösterir. İşte nübüvvet-i Ahmediyenin (A.S.M.) direği, şu mecmu'dan teşekkül eden dağ gibi kuvvetli bir direktir. Şimdi cüz'iyatta ve misallerde, sû-i fehimden gelen şübhelerle, o metin sakf-ı muallâyı sebatsız ve kabil-i sukut görmek ne derece akılsızlık olduğunu anladın. Evet berekete dair o mu'cizeler gösteriyorlar ki: Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm, umuma rızık veren ve rızıkları halkeden bir Zât-ı Rahîm ve Kerim'in sevgili memurudur, pek hürmetli bir abdidir ki; rızıkın enva'ında, hilaf-ı âdet olarak, ona hiçten ve sırf gaybdan ziyafetler gönderiyor. Malûmdur ki: Ceziret-ül Arab, suyu ve ziraati az bir yerdir. Onun için ahali, hususan bidayet-i İslâm'daki sahabeler, dîk-ı maişete maruzdular. Hem susuzluğa çok defa

---sh:»(M:120) ↓ -----

giriftar oluyorlardı. İşte bu hikmete binaen, mu'cizat-ı bahire-i Ahmediye Aleyhissalâtu Vesselâm'ın mühimleri, taam ve su hususunda tezahür etmiş. Bu hârikalar dava-yı nübüvveti delil ve mu'cize olmaktan ziyade, ihtiyaca binaen Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'a bir ikram-ı İlahî, bir ihsan-ı Rabbanî, bir ziyafet-i Rahmaniye hükmündedir. Çünkü o mu'cizatı görenler, nübüvveti tasdik etmişler. Fakat mu'cize zuhur ettikçe, iman ziyadeleşir, "nurun alâ nur" olur.

SEKİZİNCİ İŞARET: Su hususunda tezahür eden bir kısım mu'cizatı beyan eder.

Mukaddime: Malûmdur ki cemaatler içinde vuku bulan hâdiseler âhâdî bir surette nakledilse, tekzib edilmediği vakit, doğruluğunu gösterir. Çünkü insanın fitratında yalana yalandır demeye cibillî bir meyil vardır. Hususan her kavimden ziyade yalana karşı sükût etmez sahabeler olsa.. hususan hâdiseler, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'a taalluk etse ve bilhassa nakleden, meşahir-i sahabeden olsa; elbette o haber-i vâhid sahibi, o hâdiseyi gören cemaati temsil eder hükmünde rivayet eder. Halbuki şimdi bahsedeceğimiz mu'cizat-ı mâiyeyi, herbir misali çok tarîklerle, çok sahabelerin ellerinden, binler Tâbiîn'in muhakkikleri el atıp almışlar; sağlam olarak ikinci asır müçtehidlerinin ellerine vermişler. Onlar da, kemal-i ciddiyetle ve hürmetle el atıp, kabul edip, arkalarındaki asrın muhakkiklerinin ellerine vermişler. Her tabaka, binler kuvvetli ellerden geçip, gele gele tâ asrımıza gelmiş. Hem Asr-ı Saadette yazılan Kütüb-ü Ehadîsiye sağlam olarak devredilip, tâ Buharî ve Müslim gibi ilm-i hadîsin dâhî imamlarının eline geçmiş. Onlar da, kemal-i tahkik ile meratibini tefrik ederek, sıhhati şübhesiz olanları cem'ederek bize ders vermişler, takdim etmişler.

جَزَاهُمْ اللَّهُ خَيْرًا كَثِيرًا

İşte Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın mübarek parmaklarından suyun akması ve pek çok adama içirmesi mütevatirdir. Öyle bir cemaat nakletmiş ki, yalana ittifakları muhaldir. Şu mu'cize gayet kat'îdir. Hem üç defa, üç mecma-ı azîmde tekerrür etmiş. Başta Buharî, Müslim, İmam-ı Mâlik, İmam-ı Şuayb, İmam-ı Katade gibi pek çok ehl-i sahih bir cemaat, sahabelerden, başta hâdim-i Nebevî Hazret-i Enes, Hazret-i Câbir, Hazret-i İbn-i Mes'ud gibi meşahir-i sahabenin cemaatinden, parmaklarından suyun kesretle akması ve orduya içirmesi nakl-i sahih-i kat'î ile beyan edilmiştir. Bu nevi mu'cize-i mâiyeden, pek çok misallerinden dokuz misali beyan edeceğiz.

---sh:»(M:121) ↓ -----

Birinci Misal: Başta Buharî, Müslim, kütüb-ü sahiha Hazret-i Enes'ten nakl-i sahih ile haber veriyorlar ki: Hazret-i Enes diyor: Zevra nam mahalde, üçyüz kişi kadar, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm ile beraberdik. İkinci namazı için abdest almayı emretti. Su bulunmadı. Yalnız bir parça su emretti, getirdik. Mübarek ellerini içine batırdı. Gördüm ki, parmaklarından çeşme gibi su akıyor. Sonra bütün maiyetindeki üçyüz adam geldiler, umumu abdest alıp içtiler. İşte şu misali Hazret-i Enes, üçyüz kişiyi temsil ederek haber veriyor. Mümkün müdür ki, o üçyüz kişi, şu habere manen iştirak etmesinler; hem iştirak etmedikleri halde, tekzib etmesinler.

İkinci Misal: Başta Buharî, Müslim, kütüb-ü sahiha haber veriyorlar ki: Hazret-i Câbir İbn-i Abdullah-il Ensarî beyan ediyor: Biz bin beşyüz kişi, Gazve-i Hudeybiye'de susadık. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm kırba denilen deriden bir kap sudan abdest aldı, sonra elini içine soktu. Gördüm ki, parmaklarından çeşme gibi su akıyor. Bin beşyüz kişi içip, kaplarını o kırbadan doldurdular. Sâlim İbn-i Ebi-l Ca'd, Câbir'den sormuş: "Kaç kişi idiniz?" Câbir demiş ki: "Yüzbin kişi de olsaydı, yine kâfi gelirdi. Fakat biz, onbeş yüz (yani bin beşyüz) idik." İşte şu mu'cize-i bahirenin râvileri, manen bin beşyüz kadardır. Çünkü fitrat-ı beşeriyede, yalana yalan demek bir meyl-i arzusu vardır. Sahabeler ise sıdk ve doğruluk için, can ve mal ve peder ve vâlidelerini ve kavim ve kabilelerini feda edip, sıdk ve hak için fedai oldukları halde; hem "Benden bilerek yalan birşey haber veren, Cehennem ateşinden yerini hazırlasın!" mealindeki hadîs-i şerifin tehdidine karşı, yalana mukabil sükût etmeleri mümkün değildir. Madem sükût ettiler; o haberi kabul ettiler, manen iştirak edip tasdik ediyorlar demektir.

Üçüncü Misal: Gazve-i Buvat'ta, yine Buharî, Müslim başta, kütüb-ü sahiha beyan ediyorlar ki: Hazret-i Câbir dedi ki: Resul-i Ekrem

Aleyhissalâtu Vesselâm ferman etti: **نَادِ بِالْوُضُوءِ** "Abdest almak için nida et" dediler. "Su yok" denildi. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm dedi: "Bir parça su bulunuz." Gayet az su getirdik. Sonra o az su üstüne elini kapadı, birşeyler okudu; bilmedim ne idi. Sonra ferman etti:

رَدْنَا بِجَفْنَةِ الرَّكْبِ

Yani, kafilenin büyük teştini (tekne) getir. Bana getirildi; ben de Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın önüne koydum. O da elini içine koydu, parmaklarını açtı. Ben de o az suyu, mübarek eli üzerine döküyordum. Gördüm ki, mübarek parmaklarından

---sh:»(M:122) ↓ ----

kesretle su aktı; sonra teşt doldu. Suyu muhtaç olanları çağırıldım; bütün geldiler, o sudan abdest alıp içtiler. Ben dedim: "Daha kimse kalmadı." Elini kaldırdı, o cefne (yani tekne) lebâleb dolu kaldı.

İşte şu mu'cize-i bahire-i Ahmediye (A.S.M) manen mütevatirdir. Çünkü Hazret-i Câbir o işte başta olduğu için, birinci söz onun hakkıdır. O, umumun namına ilân ediyor. Çünkü o vakit hizmet eden o zât idi; ilân, başta onun hakkıdır. İbn-i Mes'ud da, aynen rivayetinde diyor ki: Ben gördüm ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın parmaklarından çeşme gibi su akıyor. Acaba meşahir-i sıddıkîn-i sahabeden olan Enes, Câbir, İbn-i Mes'ud gibi bir cemaat dese: "Ben gördüm." Görmemesi mümkün müdür? Şimdi şu üç misali birleştir, ne kadar kuvvetli bir mu'cize-i bahire olduğunu gör ve şu üç tarîk birleşse, hakikî tevatür hükmünde parmaklarından su akmasını kat'î isbat eder. Hazret-i Musa Aleyhisselâm'ın taştan oniki yerde çeşme gibi su akıtması, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın on parmağından on musluk suyun akmasının derecesine çıkamaz. Çünkü taştan su akması mümkündür, âdiyat içinde naziri bulunur. Fakat et ve kemikten âb-ı kevser gibi suyun kesretle akmasının naziri, âdiyat içinde yoktur.

Dördüncü Misal: Başta İmam-ı Mâlik, Muvatta' kitab-ı mu'teberinde, Muaz İbn-i Cebel gibi meşahir-i sahabeden haber veriyor ki: Hazret-i Muaz İbn-i Cebel dedi ki: Gazve-i Tebuk'te bir çeşmeye rastgeldik, sicim kalınlığında güç ile akıyordu. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm emretti ki: "Bir parça o suyu toplayınız." Avuçlarında bir parça topladılar. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm, onunla elini yüzünü yıkadı; suyu çeşmeye koyduk. Birden çeşmenin menfezi açılıp, kesretle aktı; bütün orduya kâfi geldi. Hattâ bir râvi olan İmam İbn-i İshak der ki: Gök gürültüsü gibi, toprak altında o çeşmenin suyu gürültü yaparak öyle aktı. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm, Hazret-i Muaz'a ferman etti ki:

يُوشِكُ يَامُعَاذُ أَنْ تَطَالَتِ بِكَ حَيَاةٌ أَنْ تَرَى مَا هَهُنَا قَدْ مَلَى جَنَانًا

Yani: Bu eser-i mu'cize olan mübarek su devam edip, buraları bağa çevirecek; ömrün varsa göreceksin. Ve öyle olmuştur.

Beşinci Misal: Başta Buharî Hazret-i Bera'dan ve Müslim Hazret-i Selemetebn-i Ekva'dan ve sair kütüb-ü sahiha başka râvilerden müttefikân haber veriyorlar ki: Gazve-i Hudeybiye'de bir kuyuya rastgeldik. Biz dört yüz kişi idik. O kuyunun suyu, elli kişiyi ancak idare ederdi. Biz suyu çektik, içinde birşey bırakmadık. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm geldi, kuyunun başına oturdu, bir kova su istedi;

---sh:»(M:123) ↓ ----

getirdik. Kovanın içine mübarek ağzının suyunu bıraktı ve dua etti, sonra o kovayı kuyuya döktü. Birden kuyu coştı ve kaynadı; ağzına kadar doldu. Bütün ordu, kendileri ve hayvanatı doyuncaya kadar içtiler, kablarını da doldurdular.

Altıncı Misal: Yine Müslim ve İbn-i Cerir-i Taberî gibi hadîsin dâhî imamları başta olarak, kütüb-ü sahiha nakl-i sahih ile meşhur Ebu Katade'den haber veriyorlar ki: Ebu Katade diyor: Mûte gazve-i meşhuresinde, reislerin şehadetleri üzerine imdada gidiyorduk. Bende bir kırba vardı. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm bana ferman etti:

أَحْفَظْ عَلَيَّ مِيضَتَكَ فَسَيَكُونُ لَهَا نَبَأٌ عَظِيمٌ Yani: "Kırbanı sakla, onun büyük işi var." Sonra susuzluk başladı. Yetmişiki kişi idik, - Taberî'nin nakline göre, üçyüz idik- susuz kaldık. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm dedi: "Kırbanı getir." Ben getirdim. O da aldı, ağzını ağzına getirdi, içine nefes etti etmedi bilmem; sonra yetmişiki kişi geldiler, içtiler, kablarını doldurdular. Sonra ben aldım, verdiğim gibi kalmıştı.

İşte şu mu'cize-i bahire-i Ahmediyeyi (A.S.M.) gör,

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَيْهِ وَعَلَىٰ آلِهِ بَعْدَ قَطْرَاتِ الْمَاءِ de.

Yedinci Misal: Başta Buharî ve Müslim olarak kütüb-ü sahiha, Hazret-i İmran İbn-i Husayn'dan haber veriyorlar ki: İmran der: Bir seferde, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm ile beraber susuz kaldık. Bana ve Ali'ye ferman etti ki: "Filan mevkide bir kadın, iki kırba suyu hayvana yükletmiş gidiyor; alıp buraya getiriniz." Ben ve Ali beraber gittik, aynı yerde kadını, su yükü ile bulduk, getirdik. Sonra emretti: "Bir kaba bir parça su boşaltınız." Boşalttık. Bereketle dua etti. Sonra yine suyu, o hayvandaki kırabaya koyduk. Ferman etti ki: "Herkes gelsin, kabını doldursun." Bütün kabile geldi, kablarını doldurdular, içtiler. Sonra ferman etti: "Kadına birşeyler toplayınız." Kadının eteğini doldurdular. İmran diyor ki: Ben tahayyül ediyordum ki, gittikçe iki kırba doluyor, daha ziyadeleşiyor. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm o kadına ferman etti ki:

أَذْهَبِي فَإِنَّا لَمْ نَأْخُذْ مِنْ مَائِكَ شَيْئًا وَلَكِنَّ اللَّهَ سَقَانَا

Yani: Senin suyundan almadık, belki Cenab-ı Hak bize hazinesinden su içirdi.

---sh:»(M:124) ↓ ----

Sekizinci Misal: Başta meşhur İbn-i Huzeyme Sahihinde, râviler Hazret-i Ömer'den naklediyorlar ki: Gazve-i Tebük'te susuz kaldık. Hattâ bazıları devesini keser, susuzluktan içini sıkır, içerdi. Ebu Bekir-is Sıddık, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a dua etmek için rica etti. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm elini kaldırdı; daha elini indirmeden bulut toplandı; yağmur öyle geldi ki, kablarımızı doldurduk. Sonra su çekildi, ordumuza mahsus olarak hududumuzu tecavüz etmedi. Demek tesadüf içine karışmamış, sırf bir mu'cize-i Ahmediye (A.S.M.)dir.

Dokuzuncu Misal: Meşhur Abdullah İbn-i Amr İbn-il Âs'ın hafidi ve dört imamın ona itimad edip ve ondan tahric-i hadîs ettikleri Amr İbn-i Şuayb'dan nakl-i sahih ile haber veriyorlar ki, demiş: Nübüvvetten evvel, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm amucası Ebu Talib ile deveye binip Arafa civarında Zilmecaz nam mevkie geldikleri vakit Ebu Talib demiş: "Ben susadım." Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm inmiş, yere ayağını vurmuş, su çıkmış; Ebu Talib içmiştir. Muhakkikînden birisi demiş ki: Şu hâdis nübüvvetten evvel olduğundan, irhasat kabilinden olmakla beraber, bin sene sonra aynı yerde Arafat çeşmesi çıkması, o hâdiseye binaen bir keramet-i Ahmediye (A.S.M.) sayılabilir.

İşte şu dokuz misaller gibi, doksana misal olmasa da, belki doksana surette rivayetler; mu'cizat-ı maiyeyi haber vermişler. Baştaki yedi misal, manevî tevatür gibi kat'î ve kuvvetlidirler. Âhirdeki iki misal, çendan o derece tarîkleri kuvvetli ve müteaddid değil, râvileri çok değil. Fakat sekizinci misalde, Hazret-i Ömer'den rivayet olunan mu'cize-i sahabiye teyid ve takviye eden ikinci bir mu'cize-i sahabiye; başta İmam-ı Beyhakî ve Hâkim olarak, kütüb-ü sahiha, Hazret-i Ömer'den haber veriyorlar ki: Hazret-i Ömer, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'dan yağmur duasını niyaz etti. Çünkü ordu suya muhtaçtı. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm elini kaldırdı, birden bulut toplandı, yağmur geldi. Ordunun ihtiyacı kadar su verdi, gitti. Âdeta yalnız orduya su vermek için memur idi. Geldi, ihtiyaca göre verdi gitti. Şu hâdis, nasilki sekizinci misali teyid ve kat'î isbat eder; öyle de: Şu hâdisde, meşhur allâmelerden ve tashihte çok müşkilpesend, hattâ çok sahihlere mevzu' deyip kabul etmeyen İbn-i Cevzî gibi bir muhakkik der ki: Şu hâdis Gazve-i Meşhure-i Bedir'de vuku bulmuş.

وَيُنزِلُ عَلَيْكُمْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً لِيُطَهِّرَكُمْ بِهِ âyet-i kerimesi, o hâdisi beyan edip, ifade eder. Madem âyet o hâdisi gösterir;

---sh:»(M:125) ↓ -----

kat'iyetinde şübhe kalmaz. Hem dua-i Nebevî ile, birden ve sür'atle ve daha elini indirmeden yağmurun gelmesi, çok tekerrür etmiş, tek başıyla bir mu'cize-i mütevatiredir. Bazı defa câmide, minber üstünde elini kaldırmış, daha indirmeden yağmış; tevatür ile nakledilmiş.

DOKUZUNCU İŞARET : Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın enva'-ı mu'cizatından birisi de, ağaçların insanlar gibi emrini dinlemeleri ve yerinden kalkıp yanına geldikleridir ki; şu mu'cize-i şeceriye, mübarek parmaklarından suyun akması gibi, manen mütevatirdir. Müteaddid suretleri var ve çok tarîklerle gelmiştir. Evet Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın emri için; ağaç, yerinden çıkıp yanına gelmesi, sarihan mütevatir denilebilir. Çünkü meşahir-i sıddıkîn-i sahabeden Hazret-i Ali, Hazret-i İbn-i Abbas, Hazret-i İbn-i Mes'ud, Hazret-i İbn-i Ömer, Hazret-i Ya'lâ İbn-i Murre, Hazret-i Câbir, Hazret-i Enes İbn-i Mâlik, Hazret-i Büreyde, Hazret-i Üsâme Bin Zeyd ve Hazret-i Gaylan İbn-i Seleme gibi sahabeler; herbiri kat'iyet ile, aynı mu'cize-i şeceriye haber vermiş. Tâbiînün yüzer imamı, mezkûr sahabelerden herbir sahabeden ayrı bir tarîk ile, o mu'cize-i şeceriye nakletmişler. Âdetâ muzaaf tevatür suretinde bize nakletmişler. İşte şu mu'cize-i şecere, hiçbir şübhe kabul etmez bir tevatür-ü manevî-i kat'î hükmündedir.

Şimdi o mu'cize-i kübranın, tekerrür ettiği halde, birkaç sahih suretlerini, birkaç misal ile beyan edeceğiz:

Birinci Misal: Başta İmam-ı Mace ve Darimî ve İmam-ı Beyhakî nakl-i sahihle Hazret-i Enes İbn-i Mâlik'ten ve Hazret-i Ali'den ve Bezzaz ve İmam-ı Beyhakî Hazret-i Ömer'den haber veriyorlar ki: Üç sahabe demişler: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, küffarın tekzibinden müteessir olarak mahzun idi. Dedi:

يَا رَبِّ اَرِنِي آيَةً لَا اُبَالِي مِنْ كَذِبِنِي بَعْدَهَا

Enes'in rivayetinde, Hazret-i Cebrail hazır idi. Vâdi kenarında bir ağaç vardı. Hazret-i Cebrail'in i'lamıyla, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm o ağacı çağırdı; tâ yanına geldi. Sonra git dedi. Tekrar gitti, yerine yerleşti.

İkinci Misal: Allâme-i Mağrib Kadı İyaz Şifa-i Şerif'te ulvî bir senedle, doğru ve sağlam bir an'ane ile, Hazret-i Abdullah İbn-i Ömer'den haber veriyor ki: Bir seferde Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın yanına bir bedevi geldi. Ferman etti: **أَيْنَ تُرِيدُ** Nereye gidiyorsun?" Bedevi dedi: "Ehlime." Ferman etti:

---sh:»(M:126) ↓ ----

هَلْ لَكَ إِلَى خَيْرٍ مِنْ ذَلِكَ

"Ondan daha iyi bir hayr istemiyor musun?" Bedevi dedi: "Nedir?"
Ferman etti:

أَنْ تَشْهَدَ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ

Bedevi dedi: "Bu şhadete şahid nedir?" Ferman etti:

هَذِهِ الشَّجَرَةُ السَّمْرَةُ "Vâdi kenarındaki ağaç şahid olacak." İbn-i

Ömer der ki: O ağaç yerinden sallanarak çıktı, yeri şakk etti, geldi; tâ Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın yanına. Üç defa, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, o ağacı istişhad etti. Ağaç da, sıdkına şhadet etti. Emretti yine yerine gidip yerleşti.

Hazret-i Büreyde İbn-i Hasib-il Eslemî tarîkinde, nakl-i sahih ile Büreyde dedi ki: Biz, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın yanında iken, bir seferde bir a'rabî geldi. Bir âyet, yani bir mu'cize istedi. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ferman etti:

قُلْ لَتَلِكَّ الشَّجَرَةَ رَسُولُ اللَّهِ يَدْعُوكُ

Bir ağaca işaret etti; ağaç sağa ve sola meylederek köklerini yerden çıkarıp, huzur-u Nebevîye geldi. **الْسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ** dedi.

Sonra a'rabî dedi: "Yine yerine gitsin." Emretti, yerine gitti. A'rabî dedi: "İzin ver, sana secde edeyim." Dedi: "İzin yok kimseye." Dedi: "Öyle ise, senin elini ayağımı öpeceğim." İzin verdi.

Üçüncü Misal: Başta Sahih-i Müslim, kütüb-ü sahiha haber veriyorlar ki, Câbir diyor: Biz bir seferde, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ile beraberdik. Kaza-yı hacet için bir yer aradı. Settareli bir yer yoktu. Sonra gitti, iki ağaç yanına. Bir ağacın dalını tuttu, çekti. Ağaç itaat ederek beraber gitti, öteki ağacın yanına getirdi. Muti devenin yularını tutup çekildikte geldiği gibi, o iki ağacı o suretle yanyana getirdi.

Sonra dedi: **التَّئِمَّا عَلَيَّ بِإِذْنِ اللَّهِ** Yani: "Üstüme birleşiniz." dedi. İkisi

birleşerek settare oldular. Arkalarında kaza-yı hacet ettikten sonra onlara emretti, yerlerine gittiler. İkinci bir rivayette, yine Hazret-i Câbir der ki: Bana emretti ki:

---sh:»(M:127) ↓ ----

يَا جَابِرُ قُلْ لِهَذِهِ الشَّجَرَةِ يَقُولُ لَكَ رَسُولُ اللَّهِ الْحَقِّي
بِصَاحِبَتِكَ حَتَّى أَجْلِسَ خَلْفَكُمْ

Yani: "O ağaçlara de: Resulullah'ın haceti için birleşiniz." Ben öyle dedim, onlar da birleştiler. Sonra ben beklerken, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm çıkageldi. Başıyla sağa sola işaret etti, o iki ağaç yerlerine gittiler.

Dördüncü Misal: Nakl-i sahih ile, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın cesur kumandanlarından ve hizmetkârlarından olan Üsâme Bin Zeyd der ki: Bir seferde, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm ile beraberdik. Kaza-yı hacet için hâlî, settareli bir yer bulunmuyordu. Ferman etti ki:

هَلْ تَرَى مِنْ نَخْلٍ أَوْ حِجَارَةٍ

Dedim: Evet, var. Emretti ve dedi:

انْطَلِقْ وَقُلْ لَهُنَّ إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ يَأْمُرُكُمْ أَنْ
تَأْتِينَ لِمَخْرَجِ رَسُولِ اللَّهِ وَقُلْ لِلْحِجَارَةِ مِثْلَ ذَلِكَ

Yani ağaçlara de ki: "Resulullah'ın haceti için birleşiniz" ve taşlara da de: "Duvar gibi toplanınız." Ben gittim, söyledim. Kasem ediyorum ki, ağaçlar birleştiler ve taşlar duvar oldular. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm, hacetinden sonra yine emretti:

قُلْ لَهُنَّ يَفْتَرِقْنَ Benim nefsim kabza-i kudretinde olan Zât-ı Zülcelal'e kasem ederim, ağaçlar ve taşlar ayrılıp yerlerine gittiler. Şu Hazret-i Câbir ve Üsâme'nin beyan ettiği iki hâdiseyi, aynen Ya'lâ İbn-i Murre ve Gaylan İbn-i Selemet-is Sakafî ve Hazret-i İbn-i Mes'ud, Gazve-i Huneyn'de aynen haber veriyorlar.

Beşinci Misal: İmam-ı İbn-i Fûrek ki, kemal-i içtihad ve fazlından kinaye olarak Şafiiyy-i Sâni ünvanını alan allâme-i asr, kat'î haber veriyor ki: Gazve-i Taif'te, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm gece at üstünde giderken uykusu geliyordu. O halde iken, bir sidre ağacına rastgeldi. Ağaç ona yol verip, atını incitmemek için, iki şakk oldu.

---sh:»(M:128) ↓ ----

Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, hayvan ile içinden geçti. Tâ zamanımıza kadar o ağaç, iki ayak üstünde, muhterem bir vaziyette kaldı.

Altıncı Misal: Hazret-i Ya'lâ tarîkında -nakl-i sahih ile- haber veriyor ki: Bir seferde, Talha veya Semure denilen bir ağaç geldi, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın etrafında tavaf eder gibi döndü. Sonra yine yerine gitti. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ferman etti ki:

أَنَّهَا اسْتَأْذَنْتَ أَنْ تُسَلِّمَ عَلَيَّ Yani: O ağaç, Cenab-ı Hak'tan istedi ki, bana selâm etsin.

Yedinci Misal: Muhaddisler nakl-i sahih ile İbn-i Mes'ud'dan beyan ediyorlar ki: İbn-i Mes'ud dedi: Batn-ı Nahl denilen nam mevkide, Nusaybin ecinnileri ihtida için Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a geldikleri vakit, bir ağaç o ecinnilerin geldiklerini haber verdi. Hem İmam-ı Mücahid, o hadîste İbn-i Mes'ud'dan nakleder ki: O cinniler bir delil istediler. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm bir ağaca emretti; yerinden çıkıp geldi, sonra yine yerine gitti. İşte cinn taifesine bir tek mu'cize kâfi geldi. Acaba bu mu'cize gibi bin mu'cizat işiten bir insan imana gelmezse, cinnilerin

يَقُولُ سَفِيهًا عَلَى اللَّهِ شَطَطًا tabir ettikleri şeytanlardan daha şeytan olmaz mı?

Sekizinci Misal: Sahih-i Tirmizî nakl-i sahih ile Hazret-i İbn-i Abbas'tan haber veriyorlar ki: İbn-i Abbas dedi ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm bir a'rabîye ferman etti:

أَرَأَيْتَ إِنْ دَعَوْتُ هَذَا الْعِدْقَ مِنْ هَذِهِ النَّخْلَةِ أَتَشْهَدُ أَنِّي رَسُولُ اللَّهِ

"Ben, bu ağacın şu dalını çağırırsam, yanıma gelse, iman edecek misin?" "Evet" dedi. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm çağırıldı. O urcun, ağacının başından kopup, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın yanına atladı, geldi. Sonra emretti, yine yerine gitti.

İşte bu sekiz misal gibi çok misaller var; çok tarîklerle nakledilmişler. Malûmdur ki; yedi- sekiz urgan toplansa, kuvvetli bir halat olur. Binaenaleyh şu en meşhur sıddıkîn-ı sahabeden, böyle müteaddid tarîklerle ihbar edilen şu mu'cize-i şeceriye, elbette tevatür-ü manevî kuvvetindedir; belki tevatür-ü hakikîdir. Zâten Sahabeden sonra Tâbiîn'in eline geçtiği vakit, tevatür suretini alır. Hususan Buharî, Müslim, İbn-i Hibban, Tirmizî gibi kütüb-ü sahiha; tâ zaman-ı sahabeye kadar, o yolu

---sh:»(M:129) ↓ ----

o kadar sağlam yapmışlar ve tutmuşlar ki, meselâ Buharî'de görmek, aynı sahabeden işitmek gibidir.

Acaba o Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a ağaçlar, - misallerde görüldüğü gibi- onu tanıyıp, risaletini tasdik edip, ona selâm ederek ziyaret edip, emirlerini dinleyerek itaat ettiği halde, kendilerine insan diyen bir kısım camid, akılsız mahluklar; onu tanımazsa, iman etmezse, kuru ağaçtan çok ednâ, odun parçası gibi ehemmiyetsiz, kıymetsiz olarak ateşe lâyık olmaz mı?

ONUNCU İŞARET: Şu mu'cize-i şeceriye-yi daha ziyade takviye eden mütevatir bir surette nakledilen, hanin-ül ciz' mu'cizesidir. Evet Mescid-i Şerif-i Nebevîde kuru direğin büyük bir cemaat içinde, muvakkaten firak-ı Ahmedîden (A.S.M.) ağlaması; beyan ettiğimiz mu'cize-i şeceriye-yin misallerini hem teyid eder, hem kuvvet verir. Çünkü o da ağaçtır, cinsi birdir. Fakat şunun şahsı mütevatirdir, öteki kısımlar herbirinin nev'i mütevatirdir. Cüz'iyatları, misalleri çoğu sarih tevatür derecesine çıkmıyor. Evet Mescid-i Şerifte hurma ağacından olan kuru direk, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm hutbe okurken ona dayanıyordu. Sonra minber-i şerif yapıldığı vakit, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm minbere çıkıp hutbeye başladı. Okurken, direk deve gibi enin edip ağladı; bütün cemaat işitti. Tâ Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm yanına geldi, elini üstüne koydu. Onunla konuştu, teselli verdi; sonra durdu. Şu mu'cize-i Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâm pek çok tarîklerle, tevatür derecesinde nakledilmiştir.

Evet hanin-ül ciz' mu'cizesi çok münteşir ve meşhur ve hakikî mütevatirdir. Sahabelerin bir cemaat-ı âlîsinden, onbeş tarîk ile gelip, Tâbiînün yüzer imamları o mu'cize-yi, o tarîklerle arkadaki asırlara haber vermişler. Sahabenin o cemaatından ülema-i sahabe namdarları ve rivayet-i hadîsin reislerinden Hazret-i Enes İbn-i Mâlik (hâdim-i Nebevî), Hazret-i Câbir Bin Abdullah-il Ensarî (hâdim-i Nebevî), Hazret-i Abdullah İbn-i Ömer, Hazret-i Abdullah Bin Abbas, Hazret-i Sehl Bin Sa'd, Hazret-i Ebu Said-il Hudrî, Hazret-i Übeyy İbn-il Kâ'b, Hazret-i Büreyde, Hazret-i Ümm-ül Mü'minîn Ümm-ü Seleme gibi meşahir-i ülema-i sahabe ve rivayet-i hadîsin rüesaları gibi, herbiri bir tarîkin başında, aynı mu'cize-yi ümmete haber vermişler. Başta Buharî, Müslim, kütüb-ü sahiha; arkalarındaki asırlara, o mütevatir mu'cize-i kübrayı tarîkleriyle haber vermişler.

---sh:»(M:130) ↓ -----

İşte Hazret-i Câbir tarîkında der ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm hutbe okurken, Mescid-i Şerifte **جَذَعُ النَّخْلِ** denilen kuru direğe dayanıp, okurdu. Minber-i şerif yapıldıktan sonra, minbere geçtiği vakit; direk tahammül edemeyerek, hamile deve gibi ses verip inleyerek ağladı. Hazret-i Enes tarîkında der ki: Camus gibi ağladı, mescidi lerzeye getirdi. Sehl İbn-i Sa'd tarîkında der: Hem onun ağlaması üzerine, halklarda ağlamak çoğaldı. Hazret-i Übeyy İbn-il Kâ'b tarîkında diyor: Hem öyle ağladı ki, inşikak etti. Diğer bir tarîkte, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ferman etti: **إِنَّ هَذَا بَكَى لِمَافَقَدَمِنَ الذِّكْرِ**

Yani: "Onun mevkiinde okunan zikir ve hutbedeki zikr-i İlahînin iftirakındandır ağlaması." Diğer bir tarîkte ferman etmiş:

لَوْ لَمْ أَلْتَزِمَهُ لَمْ يَزَلْ هَكَذَا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ تَحْزِنًا عَلَيَّ رَسُولِ اللَّهِ

Yani: "Ben onu kucaklayıp teselli vermeseydim, Resulullah'ın iftirakından kıyamete kadar böyle ağlaması devam edecekti." Hazret-i Büreyde tarîkında der ki: Ciz' ağladıktan sonra, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, elini üstüne koyup ferman etti:

**إِنْ شِئْتَ أَرُدُّكَ إِلَى الْحَائِطِ الَّذِي كُنْتَ فِيهِ تَنْبُتُ لَكَ عُرُوقُكَ
وَيَكْمُلُ خَلْقُكَ وَيَجِدُّ خُوصُكَ وَتَمْرُكَ**

وَإِنْ شِئْتَ أَغْرِسُكَ فِي الْجَنَّةِ يَأْكُلُ أَوْلِيَاءُ اللَّهِ مِنْ ثَمْرِكَ

Sonra, o ciz'i dinledi ne söylüyor; ciz' söyledi, arkadaki adamlar da işitti:

أَغْرِسْنِي فِي الْجَنَّةِ يَأْكُلُ مِنِّي أَوْلِيَاءُ اللَّهِ فِي مَكَانٍ لَا يَبْلَى

Yani: "Cennet'te beni dik ki; benim meyvelerimden Cenab-ı Hakk'ın sevgili kulları yesin. Hem bir mekân ki, orada beka bulup, çürümek yoktur." Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ferman etti:

قَدْ فَعَلْتُ

Sonra ferman

---sh:»(M:131) ↓ -----

etti: **اِخْتَارَ دَارَ الْبَقَاءِ عَلَى دَارِ الْفَنَاءِ** İlm-i Kelâm'ın büyük

imamlarından meşhur Ebu İshak-ı İsferehî naklediyor ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm direğin yanına gitmedi; belki direk onun emriyle, onun yanına geldi. Sonra emretti, yerine döndü. Hazret-i Übeyy İbn-i Kâ'b der ki: Şu hâdise-i hârikadan sonra Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm emretti ki: "Direk, minberin altına konulsun." Minberin altına konuldu, tâ mescid-i şerifin tamiri için hedmedilinceye kadar. O vakit Hazret-i Übeyy İbn-i Kâ'b yanına aldı, çürüyünceye kadar muhafaza edildi.

Meşhur Hasan-ı Basrî, şu hâdise-i mu'cizeyi şakirdlerine ders verdiği vakit, ağlardı ve derdi ki: "Ağaç, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'a meyl ve iştihak gösteriyor.. sizler daha ziyade iştihaya, meyle müstehaksınız." Biz de deriz ki: Evet hem ona iştihak ve meyl ve muhabbet, onun Sünnet-i Seniyesine ve Şeriat-ı Garrasına ittiba' iledir.

Bir Nükte-i Mühimme: Eğer denilse: Neden Gazve-i Hendek'te dört avuç taamla bin adamı doyurmak olan mu'cize-i taamiye ve mübarek parmaklarından akan su ile, bin beşyüz kişiye suyu doyuruncaya kadar içiren mu'cize-i mâiye, neden şu hanin-i ciz' mu'cizesi gibi şaşaa ile çok kesretli tarîklerle nakledilmemiş? Halbuki o ikisi, bundan daha ziyade bir cemaatte vuku bulmuş...

Elcevab: Zuhur eden mu'cizeler, iki kısımdır. Bir kısmı, nübüvveti tasdik ettirmek için, Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtu Vesselâm elinde izhar ediliyor. Hanin-i ciz' şu nevidendir ki, sırf nübüvvetin tasdiki için bir hüccet olarak zuhura gelmiş ki; mü'minlerin imanını ziyadeleştirmek ve münafıkları ihlase ve imana sevk etmek ve küffarı imana getirmek için zahir olmuş. Onun için avam ve havas herkes onu gördü, onun neşrine fazla ihtimam edildi. Fakat şu mu'cize-i taamiye ve mu'cize-i mâiye ise, mu'cizeden ziyade bir keramettir, belki kerametten ziyade bir ikramdır, belki ikramdan ziyade ihtiyaca binaen bir ziyafet-i Rahmaniye'dir. Onun için çendan dava-yı nübüvnete delildir ve mu'cizedir; fakat asıl maksad: Ordu aç kalmış; bir çekirdekten bin batman hurmayı halkettiği gibi, Cenab-ı Hak hazine-i gaybdan bir sa' taamdan, bin adama ziyafet veriyor. Hem susuz kalmış mücahid bir orduya, kumandan-ı a'zâmın parmaklarından, âb-ı kevser gibi su akıttırıp içiriyor. İşte şu sır içindir ki, mu'cize-i taamiye ve mu'cize-i mâiyenin her bir misali, hanin-i ciz' derecesine çıkmıyor. Fakat o iki mu'cizenin cinsleri ve nevileri külliyyet itibariyle, hanin-i ciz' gibi mütevatir ve kesretlidir. Hem taamin bereketini ve parmaklarından suyun akmasını herkes göremiyor, yalnız eserlerini görüyor. Direğin ağlamasını ise herkes işitiyor. Onun için fazla intişar etti.

---sh:»(M:132) ↓ -----

Eğer denilse: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın her hal ve hareketini kemal-i ihtimam ile sahabeler muhafaza ederek nakletmişler. Böyle mu'cizat-ı azîme, neden on-yirmi tarîk ile geliyor? Yüz tarîk ile gelmeli idi. Hem neden Hazret-i Enes, Câbir, Ebu Hüreyre'den çok geliyor; Hazret-i Ebu Bekir ve Ömer az rivayet ediyor?

Elcevab: Birinci şıkkın cevabı: Dördüncü İşaretin Üçüncü Esasında geçmiş. İkinci şıkkın cevabı ise: Nasılki insan, bir ilâca muhtaç olsa, bir tabibe gider; hendese için mühendise gider, mühendisten nakleder; mes'ele-i şer'îye, müftüden haber alınır ve hâkeza... Öyle de, sahabe içinde ehadîs-i Nebeviyeyi gelecek asırlara ders vermek için, ülema-i sahabeden bir kısım, ona manen muvazzaf idiler. Bütün kuvvetleriyle ona çalışıyorlardı. Evet Hazret-i Ebu Hüreyre bütün hayatını, hadîsin hızına vermiş; Hazret-i Ömer, siyaset âlemiyle ve hilafet-i kübra ile meşgul imiş. Onun için, ehadîsi ümmete ders vermek için, Ebu Hüreyre ve Enes ve Câbir gibi zâtlara itimad edip; ondan, rivayeti az ederdî. Hem madem sıddık, sadûk, sadık ve musaddak bir sahabenin meşhur bir namdarı, bir tarîk ile bir hâdiseyi haber verse; yeter denilir, başkasının nakline ihtiyaç da kalmaz. Onun için bazı mühim hâdiseler, iki-üç tarîk ile geliyor.

ONBİRİNCİ İŞARET: Onuncu İşaret, nasılki şecer taifesindeki mu'cize-i Nebeviyeyi gösterdi. Onbirinci İşaret dahi, cematatta taş ve dağ taifesinin mu'cize-i Nebeviyeyi gösterdiklerine işaret edecek. İşte biz de, o çok kesretli misallerinden yedi-sekiz misali zikredeceğiz:

Birinci Misal: Allâme-i Mağrib Hazret-i Kadı-yı İyaz, Şifa-i Şerif'inde ulvî bir senedle ve Buharî sahibi gibi mühim imamlardan nakl-i sahih ile haber veriyorlar ki: Hâdim-i Nebevî Hazret-i İbn-i Mes'ud der ki: "Biz, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın yanında taam yerken, taamın tesbihlerini işitiyorduk."

İkinci Misal: Nakl-i sahih ile, Enes ve Ebu Zerr'den kütüb-ü sahiha haber veriyorlar ki: Hazret-i Enes (hâdim-i Nebevî) demiş ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın yanında idik. Avucuna küçük taşları aldı, mübarek elinde tesbih etmeye başladılar. Sonra Ebu Bekir-is Sıddık'ın eline koydu, yine tesbih ettiler. Ebu Zerr-i Gıffarî tarîkında der ki: Sonra Hazret-i Ömer'in eline koydu, yine tesbih ettiler. Sonra aldı yere koydu, sustular. Sonra yine aldı, Hazret-i Osman'ın eline koydu, yine tesbihe başladılar. Sonra Hazret-i Enes ve Ebu Zerr diyorlar ki: "Ellerimize koydu, sustular."

Üçüncü Misal: Hazret-i Ali ve Hazret-i Câbir ve Hazret-i

---sh:»(M:133) ↓ -----

Âişe-i Sıddıka'dan nakl-i sahih ile sabittir ki: Dağ, taş, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'a "Esselâmü aleyke ya Resulallah" diyorlardı. Hazret-i Ali'nin tarıkında diyor ki: Bidayet-i nübüvvette, navahi-i Mekke'de, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm ile beraber gezdiğimizde, ağaç ve taşta rastgeldiğimiz vakit, "Esselâmü aleyke yâ Resulallah" diyorlardı. Hazret-i Câbir, tarıkında der ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm taş ve ağaca rastgeldiği vakit, ona secde ediyordular; yani inkıyad edip, "Esselâmü aleyke yâ Resulallah" diyorlardı. Câbir'in bir rivayetinde, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm ferman etmiş:

أِنِّي لَأَعْرِفُ حَجْرًا كَانَ يُسَلِّمُ عَلَيَّ

Bazıları demişler ki: O, Hacer-ül Esved'e işaretir. Hazret-i Âişe'nin tarıkında demiş: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm ferman etmiş:

لَمَّا اسْتَقْبَلَنِي جِبْرَائِيلُ بِالرِّسَالَةِ جَعَلْتُ لَأَمْرٍ بِحَجَرٍ
وَلَا شَجَرٍ إِلَّا قَالَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ

Dördüncü Misal: Nakl-i sahih ile Hazret-i Abbas'tan haber veriyorlar ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm, Abbas'ı ve dört oğlunu (Abdullah, Ubeydullah, Fazl, Kusem) beraber, mülâet denilen bir perde altına alarak, üzerlerine örttü. Dedi:

يَا رَبِّ هَذَا عَمِّي وَصِنُو أَبِي وَهُؤُلَاءِ بَنُوهُ
فَاسْتُرْهُمْ مِنَ النَّارِ كَسْتَرِي إِيَّاهُمْ بِمَلَاتِي

deyip, dua etti. Birden evin damı ve kapısı ve duvarları, "Âmîn, Âmîn" diyerek duaya iştirak ettiler.

Beşinci Misal: Başta Buharî, İbn-i Hibban, Davud, Tirmizî gibi kütüb-ü sahiha müttefikan Hazret-i Enes'ten, Ebu Hüreyre'den, Osman-ı Zinnureyn'den, Aşere-i Mübeşşere'den Said İbn-i Zeyd'den haber

---sh:»(M:134) ↓ -----

veriyorlar ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm, Ebu Bekir-is Sıddık, Ömer-ül Faruk ve Osman-ı Zinnureyn ile Uhud Dağı'nın başına çıktılar. Cebel-i Uhud ya onların mehabetlerinden veya kendi sürur ve sevincinden lerzeye geldi, kımıldandı. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm ferman etti ki:

أُثِّبَتْ يَا أَحَدٌ فَإِنَّمَا عَلَيْكَ نَبِيٌّ وَصِدِّيقٌ وَشَهِيدَانِ

Şu hadîs, Hazret-i Ömer ve Osman şehid olacaklarına bir ihbar-ı gaybîdir. Şu misalin tetimmesi olarak nakledilmiş ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm Mekke'den hicret ettiği ve küffarlar takibe çıktıkları vakit, Sebir namındaki dağa çıktılar. Sebir dedi: "Ya Resulallah, benden ininiz! Korkarım, benim üstümde sizi vururlarsa, Allah beni tazib eder. Onun için korkarım." Cebel-i Hira çağırıldı:

يَا رَسُولَ اللَّهِ أَلَيَّْ "Bana gel." Bu sır içindir ki, ehl-i kalb, Sebir'de havf

ve Hira'da da emniyeti hissederler. Bu misalden anlaşılır ki: O koca dağlar, birer müstakil abddir, müsebbihtir ve vazifedardırlar. Peygamber Aleyhissalâtu Vesselâm'ı tanır ve severler; başboş değillerdir.

Altıncı Misal: Nakl-i sahih ile Abdullah İbn-i Ömer'den haber veriyorlar ki, demiş: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm minberde hutbe okurken

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
وَالسَّمَوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ

âyetini okudu. Ve dedi:

إِنَّ الْجَبَّارَ يُعْظَمُ نَفْسَهُ وَيَقُولُ أَنَا الْجَبَّارُ أَنَا الْجَبَّارُ أَنَا الْكَبِيرُ الْمُتَعَالُ

dediği vakit, minber öyle sarsıldı ve öyle lerzeye geldi ve titredi, korktuk ki; Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ı düşürecek bir derecede sallandı.

Yedinci Misal: Nakl-i sahih ile, Habr-ül Ümme ve Tercüman-ül Kur'an olan Hazret-i İbn-i Abbas ve hâdim-i Nebevî ve ülema-i azîme-i

---sh:»(M:135) ↓ -----

sahabeden olan İbn-i Mes'ud'dan haber veriyorlar ki, demişler: Feth-i Mekke gününde, Kâ'be ve etrafında, taşa rasasla mihlanmış üçyüz altmış sanem vardı. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm elinde kavse benzer bir değnekle, o sanemlere birer birer işaret ederek

جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا

deyip, hangisine işaret etti, yere düştü. Sanemin yüzüne işaret ettiyse, arkasına düşer; arkasına işaret ettiyse, yüzüstüne düşer ve hâkeza.. sanemler yere yuvarlandılar.

Sekizinci Misal: Meşhur Buheyra-yı Rahib'in meşhur kıssasıdır ki: Nübüvvetten evvel, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm, amucası Ebu Talib ve bir kısım Kureyşî ile beraber, Şam tarafına ticarete gidiyorlar. Buheyra-yı Rahib'in Kilisesi civarına geldikleri vakit oturdular. İnsanlar ile ihtilat etmeyen münzevi Buheyra-yı Rahib birden çıkageldi. Kafile içinde Muhammed-ül Emin'i (A.S.M) gördü. Kafileye dedi: "Şu Seyyid-ül Âlemîn'dir ve peygamber olacaktır." Kureyşîler dediler: "Neden biliyorsun?" Mübarek rahib dedi ki: Siz gelirken baktım ki, havada üstünüzde bir parça bulut vardı. Siz otururken, şu Muhammed-ül Emin (A.S.M.) tarafına bulut meyletti, gölge yaptı. Hem görüyordum ki: Taş, ağaç ona secde eder gibi bir vaziyet gördüm. Bu ise, nebilere yapılır.

İşte bu sekiz misal gibi, belki seksen misal var. Bu sekiz misal birleştirilse; öyle kopmaz bir zincir olur ki, hiçbir şübhe onu koparamaz ve sarsamaz. Şu cins mu'cize umumiyeti itibariyle, yani cemadatin davayı nübüvmete delil olarak konuşmaları, manevî tevatür hükmünde yakîni ve kat'iyeti ifade eder. Herbir misal, mecmuun kuvvetinden, kendi kuvvetinden fazla bir kuvvet daha alır. Evet zâif bir direk, kuvvetli direklerle omuz omuza geldiği vakit, muhkemleşir. Zâif, kuvvetsiz bir adam, asker olup orduya girse; öyle kuvvetleşir ki, bin adama meydan okur.

ONİKİNCİ İŞARET: Onbirinci İşaretle alâkadar olan üç misal, fakat gayet mühim misallerdir.

Birinci misal:

وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَى

nass-ı kat'isiyle ve ehl-i tahkik umum müfessirlerin tahkikiyle ve umum ehl-i hadîsin ihbarıyla, Gazve-i Bedir'de, şu âyet haber veriyor ki; Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm bir avuç toprak ile küçük taşları aldı, küffar

---sh:»(M:136) ↓ -----

ordusunun yüzüne attı, **شَاهَتِ الْوَجُوهُ** dedi. **شَاهَتِ الْوَجُوهُ** kelimesi bir kelâm iken, onların herbirinin kulağına gitmesi gibi; o bir avuç toprak dahi, herbir kâfirin gözüne gitti. Herbiri kendi gözü ile meşgul olup, hücumda iken birden kaçtılar.

Hem Gazve-i Huneyn'de, başta İmam-ı Müslim olarak ehl-i hadîs haber veriyorlar ki: Gazve-i Huneyn'de -Bedir gibi- küffar, şiddetle hücum ederken, yine bir avuç toprak atıp, **شَاهَتِ الْوَجُوهُ** diyerek,

herbirinin kulağına bir **شَاهَتِ الْوَجُوهُ** kelimesi girdiği gibi; biiznillah, herbirinin yüzüne bir avuç toprak gitti. Gözleriyle meşgul olup, kaçtılar.

İşte Bedir'de ve Huneyn'deki hârika olan şu hâdise, esbab-ı âdi ve kudret-i beşer dâhilinde olmadığından, Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan

وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَى ferman eder. yani "O hâdise,

kudret-i beşer haricindedir. Kuvve-i beşeriye ile değil; belki fevkalâde bir surette, kudret-i İlahiye ile olmuştur."

İkinci Misal: Başta Buharî, Müslim, kütüb-ü sahiha haber veriyorlar ki: Gazve-i Hayber'de bir Yahudi kadını, bir keçiye biryan yapıp pişirmiş, gayet müessir bir zehir ile zehirlemiş. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'a göndermiş. Sahabeler yemeye başladılar.

Birden ferman etti: **ارْفَعُوا أَيْدِيَكُمْ إِنَّهَا أَخْبَرْتَنِي أَنَّهَا مَسْمُومَةٌ** Yani,

pişirilen keçi bana der ki: "Ben zehirliyim" diye haber veriyor. Herkes elini çekti. Fakat o şiddetli zehirin tesirinden, Bişr İbn-il Berra', aldığı bir tek lokmadan vefat etti. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm, o Zeyneb ismindeki kadını çağırdı. Ferman etti: "Neden böyle yaptın?" O menhuse dedi: "Eğer peygamber isen, sana zarar vermeyecek; eğer padişah isen, insanları senden kurtarmak için yaptım." Bazı rivayette onu öldürtmemiş, bazı tarîkte öldürtmüş. Ehl-i tahkik demiş ki: Kendi öldürtmemiş; fakat Bişr'in veresesine verilmiş, onlar öldürmüşler. Şu vak'a-i acibedeki vech-i i'cazı gösterecek iki-üç noktayı dinle:

Birincisi: Bir rivayette var ki, o keçinin kolu haber verdiği vakit, bazı sahabeler de işittiler.

---sh:»(M:137) ↓ -----

İkincisi: Hem bir rivayette vardır ki, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm haber verdikten sonra dedi: "Bismillah deyiniz, ondan sonra yiyiniz. Zehir daha tesir etmeyecektir." Şu rivayeti çendan İbn-i Hacer-i Askalanî kabul etmemiş, fakat başkaları kabul etmişler.

Üçüncüsü: Hem dessay Yahudiler, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a ve mukarrebîn-i Sahabeye birden darbe vurmak istedikleri halde, birden gaibden haber verilmiş gibi, hâdisenin inkişafı ve desiselerinin akîm kalması ve o ihbarın ifade ettiği vakıa doğru çıkması ve hiçbir vakit sahabeleri nazarında mütehalif bir haberi görülmeyen Zât-ı Ahmediyenin "Şu keçinin kolu bana söylüyor" demesi; herkesin kulağıyla o keçiden, o sözü işitmesi kadar kanaat-ı kat'iyeleri olmuş.

Üçüncü Misal: Hazret-i Musa Aleyhisselâm'ın "yed-i beyza" ve "asâ" mu'cizesine nazire olarak, üç hâdisede bir mu'cize-i Ahmediye:

Birincisi: Hazret-i İmam-ı Ahmed İbn-i Hanbel, Ebî Said-il Hudrî'den tahric ve tashih eder ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm Katade İbn-i Nu'man'a karanlıklı, yağmurlu bir gecede bir değnek verir ve ferman eder ki: "Sana lâmba gibi, onar arşın her tarafta ışık verecek. Evine gittiğin zaman, bir siyah şahıs gölge göreceksin. O, şeytandır. Onu hanenden çıkar, tardet." Katade değneği alır, gider. Yed-i beyza gibi ışık verir. Evine gider; o siyah şahıs görür, tardeder.

İkincisi: Bir menba'-ı garaib olan Gazve-i Kübra-yı Bedir'de, Ukkâşe İbn-il Mihsan-il Esedî'nin müşriklerle döğüşürken kılıncı kırıldı. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ona kılıncına mukabil kalınca bir değnek verdi. Dedi: "Bununla harbet." Birden değnek, biiznillah uzun, beyaz bir kılınc oldu. Onunla harbetti. Hayatı mikdarınca, tâ Yemame Harbi'nde şehid oluncaya kadar boynunda taşıdı. Şu hâdise kat'îdir. Çünkü Ukkâşe bütün hayatında onunla iftihar etmiş ve o kılınc "El-Avn" namıyla meşhur olmuş. İşte Hazret-i Ukkâşe'nin iftihar ve kılıncın Avn namıyla, kılıncın fevkinde iftihar, şu hâdisenin iki hüccetidir.

Üçüncüsü: İbn-i Abd-il Berr gibi bir allâme-i asır ve ehl-i tahkikin büyüklerinden nakl ve tashih ediyorlar ki: Gazve-i Uhud'da Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın halazadesi olan Abdullah İbn-i Cahş harbederken kılıncı kırıldı. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ona bir değnek verdi. O değnek, onun elinde bir kılınc oldu. Onun ile harbetti. O eser-i mu'cize olan kılınc, bâki kaldı. Meşhur İbn-i Seyyid-in Nas siyerinde haber veriyor ki: Bir zaman sonra, Abdullah o kılıncı Bugay-ı Türkî namında bir adama, ikiyüz liraya sattı. İşte bu iki kılınc

---sh:»(M:138) ↓ -----

asâ-yı Musa gibi birer mu'cizedir. Fakat asâ-yı Musa, vefat-ı Musa'dan sonra vech-i i'cazı kalmadı. Fakat şunlar bâki kaldılar.

ONÜÇÜNCÜ İŞARET: Mu'cizat-ı Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâm'ın hem mütevatir, hem misalleri pek çok bir nev'i dahi; hastalar ve yaralılar nefes-i mübarekiyle şifa bulmalarıdır. Şu nevi mu'cize-i Ahmediye (Aleyhissalâtü Vesselâm); nev'i itibariyle manevî mütevatirdir. Cüz'iyatları, bir kısmı dahi manevî mütevatir hükmündedir. Diğer kısmı âhâdî ise de, ilm-i hadîsin müdakkik imamı tashih ve tahrir ettikleri için, kanaat-ı ilmiye verir. Biz de pek çok misallerinden, birkaç misalini zikredeceğiz:

Birinci Misal: Allâme-i Mağrib Kadı-yı İyaz, Şifa-i Şerif'inde, ulvî bir an'ane ile ve müteaddid tarîklerle, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın hâdimi ve bir kumandanı ve Hazret-i Ömer'in zamanında ordu-yu İslâmın baş kumandanı ve İran'ın fâtihi ve Aşere-i Mübeşşere'den olan Hazret-i Sa'd İbn-i Ebî Vakkas diyor:

Gazve-i Uhud'da ben Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın yanında idim. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, o gün kavsi kırılıncaya kadar küffara oklar attı. Sonra bana okları veriyordu. "At!" diyordu. Nasl'sız, yani okun uçmasına yardım eden kanatları olmayan okları verirdi. Ve bana emrederdi: "At!" Ben de atardım. Kanatlı oklar gibi uçardı, küffarın cesedine yerleşirdi. O halde iken, Katade İbn-i Nu'man'ın gözüne bir ok isabet etmiş, gözünü çıkarıp, gözünün hadekası yüzünün üstüne indi. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm mübarek, şifalı eliyle onun gözünü alıp, eski yuvasına yerleştirip, iki gözünden en güzeli olarak, hiçbir şey olmamış gibi şifa buldu. Şu vakıa çok iştihar etmiş. Hattâ Katade'nin bir hafidi, Ömer İbn-i Abd-il Aziz'in yanına geldiği vakit, kendini şöyle tarif etmiş: "Ben öyle bir zâtın hafidiyim ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm onun çıkmış gözünü yerine koyup, birden şifa buldu. En güzel göz o olmuş." diye, nazm suretinde (Haşiye) Hazret-i Ömer'e söylemiş; onun ile kendini tanıttırılmış. Hem nakl-i sahih ile haber verilmiş ki: Meşhur Ebî Katade'nin, Yevm-i Zikarad denilen gazvede, bir ok mübarek yüzüne isabet etmiş. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, mübarek eliyle meshetmiş. Ebî Katade der ki: "Kat'iyyen ve aslâ ne acısını ve ne de cerahatını görmedim.

(Haşiye):

أَنَا ابْنُ الَّذِي سَأَلْتُ عَلَى الْخَدِّ عَيْنَهُ فَرَدَّتْ بِكَفِّ الْمُصْطَفَى أَحْسَنَ الرَّدِّ
فَعَادَتْ كَمَا كَانَتْ لِأَوَّلِ أَمْرِهَا فَيَا حُسْنَ مَا عَيْنٍ وَيَا حُسْنَ مَا رَدِّ

---sh:»(M:139) ↓ ----

İkinci Misal: Buharî ve Müslim, kütüb-ü sahiha haber veriyorlar ki: Gazve-i Hayber'de, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm Aliyy-i Haydarî'yi bayraktar tayin ettiği halde, Ali'nin gözleri hastalıktan çok ağrıyordu. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm tiryak gibi tükürüğünü gözüne sürdüğü dakikada, şifa bularak hiçbir şey kalmadı. Sabahleyin Hayber Kal'asının pek ağır demir kapısını çekip, elinde kalkan gibi tutup, Kal'a-i Hayber'i fethetti. Hem o vakıada, Seleme İbn-i Ekva'nın bacağına kılınç vurulmuş, yarılmış. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm ona nefes edip, birden ayağı şifa bulmuş.

Üçüncü Misal: Başta Nesaî olarak erbab-ı Siyer, Osman İbn-i Huneyf'ten haber veriyorlar ki: Osman diyor ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın yanına bir a'ma geldi, dedi: "Benim gözlerimin açılması için dua et." Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm ona ferman etti:

فَانطَلِقْ وَتَوَضَّأْ ثُمَّ صَلِّ رَكَعَتَيْنِ وَقُلِ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ
وَأَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ يَا مُحَمَّدُ نَبِيَّ الرَّحْمَةِ يَا مُحَمَّدُ إِنِّي
أَتَوَجَّهُ بِكَ إِلَى رَبِّكَ أَنْ يَكْشِفَ عَنِّي بَصَرِي اللَّهُمَّ شَفِّعْهُ فِيَّ

O gitti öyle yaptı, geldi. Gözü açılmış, güzel görüyormuş, gördük.

Dördüncü Misal: Büyük bir imam olan İbn-i Vehb haber veriyor ki: Gazve-i Bedr'in ondört şehidinden birisi olan Muavviz İbn-i Afra', Ebu Cehil ile döğüşürken; Ebu Cehil-i Laîn, o kahramanın bir elini kesmiş. O da öteki eliyle elini tutup, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın yanına gelmiş. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm onun elini yine yerine yapıştırdı, tükürüğünü ona sürdü; birden şifa buldu. Yine harbe gitti, şehid oluncaya kadar harbetti. Hem yine İmam-ı Celil İbn-i Vehb haber veriyor ki: O gazvede Hubeyb İbn-i Yesaf'ın omuz başına bir kılınç vurulmuş ki, bir şakkı ayrılmış gibi dehşetli bir yara açılmış. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm onun kolunu omuzuna eliyle yapıştırmış, nefes etmiş; şifa bulmuş. İşte şu iki vakıa, çendan âhâdîdir ve haber-i vâhiddir; fakat İbn-i Vehb gibi bir imam tashih etse, Gazve-i Bedir gibi bir menba'-ı mu'cizat olan bir gazvede olsa, hem bu iki vakıayı andıracak çok misaller bulunsa; elbette şu iki vakıa, kat'î ve vaki'dir denilebilir.

İşte ehadîs-i sahiha ile sübut bulan belki bin misal var ki, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın mübarek eli ona şifa olmuş.

Bu Parça Altın Ve Elmas İle Yazılsa Ciyakati Var

Evet sâbıkan bahsi geçmiş: Avucunda küçük taşların zikir ve tesbih etmesi; **وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ** sırrıyla aynı avucunda, küçücük taş ve toprak, düşmana top ve gülle hükmünde onları inhizama sevketmesi; **وَإِنْشَقَّ الْقَمَرُ** nassı ile aynı avucunun parmağıyla Kamer'i iki parça etmesi; ve aynı el, çeşme gibi on parmağından suyun akması ve bir orduya içirmesi; ve aynı el, hastalara ve yaralılara şifa olması, elbette o mübarek el, ne kadar hârika bir mu'cize-i kudret-i İlahiye olduğunu gösterir. Güya ahbab içinde o elin avucu küçük bir zikirhane-i Sübhanîdir ki, küçücük taşlar dahi içine girse, zikir ve tesbih ederler. Ve a'daya karşı küçücük bir cephane-i Rabbanîdir ki; içine taş ve toprak girse, gülle ve bomba olur. Ve yaralılar ve hastalara karşı küçücük bir eczahane-i Rahmanîdir ki, hangi derde temas etse derman olur. Ve celal ile kalktığı vakit, Kamer'i parçalayıp Kab-ı Kavseyn şeklini verir; ve cemal ile döndüğü vakit, âb-ı kevser akıtan on musluklu bir çeşme-i rahmet hükmüne girer. Acaba böyle bir zâtın bir tek eli, böyle acib mu'cizata mazhar ve medar olsa; o zâtın Hâlık-ı Kâinat yanında ne kadar makbul olduğu ve davasında ne kadar sadık bulunduğu ve o el ile biat edenler, ne kadar bahtiyar olacakları, bedahet derecesinde anlaşılmaz mı?..

---sh:»(M:141) ↓ -----

Bir Sual: Deniliyor ki: Sen çok şeylere mütevatir dersin, halbuki biz onların çoğunu yeni işitiyoruz. Mütevatir birşey böyle gizli kalmaz?

Elcevab: Ülema-i Şeriat yanında çok mütevatir ve bedihî şeyler var ki, onlardan olmayana göre meçhuldür. Ehl-i hadîs yanında da çok mütevatir var, sairlerin yanında âhâdî de olmuyor ve hâkeza... Her fennin ehl-i ihtisası, o fenne göre bedihiyatı, nazariyatı beyan edilir. Umum halk ise, o fennin ehl-i ihtisasına itimad eder, teslim olur veya içine girer, görür. Şimdi haber verdiğimiz hakikî mütevatir veya manevî mütevatir veya tevatür hükmünde kat'iyeti ifade eden vakıalar, hem ehl-i hadîs, hem ehl-i şeriat, hem ehl-i Usûlüddin, hem ekser tabakat-ı ülema hükmünü öyle göstermiş. Gaflette bulunan avam veya gözünü kapayan nâdanlar bilmezlerse, kabahat onlara aittir.

Beşinci Misal: İmam-ı Bagavî tahrîci ve tashihi ile haber veriyor ki: Aliyy-ibn-il Hakem'in Gazve-i Hendek'te küffarın darbesiyle ayağı kırıldı. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm meshetti. Dakikasında öyle şifa buldu ki, atından inmedi.

Altıncı Misal: Başta İmam-ı Beyhakî, ehl-i hadîs haber veriyorlar ki: İmam-ı Ali gayet hasta idi. İzdırabından kendi kendine dua edip inliyordu. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm geldi, dedi:

اللَّهُمَّ اشْفِهِ

Ve ayağıyla Hazret-i Ali'ye dokundu, "Kalk!" dedi. Birden şifa buldu. İmam-ı Ali der ki: "Ondan sonra o hastalığı hiç görmedim."

Yedinci Misal: Şührebil-el Cuhfî'nin meşhur kıssasıdır ki: Avucunda etten bir ur vardı ki, kılıncı ve atın dizginini tutamıyordu. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm avucundaki uru meshetti ve mübarek eliyle oğdu. O urdan hiçbir eser kalmadı.

Sekizinci Misal: Altı çocuğun herbiri ayrı ayrı birer mu'cize-i Ahmediyeye mazhar oldu.

Birincisi: İbn-i Ebî Şeybe (muhakkik-i kâmil ve muhaddis-i meşhur) haber veriyor ki: Bir kadın bir çocuğu, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın yanına getirdi. O çocukta bir bela vardı, konuşmuyordu, aptal idi. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm bir su ile mazmaza etti, elini yıkadı. O suyu kadına verdi, çocuğa içirsin ferman etti. Çocuk o suyu içtikten sonra, hastalığından ve belasından bir şey kalmadı. Öyle bir akıl ve kemal sahibi oldu ki, ukalâ-yı nâsın fevkine çıktı.

İkincisi: Nakl-i sahih ile, Hazret-i İbn-i Abbas demiş ki: Resul-i Ekrem

---sh:»(M:142) ↓ -----

Aleyhissalâtü Vesselâm'a mecnun bir çocuk getirildi. Mübarek elini onun göğsüne koydu; birden çocuk istifra' etti. İçinden küçük hıyar kadar siyah bir şey çıktı, çocuk şifa bulup gitti.

Üçüncüsü: İmam-ı Beyhakî ve Nesaî nakl-i sahih ile haber veriyorlar ki: Muhammed İbn-i Hâtib isminde bir çocuğun koluna kaynayan tencere dökülmüş, bütün kolunu yakmış. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm meshedip tükürüğünü sürdü, dakikasında şifa buldu.

Dördüncüsü: Büyümüş fakat lisanı yok, büyükçe bir çocuk Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın yanına geldi. Çocuğa ferman etmiş: "Ben kimim?" Hiç konuşmayan dilsiz çocuk,

أَنْتَ رَسُولُ اللَّهِ deyip tekellüme başlamış.

Beşinci çocuk: Âlem-i yakazada Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'la mükerrer surette müşerref olan Celaleddin-i Süyutî ve asrın imamı tahric ve tashih ile Mübarek-ül Yemame ismiyle meşhur bir zâtı, daha yeni dünyaya geldiği vakit, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın yanına getirmişler. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ona müteveccih olmuş. Çocuk tekellüme başlamış,

أَشْهَدُ أَنَّكَ رَسُولُ اللَّهِ

demiş. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm "Bârekâllah" demiş. Çocuk ondan sonra büyüyünceye kadar daha konuşmamış. O çocuk, bu mu'cize-i Ahmediyeye ve "Bârekâllah" dua-yı Nebevîsine mazhar olduğundan, "Mübarek-ül Yemame" ismiyle şöhret bulmuş.

Altıncı çocuk: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm namaz kılariken, hırçın bir çocuk, namazını kat'edip geçtiğinden, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm

اللَّهُمَّ اقْطَعْ أَثْرَهُ

demiş. Ondan sonra çocuk daha yürümemiş öyle kalmış, hırçınlığının cezasını bulmuş.

Yedinci çocuk: Çocuk tabiatında hayâsız bir kadın, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm yemek yerken lokma istemiş, vermiş. Demiş: "Yok, senin ağzındakini istiyorum." Onu da vermiş. O gayet hayâsız kadın, o lokmayı yedikten sonra, en hayâlî kadın ve Medine kadınlarının fevkinde bir hayâ sahibi oldu.

İşte bu sekiz misal gibi, seksen değil, belki sekizyüz misalleri var. Çoğu kütüb-ü Siyer ve ehadîste beyan edilmiştir. Evet Resul-i Ekrem

---sh:»(M:143) ↓ -----

Aleyhissalâtü Vesselâm'ın mübarek eli Hakîm-i Lokman'ın bir eczahanesi gibi ve tükürüğü Hazret-i Hızır'ın âb-ı hayat çeşmesi gibi ve nefesi Hazret-i İsa Aleyhisselâm'ın nefesi gibi meded-res ve şifa-resan olsa ve nev'-i beşer çok musibet ve belalara giriftar olsa; elbette Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a hadsiz müracaatlar olmuş. Hastalar, çocuklar, mecnunlar pek kesretli gelmişler, cümlesi şifa bulup gitmişler. Hattâ kırk defa hacceden ve kırk sene sabah namazını yatsı abdestiyle kılan, Tâbiînün azîm imamlarından ve çok sahabelerle görüşen, Taus denilen Ebu Abdurrahman-il Yemanî, kat'iyyen haber verir ve hükmeder ve demiş ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a ne kadar mecnun gelmişse, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm sinesine elini koymuş ise, kat'iyyen şifa bulmuştur; şifa bulmayan kalmamış.

İşte Asr-ı Saadete yetişmiş böyle bir imam, böyle kat'î ve küllî hükmetmişse; elbette ona gelen hiçbir hasta kalmamış ki, illâ şifa bulmuş. Madem şifa bulmuş, elbette müracaatlar binler olacaktır.

ONDÖRDÜNCÜ İŞARET: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın enva'-ı mu'cizatından bir nev'-i azîmi, duasıyla zahir olan hârikalardır. Evet şu nevi, kat'î ve hakikî mütevatirdir. Cüz'iyat ve misalleri o kadar çoktur ki, hesap edilmez. Misallerin çokları var ki, onlar da mütevatir derecesine çıkmışlar. Belki tevatüre yakın meşhur olmuşlar. Bir kısmını öyle imamlar nakletmiş ki, meşhur mütevatir gibi, kat'iyyeti ifade eder. Biz şu pek çok misallerinden, tevatüre yakın ve meşhur derecesinde münteşir bazı misalleri, nümune olarak ve her misalinde birkaç cüz'iyatını zikredeceğiz:

Birinci Misal: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın yağmur duası, tevatür derecesinde ve çok defa tekrar ile, daima sür'atle kabul olması, başta İmam-ı Buharî ve İmam-ı Müslim, eimme-i hadîs nakletmişler. Hattâ bazı defa minber-i şerif üstünde, yağmur duası için elini kaldırıp, indirmeden yağmış. Sâbikan zikrettiğimiz gibi, bir-iki defa ordu susuz kaldığı vakit bulut geliyordu, yağmur veriyordu. Hattâ nübüvvetten evvel, cedd-i Nebi Abdülmuttalib, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın küçüklük zamanında mübarek yüzüyle yağmur duasına giderdi. Onun yüzü hürmetine gelirdi ki; o hâdise, Abdülmuttalib'in bir şiiri ile iştihar bulmuş. Hem vefat-ı Nebevîden sonra, Hazret-i Ömer, Hazret-i Abbas'ı vesile yapıp demiş: "Yâ Rab! Bu senin habibinin amucasıdır. Onun yüzü hürmetine yağmur ver." Yağmur gelmiş.

Hem İmam-ı Buharî ve Müslim haber veriyorlar ki: Yağmur için dua talep edildi. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm dua etti. Yağmur

---sh:»(M:144) ↓ -----

öyle geldi ki, mecbur oldular: "Aman dua et, kesilsin." Dua etti, birden kesildi.

İkinci Misal: Tevatüre yakın meşhurdur ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, sahabe ve imana gelenler daha kırka vâsıl olmadan ve gizli ibadet etmekte iken dua etti:

اللَّهُمَّ اعِزَّ الْإِسْلَامَ بِعُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ أَوْ بِعَمْرِو بْنِ الْهَيْشَامِ

Bir-iki gün sonra, Hazret-i Ömer İbn-il Hattab imana geldi ve İslâmiyeti ilân ve i'zaz etmeye vesile oldu. "Faruk" ünvan-ı âlîsini aldı.

Üçüncü Misal: Bazı sahabe-i güzine, ayrı ayrı maksadlar için dua etmiş. Duası öyle parlak bir surette kabul olmuş ki, o keramet-i duaiye, mu'cize derecesine çıkmış. Ezcümle, başta Buharî ve Müslim haber veriyorlar ki: İbn-i Abbas'a şöyle dua etmiş:

اللَّهُمَّ فَتِّهْهُ فِي الدِّينِ وَعَلِّمَهُ التَّوْبِيلَ

Duası öyle makbul olmuş ki; İbn-i Abbas, Tercüman-ül Kur'an ünvan-ı zîşanını ve Habr-ül Ümme, yani allâme-i ümmet rütbe-i âlîsini kazanmış. Hattâ çok genç iken, Hazret-i Ömer, onu ülema ve kudema-yı sahabe meclisine alıyordu.

Hem başta İmam-ı Buharî, ehl-i kütüb-ü sahiha haber veriyorlar ki: Enes'in vâlidesi, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a niyaz etmiş ki: "Senin hâdimin olan Enes'in evlâd ve malı hakkında bereket ile dua et." O da dua etmiş:

اللَّهُمَّ اكْثِرْ مَالَهُ وَوَلَدَهُ وَبَارِكْ لَهُ فِيمَا أَعْطَيْتَهُ

demiş. Hazret-i Enes âhir ömründe kalem ile ilân ediyor ki: "Ben kendi elimle yüz evlâdımı defnetmişim. Benim malım ve servetim itibariyle de, hiçbirisi benim gibi mes'ud yaşamamış. Benim malımı görüyorsunuz ki pek çoktur. Bunlar, bütün dua-yı Nebeviyenin bereketindedir."

Hem başta İmam-ı Beyhakî, ehl-i hadîs haber veriyorlar ki: Aşere-i Mübeşşere'den Abdurrahman Bin Avf'a, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm kesret-i mal ve bereketle dua etmiş. O duanın bereketiyle o kadar servet kazanmış ki, bir defa yedi yüz deveyi yükleriyle beraber "fîsebilillah" tasadduk etmiş. İşte dua-yı Nebeviyenin bereketine bakınız, "Bârekâllah" deyiniz.

Hem İmam-ı Buharî başta olarak râviler naklediyorlar ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, Urve İbn-i Ebî Ca'de'ye ticarete kâr ve kazanç için bereketle dua etmiş. Urve diyor ki: Ben bazı Kûfe çarşısında

---sh:»(M:145) ↓ -----

duruyordum, bir günde kırkbin kazanıyordum, sonra evime dönüyordum. İmam-ı Buharî der ki: "Toprağı da eline alsa, onda bir kazanç bulurdu."

Hem Abdullah İbn-i Cafer'e, kesret-i mal ve bereket için dua etmiş. Hazret-i Abdullah İbn-i Cafer, o derece servet kazanmış ki, o asırda şöhretgîr olmuş. O bereket-i dua-yı Nebevî ile hasıl olan serveti kadar, sehavetle de iştihar etmiş. Bu neviden çok misaller var. Nümune için bu dört misalle iktifa ediyoruz.

Hem başta İmam-ı Tirmizî, haber veriyor ki: Sa'd İbn-i Ebî Vakkas için Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm dua etmiş:

اللَّهُمَّ اجِبْ دَعْوَتَهُ

demiş. Sa'd'ın duasının kabulü için dua etmiş. O asırda, Sa'd'ın bedduasından herkes korkuyordu. Duasının kabulü de şöhret buldu.

Hem meşhur Ebu Katade'ye ferman etmiş:

أَفْلَحَ اللَّهُ وَجْهَكَ اللَّهُمَّ بَارِكْ لَهُ فِي شَعْرِهِ وَبَشْرِهِ

diye, genç kalmasına dua etmiş. Ebu Katade yetmiş yaşında vefat ettiği vakit onbeş yaşında bir genç gibi olduğu, nakl-i sahih ile şöhret bulmuş.

Hem meşhur şâir Nâbîga'nın kıssa-i meşhuresidir ki, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın yanında bir şiirini okumuş. Şu fıkra:

بَلَّغْنَا السَّمَاءَ مَجْدُنَا وَسَنَائِنَا وَأَنَا نُرِيدُ فَوْقَ ذَلِكَ مَظْهَرًا

Yani: "Şerefimiz göğe çıktı, biz daha üstüne çıkmak istiyoruz!" Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, mülatafe suretinde ferman etti:

إِلَى الْجَنَّةِ يَا رَسُولَ اللَّهِ Dedi: إِلَى آيِنَ يَا أَبَا لَيْلَا؟

Yani: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm latife olarak dedi: "Gökten öbür tarafa nereyi istiyorsun ki, şiirinde orayı niyet ediyorsun?" Nâbîga dedi: "Göklerin fevkinde Cennet'e gitmek istiyoruz." Sonra bir manidar şiirini daha okudu. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm dua etti:

لَا يَفْضُصُ اللَّهُ فَآكَ

Yani, "Senin ağzın bozulmasın." İşte o dua-yı Nebevînin bereketiyle, o Nâbîga yüzyirmi yaşında bir dişi noksan olmadı.

---sh:»(M:146) ↓ -----

Hattâ bazı bir dişi düştüğü vakit, yerine bir daha geliyordu.

Hem nakl-i sahih ile İmam-ı Ali için dua etmiş ki:

اللَّهُمَّ اكْفِهِ الْحَرَّ وَالْقَرَّ

Yani: "Ya Rab! Soğuk ve sıcakın zahmetini ona gösterme." İşte şu dua bereketiyle, İmam-ı Ali kışta yaz libasını giyerdi, yazda kış libasını giyerdi. Der idi ki: O duanın bereketiyle hiçbir soğuk ve sıcakın zahmetini çekmiyorum.

Hem Hazret-i Fatıma için dua etmiş:

اللَّهُمَّ لَا تُجْعَلْهَا

Yani: "Açlık elemi ona verme." Hazret-i Fatıma der ki: "O duadan sonra açlık elemi görmedim."

Hem Tufeyl İbn-i Amr, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'dan bir mu'cize istedi ki, götürüp kavmine göstere. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm,

اللَّهُمَّ نُوِّرْ لَهُ

demiş. İki gözü ortasında bir nur zuhur etmiş. Sonra değneği ucuna naklolmuş. Bunun ile "Zinnur" diye iştihar bulmuş. İşte bu vakıalar, ehadîs-i meşhuredendir ki, kat'iyet peyda etmişler.

Hem Ebu Hüreyre, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a şekva etmiş ki, "Nisyan bana âriz oluyor." Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ferman etmiş, bir mendil şeklinde bir şey açmış. Sonra mübarek avucu ile gaibden birşey alır gibi, öyle avucunu oraya boşaltmış. İki-üç defa öyle yaparak Ebu Hüreyre'ye demiş: "Şimdi mendili topla." Toplamış. Bu sırr-ı manevî-i dua-yı Nebevî ile Ebu Hüreyre kasem eder ki: "Ondan sonra hiçbir şey unutmadım." İşte bu vakıalar, ehadîs-i meşhuredendirler.

Dördüncü Misal: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın bedduasına mazhar olmuş birkaç vakıayı beyan ederiz:

Birincisi: Perviz denilen Fars padişahı, name-i Nebeviyeyi yırtmış. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a haber geldi. Şöyle

beddua etti: اللَّهُمَّ مَزِقْهُ "Yâ Rab! Nasıl mektubumu parladı, sen de

onu ve onun mülkünü parça parça et." İşte şu bedduanın tesiriyledir ki; o Kisra Perviz'in oğlu Şirveyh, hançer ile onu parladı. Sa'd İbn-i Ebî Vakkas da, saltanatını parça parça etti. Sasaniye Devleti'nin hiçbir yerde

---sh:»(M:147) ↓ -----

şevketi kalmadı. Fakat Kayser ve sair melikler, name-i Nebeviyeye hürmet ettikleri için, mahvolmadılar.

İkincisi: Tevatüre yakın meşhurdur ve âyât-ı Kur'aniye işaret ediyor ki: Bidayet-i İslâmda Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm Mescid-ül Haram'da namaz kılarken; rüesa-yı Kureyş toplandılar, ona karşı gayet bed bir muamele ettiler. O da, o vakit onlara beddua etti. İbn-i Mes'ud der ki: Kasem ederim, o bed muameleyi yapan ve onun bedduasına mazhar olanların, Gazve-i Bedir'de birer birer lâşelerini gördüm.

Üçüncüsü: Mudariye denilen Arabın büyük bir kabilesi, Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm'ı tekzip ettikleri için, onlara kaht ile beddua etti. Yağmur kesildi, kaht u galâ başgösterdi. Sonra Mudariye kavminden olan Kabile-i Kureyş, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a iltimas ettiler. Dua etti; yağmur geldi, kahtlık kalktı. Bu vakıa tevatür derecesinde meşhurdur.

Beşinci Misal: Hususî adamlara bedduasının dehşetli kabulüdür. Bunun çok misalleri var. Kat'î üç misali nümune olarak beyan ederiz:

Birincisi: Utbe İbn-i Ebî Leheb hakkında şöyle beddua etti:

اللَّهُمَّ سَلِّطْ عَلَيْهِ كَلْبًا مِنْ كِلَابِكَ

Yani: "Yâ Rab! Ona bir itini musallat et." Sonra Utbe sefere giderken, bir arslan gelip, kabile içinde onu arayıp bulmuş, parçalamış. Şu vakıa meşhurdur. Eimme-i hadîs, nakl ve tashih etmişler.

İkincisi: Muhallim İbn-i Cüsame'dir ki, Âmir İbn-i Azbat'ı gadr ile katletmişti. Halbuki Âmir'i Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm onu cihad ve harb için kumandan edip, bir bölük ile göndermişti. Muhallim de beraberdi. Bu gadrin haberi, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a yettiği vakit hiddet etmiş.

اللَّهُمَّ لَا تَغْفِرْ لِمُحَلِّمٍ

diye beddua buyurmuş. Yedi gün sonra o Muhallim öldü. Kabre koydular, kabir dışarıya attı. Kaç defa koydularsa yer kabul etmedi. Sonra mecbur oldular; iki taş ortasında muhkemce bir duvar yapılmış, o surette yer altında setredilmiş.

Üçüncüsü: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm görüyordu bir adam sol eliyle yemek yer. Ferman etmiş:

كُلْ بِيَمِينِكَ "Sağ

---sh:»(M:148) ↓ -----

elinle ye." demiş. O adam demiş: **لَا أَسْتَطِيعُ** "Sağ elimle yapamıyorum." Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm demiş:

لَا اسْتَطَعْتُ diye beddua etmiş. "Kaldıramayacaksın." İşte ondan sonra o adam sağ elini hiç kaldıramamış.

Altıncı Misal: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın hem duası, hem temasından zuhur eden pek çok hârikalarından, kat'iyet kesbetmiş birkaç hâdiseyi zikredeceğiz:

Birincisi: Hazret-i Hâlid İbn-i Velid'e (Seyfullah'a) birkaç saçını verip, nusretine dua etmiş. Hazret-i Hâlid, o saçları külâhında hıfzetmiş. İşte o saç ve duanın bereketi hürmetine, hiçbir harbe girmemiş illâ muzaffer çıkmış.

İkincisi: Selman-ı Farişî, evvelce Yahudilerin abdi imiş. Onun seyyidleri, onu âzad etmek için çok şeyler istediler. "Üçyüz hurma fidanını dikip meyve verdikten sonra, kırk okıyeye altun vermekle âzad edilirsin" dediler. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a geldi, beyan-ı hâl etti. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm kendi eliyle, Medine civarında üçyüz fidanı dikti. Yalnız bir tanesini başkası dikti. O sene zarfında, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın diktiği bütün fidanlar meyve verdi. Yalnız bir tek başkası dikmişti, o tek meyve vermedi. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm onu çıkardı, yeniden dikti. O da meyve verdi. Hem tavuk yumurtası kadar bir altunu, ağzının tükürüğünü ona sürdü, dua etti, Selman'a verdi. Dedi: "Git Yahudilere ver." Selman-ı Farişî gidip o altundan kırk okıyeyi onlara verdi; o tavuk yumurtası kadar olan altun, eskisi gibi bâki kaldı. İşte şu vakıa, Hazret-i Selman-ı Pâk'in sergüzeşte-i hayatının en mühim bir hâdis-e-i mu'cizekâranesidir. Muteber ve mevsuk imamlar haber vermişler.

Üçüncüsü: Ümm-ü Mâlik isminde bir sahabiye, "ukke" denilen küçük bir yağ tulumundan, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a yağ hediye ederdi. Bir defa Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ona dua edip ukkeyi vermiş; ferman etmiş ki: "Onu boşaltıp sıkmayınız." Ümm-ü Mâlik ukkeyi almış. Ne vakit evlâdları yağ isterlerse, bereket-i dua-yı Nebevî ile ukkede yağ bulurlardı. Hayli zaman devam etti. Sonra sıkıldılar, bereket kesildi.

Yedinci Misal: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın duasıyla ve temasıyla, suların tatlılaşması ve güzel koku vermesinin çok hâdiseleri var. İki-üç taneyi, nümune olarak beyan ederiz:

---sh:»(M:149) ↓ -----

Birincisi: İmam-ı Beyhakî başta, ehl-i hadîs haber veriyorlar ki: Bi'r-i Kubâ denilen kuyunun suyu bazı kesiliyordu. Yani bitiyordu. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm abdest suyunu içine koyup dua ettikten sonra, kesretle devam etti, daha hiç kesilmedi.

İkincisi: Başta Ebu Nuaym Delail-i Nübüvvet'te, ehl-i hadîs haber veriyorlar ki: Enes'in evindeki kuyuya, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm tükürüğünü içine atıp dua etmiş, Medine-i Münevvere'de en tatlı su o olmuş.

Üçüncüsü: İbn-i Mâce haber veriyor ki: Mâ-i Zemzem'den bir kova su, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'a getirdiler. Bir parça ağzına aldı, kovaya boşalttı. Kova misk gibi râyiha verdi.

Dördüncüsü: İmam-ı Ahmed İbn-i Hanbel haber veriyor ki: Bir kuyudan, bir kova su çıkardılar. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm içine ağzının suyunu akıtıp kuyuya boşalttıktan sonra, misk gibi râyiha vermeğe başladı.

Beşincisi: Ricalullahtan ve İmam-ı Müslim ve ülema-i Mağrib'in mutemedi ve makbulü olan Hammad İbn-i Seleme haber veriyor ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm deriden bir tuluğa su doldurup ağzına üflemiş, dua etmiş. Bağladı, bir kısım sahabeye verdi. "Ağzını açmayınız! Yalnız abdest aldığınız vakit açınız." demiş. Gitmişler, abdest almak vaktinde ağzını açmışlar. Görüyorlar ki, hâlis bir süt, ağzında da kaymak yağ. İşte bu beş cüz'ü; bazıları meşhur, bazı da mühim imamlar naklediyorlar. Bunlar ve burada nakledilmeyenlerle mecmuu; manevî tevatür gibi bir mu'cize-i mutlakanın tahakkukunu gösteriyorlar.

Sekizinci Misal: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın mesh ve duasıyla, sütsüz ve kısır keçilerin mübarek elinin temasıyla ve duasıyla sütlü, hem çok sütlü olmaları misalleri ve cüz'iyatları çoktur. Biz yalnız meşhur ve kat'î iki-üç misali, nümune olarak zikrediyoruz:

Birincisi: Ehl-i Siyer'in bütün muteber kitapları haber veriyorlar ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm, Ebu Bekir-is Sıddık ile beraber hicret ederken, Âtiket Bint-il Huzaiye denilen Ümm-ü Mabed hanesine gelmişler. Gayet zaîf, sütsüz, kısır bir keçi orada vardı. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm, Ümm-ü Mabed'e ferman etti: "Bunda süt yok mudur?" Ümm-ü Mabed demiş ki: "Bunun vücudunda kan yoktur, nereden süt verecek?" Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm gidip o keçinin beline elini sürmüş, memesini de meshetmiş, dua etmiş. Sonra demiş: "Kap getiriniz, sağınız!" Sağdılar. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm, Ebu Bekir-is Sıddık ile içtikten sonra, o hane halkı da

---sh:»(M:150) ↓ -----

doyuncaya kadar içmişler. O keçi kuvvetlenmiş, öyle de mübarek kalmış.

İkincisi: Şât-ı İbn-i Mes'ud'un meşhur kıssasıdır ki: İbn-i Mes'ud İslâm olmadan evvel, bazılarının çobanı idi. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm Ebu Bekir-is Sıddık ile beraber, İbn-i Mes'ud'un keçileriyle bulunduğu yere gitmişler. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, İbn-i Mes'ud'dan süt istemiş. O da demiş: "Keçiler benim değil, başkasının malıdır." Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm demiş: "Kısır, sütsüz bir keçi bana getir." O da iki senedir teke görmemiş bir keçi getirdi. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm eliyle onun memesini meshedip dua etmiş. Sonra sağmışlar, hâlis bir süt almışlar, içmişler. İbn-i Mes'ud bu mu'cizeyi gördükten sonra iman etmiş.

Üçüncüsü: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın murdiası yani süt annesi olan Halime-i Sa'diye'nin keçilerinin kıssa-i meşhuresidir ki; o kabilede bir derece kahtlık vardı. Hayvanat zâif ve sütsüz oluyordular ve tok oluncaya kadar yemiyorlardı. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm oraya, süt annesinin yanına gönderildiği zaman, onun bereketiyle, Halime-i Sa'diye'nin keçileri, akşam vakti başkalarının hilafına olarak, hem tok ve memeleri dolu olarak geliyorlardı. İşte bunun gibi Siyer kitaplarında daha başka cüz'iyatları var; fakat bu nümuneler, asıl maksada kâfidir.

Dokuzuncu Misal: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, bazı zâtların başını ve yüzünü mübarek eliyle meshedip dua ettikten sonra, zahir olan hârikaların çok cüz'iyatından iştihar bulmuş birkaçını nümune olarak beyan ediyoruz:

Birincisi: Ömer İbn-i Sa'd'ın başına elini sürmüş, dua etmiş. Seksen yaşında o adam, o duanın bereketiyle öldüğü vakit başında beyaz yoktu.

İkincisi: Kays İbn-i Zeyd'in başına elini koyup, meshedip dua etmiş. O duanın bereketiyle, yüz yaşına girdiği vakit, meshin tesiriyle, bütün başı beyaz, yalnız Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın elini koyduğu yer simsiyah olarak kalmış.

Üçüncüsü: Abdurrahman İbn-i Zeyd İbn-il Hattab hem küçük, hem çirkin idi. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm eli ile başını meshedip dua etmiş. O duanın bereketiyle; kametçe en bâlâ kamet ve suretçe en güzel bir surete girmiş.

Dördüncüsü: Âiz İbn-i Amr'ın Gazve-i Huneyn'de yüzü yaralanmış. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, eliyle yüzündeki kanı silmiş. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın elinin temas ettiği yer, parlak

---sh:»(M:151) ↓ -----

bir nuraniyet vermiş ki, muhaddisler

كَغْرَةَ الْفَرَسِ

tabir etmişler. Yani, doru atın alnındaki beyaz gibi, temas yeri öyle parlıyordu.

Beşincisi: Katade İbn-i Selman'ın yüzüne elini sürmüş, dua etmiş. Katade'nin yüzü âyine gibi parlamaya başlamış.

Altıncısı: Ümm-ül Mü'minîn Ümm-ü Seleme'nin kızı ve Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın üvey kızı Zeyneb'e, küçükken Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm onun yüzüne abdest suyu atıp taltif etmiş. O suyun temasından sonra, Zeyneb'in hüsn ü cemali acib suret almış, bedi'-ül cemal olmuş.

İşte şu cüz'iyatlar gibi daha çok misaller var. Onların çoğunu eimme-i hadîs nakletmişler. Bu cüz'iyatın herbirini, haber-i vâhid ve zaîf farzetsek dahi, yine mecmuu manevî bir tevatür hükmünde, mutlak bir mu'cize-i Ahmediye Aleyhissalâtu Vesselâm'ı gösterir. Çünkü bir hâdise, ayrı ayrı ve çok suretlerle nakledilse, asıl hâdisenin vukuu kat'î olur. Suretlerin herbiri zaîf dahi olsa, yine asıl hâdiseyi isbat ediyor. Meselâ:

Bir gürültü işitildi. Bazılar dediler ki, filan ev harab oldu; diğeri, başka ev harab oldu dedi; daha başkası, başka bir evi söyledi ve hâkeza... Herbir rivayet, haber-i vâhid de, zaîf de, hilaf-ı vaki' de olabilir. Fakat asıl vakıa ki: Bir ev harab olmuş, o kat'îdir; onda bütün müttefiktirler. Halbuki bahsettiğimiz şu altı cüz'iyat; hem sahihtirler, hem bazıları şöhret derecesine çıkmışlar. Faraza bunların herbirini zaîf addetsek, temsilde mutlak bir hane harab olması gibi, yine cüz'iyatın mecmuunda, mutlak bir mu'cize-i Ahmediye Aleyhissalâtu Vesselâm'ın vücudunu kat'iyen gösterir.

İşte Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın mu'cizat-ı bahiresi, her bir nevide kat'î olarak mevcuddur. Cüz'iyatı dahi, o küllî ve mutlak mu'cizenin suretleri veyahut nûmuneleridir. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın nasilki eli, parmakları, tükürüğü, nefesi, sözü yani duası çok mu'cizatın mebdei oluyor. Aynen öyle de, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın sair letaifi ve duyguları ve cihazatı, çok hârikalara medardır. Kütüb-ü Siyer ve Tarih, o hârikaları beyan etmişler; sîret ve suret ve duygularında, çok delail-i nübüvvet bulunduğunu göstermişler.

ONBEŞİNCİ İŞARET: Nasilki taşlar, ağaçlar, Kamer, Güneş onu tanıyorlar; birer mu'cizesini göstermekle, nübüvvetini tasdik ediyorlar.

---sh:»(M:152) ↓ -----

Öyle de: Hayvanat taifesi, ölümler taifesi, cinler taifesi, melâikeler taifesi o Zât-ı Mübarek'i tanıyorlar ve nübüvvetini tasdik ediyorlar ki; onlar, onu tanıdıklarını, herbir taifesi, bazı mu'cizatını göstermekle gösteriyorlar ve nübüvvetinin tasdikini ilân ediyorlar. Şu Onbeşinci İşaret'in üç şubesi var:

Birinci Şubesi: Hayvanat cinsi, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ı tanıyorlar ve mu'cizatını da izhar ediyorlar. Şu şubenin çok misalleri var. Biz yalnız burada, meşhur ve manevî tevatür derecesinde kat'î olmuş veya muhakkikîn-i eimmenin makbulü olmuş veya ümmet telakki-i bilkabul etmiş olan bir kısım hâdiseleri, nümune olarak zikredeceğiz:

Birinci Hâdise: Manevî tevatür derecesinde bir şöhretle, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm Ebu Bekir-is Sıddık ile, küffarın takibinden kurtulmak için tahassun ettikleri Gâr-ı Hira'nın kapısında, iki nöbetçi gibi iki güvercin gelip beklemeleri ve örümcek dahi perdedar gibi, hârika bir tarzda, kalın bir ağ ile mağara kapısını örtmesidir. Hattâ rüesa-yı Kureyş'ten, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın eli ile Gazve-i Bedir'de öldürülen Übeyy İbn-i Halef mağaraya bakmış. Arkadaşları demişler: "Mağaraya girelim." O demiş: "Nasıl girelim? Burada bir ağ görüyorum ki, Hazret-i Muhammed tevellüd etmeden bu ağ yapılmış gibidir. Bu iki güvercin işte orada duruyor, adam olsa orada dururlar mı?" İşte bunun gibi, mübarek güvercin taifesi, Feth-i Mekke'de dahi Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın başı üzerinde gölge yaptıklarını, İmam-ı Celil İbn-i Vehb naklediyor. Hem nakl-i sahih ile Hazret-i Âişe-i Sıddika haber veriyor ki: Güvercin gibi, Dâcin denilen bir kuş hanemizde vardı. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm hazır olsa idi hiç debelenmezdi, sükûtle dururdu. Ne vakit Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm çıkarsa idi, o kuş başlardı harekete; giderdi gelirdi, hiç durmuyordu. Demek o kuş, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ı dinliyordu, huzurunda temkin ile sükût ederdi.

İkinci Hâdise: Beş-altı tarîkle manevî bir tevatür hükmünü almış kurd hâdisesidir ki; bu kıssa-i acibe çok tarîklerle meşhur sahabelerden nakledilmiş. Ezcümle: Ebu Said-il Hudrî ve Seleme İbn-il Ekva' ve İbn-i Ebî Vehb ve Ebu Hüreyre ve bir vak'a sahibi çoban (Uhban) gibi müteaddid tarîklerle haber veriyorlar ki: Bir kurd, keçilerden birisini tutmuş; çoban, kurdun elinden kurtarmış. Zi'b demiş: "Allah'tan korkmadın, benim rızkımı elimden aldın." Çoban demiş: "Acaib, zi'b konuşur mu?" Zi'b ona demiş: "Acib senin halindedir ki, bu yerin arka tarafında bir zât var ki; sizi Cennet'e davet ediyor, peygamberdir, onu tanıyorsunuz!" Bütün tarîkler kurdun konuşmasında müttefik

---sh:»(M:153) ↓ -----

olmakla beraber, kuvvetli bir tarîk olan Ebu Hüreyre ihbarında diyor ki: Çoban kurda demiş: "Ben gideceğim; fakat kim benim keçilerime bakacak?" Zi'b demiş: "Ben bakacağım." Çoban ise, çobanlığı kurda devredip gelmiş. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ı görmüş, iman etmiş, dönüp gitmiş. Zi'bi çoban bulmuş. Zayıat yok. Bir keçi ona kesmiş, çünkü ona üstadlık etmiş. Bir tarîkte: Rüesa-yı Kureyş'ten Ebu Süfyan ile Safvan bir kurdu gördüler, bir ceylanı takib edip Harem-i Şerif'e girdi. Kurd dönmüş, sonra taaccüb etmişler. Kurd konuşmuş, risalet-i Ahmediyeyi haber vermiş. Ebu Süfyan, Safvan'a demiş ki: "Bu kıssayı kimseye söylemeyelim, korkarım Mekke boşalıp onlara iltihak edecekler." Elhasıl, kurt kıssası kat'î ve manevî mütevatir gibi kanaat verir.

Üçüncü Hâdise: Beş-altı tarîkle mühim sahabelerden nakledilen cemel hâdisesidir ki: Ezcümle: Ebu Hüreyre ve Sa'lebe İbn-i Mâlik ve Câbir İbn-i Abdullah ve Abdullah İbn-i Cafer ve Abdullah İbn-i Ebî Evfa gibi müteaddid tarîkler ve o tarîklerin başındaki sahabeler müttefikan haber veriyorlar ki: Deve gelmiş, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'a tahiyye-i ikram nev'inden secde edip konuşmuş. Ve birkaç tarîkte haber veriliyor ki: O deve bir bağda kızmış, vahşi olmuş; yanına kimseyi sokmuyor, hücum ediyordu. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm girdi; deve geldi, ikramen secde etti, yanında ıhdı. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm yular taktı. Deve, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'a dedi: "Beni çok meşakkatli şeylerde çalıştırdılar, şimdi de beni kesmek istiyorlar. Onun için kızdım." Deve sahibine söyledi: "Böyle midir?" "Evet" dediler.

Hem Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın Adbâ ismindeki devesi, vefat-ı Nebevîden sonra kederinden ne yedi, ne içti, tâ öldü. Hem o deve, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm ile mühim bir kıssayı konuştuğunu, Ebu İshak-ı İsfiranî gibi bazı mühim imamlar haber vermişler. Hem nakl-i sahih ile; Câbir İbn-i Abdullah'ın bir seferde devesi çok yorulmuştu, daha yürüyemiyordu. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm o deveye ufak bir dürtmek ile dürttü. O deve, o iltifat-ı Ahmedîden o kadar bir çeviklik, bir sevinçlik peyda etti ki; daha sür'atinden dizgini zabtedilmiyor, yolda yetişilmiyordu. Hazret-i Câbir haber veriyor.

Dördüncü Hâdise: Başta İmam-ı Buharî, eimme-i hadîs haber veriyorlar ki: Bir defa gecede, Medine-i Münevvere'nin haricinde, düşman hücum ediyor gibi mühim bir hâdise işaa edildi. Sonra cesur atlılar çıktılar, gittiler. Yolda görüyorlar, bir zât geliyor. Baktılar, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'dır. Ferman etmiş: Birşey yoktur. Meşhur

---sh:»(M:154) ↓ -----

Ebu Talha'nın atına binip, şecaat-ı kudsiyesi muktezasınca, herkesten evvel gitmiş, tahkik etmiş ve dönmüştü. Ebu Talha'ya ferman etmiş:

وَجَدْتُ فَرَسَكَ بَحْرًا

Yani: "Senin atın sarsmadan, gayet çabuktur." Halbuki Ebu Talha'nın atı, katuf tabir edilen yürüyüşsüz kısmından idi. O geceden sonra, hiçbir at ona karşı yürüyüşte mukabele edemiyordu. Hem nakl-i sahih ile; bir defa, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm seferde namaz kılacak vaktinde atına dedi: "Dur." O da durdu. Namaz bitinceye kadar hiçbir azasını kımıldatmadı.

Beşinci Hâdise: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın hizmetkârı Sefine, Yemen Valisi Muaz İbn-i Cebel'in yanına gitmek için, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'dan emir alıp gitmiş. Yolda bir arslan rast gelmiş. O Sefine, ona demiş: "Ben, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın hizmetkârıyım." Arslan ses verip ayrılmış. İlişmemiş. Diğer bir tarîkte haber veriyorlar ki: Sefine döndüğü vakit yolu kaybetmiş, bir arslana rast gelmiş; arslan ona ilişmemekle beraber, yolu da göstermiş.

Hem Hazret-i Ömer'den haber veriyorlar ki demiş: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın yanına bir bedevi geldi. Arabça "dabb" denilen bir susmar, yani keler elinde idi. Dedi: "Eğer bu hayvan sana şahadet etse, ben sana iman getiririm; yoksa iman getirmem." Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, o hayvandan sordu; o susmar fasih bir dille, risaletine şahadet etti.

Hem Ümm-ül Mü'minîn Ümm-ü Seleme haber veriyor ki: Bir ceylan, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ile konuşmuş ve risaletine şahadet etmiş. İşte bunun gibi çok misaller var. Hem de kat'î şöhret bulmuş birkaç nümuneyi gösterdik. Ve Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ı tanımayan ve itaat etmeyene deriz:

Ey insan! İbret alınız... Kurt, arslan; Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ı tanıyor, itaat ediyorlar. Sizlerin hayvandan, kurttan aşağı düşmemeye çalışmanız iktiza eder.

İkinci Şube: Cenazelerin ve cinlerin ve melaikelerin, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ı tanımalarıdır. Bunun da çok hâdiseleri var. Nümune için, şöhret bulmuş ve mevsuk imamlar haber vermiş birkaç nümuneyi, evvelâ cenazelerden göstereceğiz. Amma cinn ve melaike ise, o mütevatirdir.. onların misalleri bir değil, bindir. İşte ölümlerin konuşması misallerinden:

---sh:»(M:155) ↓ -----

Birincisi şudur ki: Ülema-i zahir ve bâtının, Tâbiîn zamanında en büyük reisi ve İmam-ı Ali'nin mühim ve sadık bir şakirdi olan Hasan-ı Basrî haber veriyor ki: Bir adam, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın yanına gelerek ağlayıp sızladı. Dedi: "Benim küçük bir kızım vardı, şu yakın derede öldü, oraya attım." Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm ona acıdı. Ona dedi: "Gel oraya gideceğiz." Gittiler. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm o ölmüş kızı çağırdı: "Yâ filane!" dedi. Birden o ölmüş kız, "Lebbeyke ve sa'deyk" dedi. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm ferman etti: "Tekrar peder ve vâlidenin yanına gelmeyi arzu eder misin?" O dedi: "Yok, ben onlardan daha hayırlısını buldum."

İkincisi: İmam-ı Beyhakî ve İmam-ı İbn-i Adiyy gibi bazı mühim imamlar, Hazret-i Enes İbn-i Mâlik'ten haber veriyorlar ki: Enes demiş: Bir ihtiyare kadının birtek oğlu vardı, birden vefat etti. O sâliha kadın çok müteessir oldu, dedi: "Yâ Rab! Senin rızan için, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın biatı ve hizmeti için hicret edip buraya geldim. Benim hayatımda istirahatımı temin edecek tek evlâdcığımı, o Resulün hürmetine bağışla." Enes der: O ölmüş adam kalktı, bizimle yemek yedi.

İşte şu hâdise-i acibeye işaret ve ifade eden, İmam-ı Busîrî'nin Kaside-i Bürde'de şu fıkrasıdır:

لَوْ نَاسَبَتْ قَدْرَهُ آيَاتُهُ عِظْمًا أَحْيَى اسْمُهُ حِينَ يَدْعَى دَارِسَ الرَّيْمِ

Yani: "Eğer alâmetleri, onun kadrine muvafık derecesinde azametini ve makbuliyetini gösterse idiler; değil yeni ölmüşler, belki onun ismiyle çürümüş kemikler de ihya edilebilirdi."

Üçüncü Hâdise: Başta İmam-ı Beyhakî gibi râviler, Abdullah İbn-i Ubeydullah-il Ensarî'den haber veriyorlar ki: Abdullah demiş: Sabit İbn-i Kays İbn-i Şemmas'ın Yemame Harbi'nde şehid düştüğü ve kabre koyduğumuz vakit, ben hazırdım. Kabre konurken, birden ondan bir ses geldi:

مُحَمَّدُ رَسُولُ اللَّهِ وَأَبُو بَكْرٍ الصِّدِّيقُ
وَعُمَرُ الشَّهِيدُ وَعِثْمَانُ الْبِرُّ الرَّحِيمُ

dedi. Sonra açtık, baktık; ölü, cansız. İşte o vakit, daha Hazret-i Ömer hilafete geçmeden, şehadetini haber veriyor.

Dördüncü Hâdise: İmam-ı Taberanî ve Ebu Nuaym Delail-i Nübüvvet'te Nu'man İbn-i Beşir'den haber veriyorlar ki: Zeyd İbn-i Harice, çarşı içinde birden düşüp vefat etti. Eve getirdik. Akşam ve yatsı arasında

---sh:»(M:156) ↓ -----

etrafında kadınlar ağlarken birden **أَنْصِتُوا أَنْصِتُوا** "Susunuz!" dedi.

Sonra fasih bir lisanla:

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ

diyerek bir mikdar konuştu. Sonra baktık ki, cansız vefat etmiş.

İşte cansız cenazeler onun risaletini tasdik etse; canlı olanlar tasdik etmese; elbette o canı canlılar, cansızlardan daha cansız ve ölülerden daha ölüdürler.

Amma melaikelerin, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'a hizmeti ve görünmesi ve cinnîlerin ona iman ve itaati, mütevatirdir. Nass-ı Kur'an ve çok âyâtla musarrahtır. Gazve-i Bedir'de beşbin melaike, -nass-ı Kur'an ile- önde, sahabeler gibi ona hizmet edip, asker olmuşlar. Hattâ o melekler, melaikeler içinde, Ashab-ı Bedir gibi şeref kazanmışlar. Şu mes'elede iki cihet var:

Birisi: Cinn ve melaikenin taifeleri, hayvan ve insanın taifeleri gibi, vücudları kat'î ve bizimle münasebetdar olduğu, Yirmidokuzuncu Söz'de iki kerre iki dört eder derecesinde bir kat'iyetle isbat etmişiz. Onların isbatını, o Söz'e havale ederiz.

İkinci cihet: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın şerefiyle, eser-i mu'cizesi olarak, efrad-ı ümmeti onları görmek ve konuşmaktır. İşte başta Buharî ve İmam-ı Müslim, eimme-i hadîs müttefikân haber veriyorlar ki: Bir defa melek yani Hazret-i Cebrail, beyaz libaslı bir insan suretinde gelmiş. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm sahabeler içinde otururken, yanına gitmiş, demiş:

مَا الْإِسْلَامُ وَمَا الْإِيمَانُ وَمَا الْإِحْسَانُ

Yani: "İman, İslâm, ihsan nedir? Tarif et." Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm tarif etmiş. Oradaki cemaat-ı sahabe hem ders almış, hem de o zâtı iyi görmüşler. O zât misafir gibi görünürken, üstünde alâmet-i sefer eseri hiç yoktu. Kalktı, birden kayboldu. O vakit Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm ferman etmiş ki: "Size ders vermek için Cebrail böyle yaptı." Hem haber-i sahih ile ve haber-i kat'î ile ve manevî tevatür derecesinde, eimme-i hadîs haber veriyorlar ki: "Hazret-i Cebrail'i çok defa, hüsn ü cemal sahibi olan Dıhye suretinde, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın yanında sahabeler görüyorlardı. Ezcümle, Hazret-i Ömer ve İbn-i Abbas ve Üsâme İbn-i Zeyd ve Hâris ve Âişe-i Sıddıka ve Ümm-ü Seleme, kat'iyyen

---sh:»(M:157) ↓ -----

sabittir ki, bunlar kat'iyyen haber veriyorlar ki: Biz Hazret-i Cebrail'i Dihye suretinde, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın yanında çok görüyoruz. Acaba hiç mümkün müdür ki, bu zâtlar, görmeden görüyoruz desinler?

Hem nakl-i sahih-i kat'î ile, Aşere-i Mübeşşere'den, İran fâtihi Sa'd İbn-i Ebî Vakkas haber veriyor ki: "Gazve-i Uhud'da, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın iki tarafında, iki beyaz libaslı, ona nöbetdar gibi muhafız suretinde gördük. İkisi de anlaşıldı ki, meleklerdir. Ve Hazret-i Cebrail ile Mikâil olduğunu anladık." Acaba böyle bir kahraman-ı İslâm gördük dese, görmemek mümkün müdür?

Hem Ebu Süfyan İbn-i Hâris İbn-i Abdülmuttalib (ammizade-i Nebevî) nakl-i sahih ile haber veriyor ki: "Gazve-i Bedir'de, gök ile yer arasında, beyaz libaslı atlı zâtları gördük."

Hem Hazret-i Hamza Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'dan niyaz etti ki: "Ben Cebrail'i görmek istiyorum." Kâ'be'de ona gösterdi. Dayanamadı, bîhuş oldu, yere düştü. Bu çeşit melaikeleri görmek vukuatı çoktur. Bütün bu vukuat, bir nevi mu'cize-i Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâm'ı gösteriyor ve delalet ediyor ki; onun misbah-ı nübüvvetine melaikeler dahi pervanelerdir.

Cinnîler ise; onlar ile görüşmek ve görmek, değil sahabeler, belki avam-ı ümmet dahi çokları ile görüşmeleri çok vuku buluyor. Fakat en kat'î, en sahih haber ile eimme-i hadîs bize diyorlar ki: İbn-i Mes'ud "Batn-ı Nahl'de ecinnilerin ihtidası gecesinde, ecinnileri gördüm ve Sudan kabilesinden Zutt denilen uzun boylu taifeye benzettim, onlara benziyordular."

Hem meşhurdur ve hadîs imamları tahrir ve kabul ettikleri Hazret-i Hâlid İbn-i Velid vak'asıdır ki: Uzza denilen sanemi tahrir ettikleri vakit, siyah bir kadın şeklinde, o sanem içinden bir cinniye çıktı. Hazret-i Hâlid, bir kılıç ile o cinniyeyi iki parça etti. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, o hâdise için ferman etmiş ki: "Uzza sanemi içinde ona ibadet ediliyordu, daha ona ibadet edilmez."

Hem Hazret-i Ömer'den meşhur bir haberdur ki, demiş: "Biz Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın yanında iken, ihtiyar şeklinde, elinde bir asâ, "Hâme" isminde bir cinnî geldi, iman etti. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ona kısa surelerden birkaç sureyi ders verdi. Dersini aldı, gitti. Şu âhirkî hâdiseye, çendan bazı hadîs imamları ilişmişler; fakat mühim imamlar, sıhhatine hükmetmişler. Her ne ise, bu nevide uzun söylemeye lüzum yok; misalleri çoktur.

---sh:»(M:158) ↓ -----

Hem deriz ki:

Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın nuruyla, terbiyesiyle ve onun arkasında gitmesiyle, binler Şeyh-i Geylanî gibi aktaflar, asfiyalar, melaikeler ve cinler ile görüşmüşler ve konuşuyorlar ve bu hâdise, yüz tevatür derecesinde ve çok kesrettedir. Evet ümmet-i Muhammed'in (A.S.M.) melaikeler ve cinlerle temasları ve tekellümleri ise, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın terbiye ve irşad-ı i'cazkâranesinin bir eseridir.

Üçüncü Şube: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın hıfzı ve ismeti, bir mu'cize-i bahiredir.

وَاللَّهُ يَعِصِمُكَ مِنَ النَّاسِ

âyet-i kerimesinin hakikat-ı bahiresi, çok mu'cizatı gösterir. Evet Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm çıktığı vakit, değil yalnız bir taifeye, bir kavme, bir kısım ehl-i siyasete veya bir dine; belki umum padişahlara ve umum ehl-i dine tek başıyla meydan okudu. Halbuki onun amucası en büyük düşman ve kavim ve kabilesi düşman iken; yirmüç sene nöbetdarsız, tekellüfsüz, muhafazasız ve pek çok defa sû-i kaside maruz kaldığı halde, kemal-i saadetle, rahat dößeğinde vefat edip, Mele-i A'lâ'ya çıkmasına kadar hıfz u ismeti,

وَاللَّهُ يَعِصِمُكَ مِنَ النَّاسِ

ne kadar kuvvetli bir hakikatı ifade ettiğini ve ne kadar metin bir nokta-ı istinad olduğunu, güneş gibi gösterir. Biz yalnız nümune için, kat'iyet kesbetmiş birkaç hâdiseyi zikredeceğiz:

Birinci Hâdise: Ehl-i siyer ve hadîs, müttefikan haber veriyorlar ki: Kureyş kabilesi, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ı öldürtmek için, kat'î ittifak ettiler. Hattâ insan suretine girmiş bir şeytanın tedbiriyle, Kureyş içine fitne düşmemek için, her kabileden lâakal bir adam içinde bulunup, ikiyüze yakın, Ebu Cehil ve Ebu Leheb'in taht-ı hükmünde olarak, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın hane-i saadetini bastılar. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın yanında Hazret-i Ali vardı. Ona dedi: "Sen bu gece benim yatağında yat." Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm beklemiş, tâ Kureyş gelmiş, bütün hanenin etrafını tutmuşlar. O vakit çıktı, bir parça toprak başlarına attı. Hiç birisi onu görmedi, içlerinden çıktı gitti. Gâr-ı Hira'da iki güvercin ve bir örümcek, bütün Kureyş'e karşı ona nöbetdar olup, muhafaza ettiler.

İkinci Hâdise: Vakıat-ı kat'iyededir ki, mağaradan çıkıp Medine tarafına gittikleri vakit, Kureyş rüesası mühim bir mal mukabilinde,

---sh:»(M:159) ↓ -----

Süraka isminde gayet cesur bir adamı gönderdiler; tâ takib edip, onları öldürmeye çalışsın. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm, Ebu Bekir-i Sıddık ile beraber gârdan çıkıp giderken gördüler ki, Süraka geliyor. Ebu Bekir-i Sıddık telaş etti. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm mağarada dediği gibi

لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا

dedi. Süraka'ya bir baktı, Süraka'nın atının ayakları yere saplandı kaldı. Tekrar kurtuldu, yine takib etti. Tekrar atının ayaklarının saplandığı yerden duman gibi birşey çıkıyordu. O vakit anladı ki: Ne onun elinden ve ne de kimsenin elinden gelmez ki, ona ilişsin. "El-Aman!" dedi. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm aman verdi. Fakat dedi: "Git öyle yap ki, başkası gelmesin!"

Şu hâdise münasebetiyle bunu da beyan ederiz ki: Sahih bir surette haber veriyorlar: Bir çoban, onları gördükten sonra Kureyş'e haber vermek için Mekke'ye gitmiş. Mekke'ye dâhil olduğu vakit, ne için geldiğini unutmuş. Ne kadar çalışmış ise, hatırına getirememiş. Mecbur olmuş dönmüş. Sonra anlamış ki, ona unutturulmuş.

Üçüncü Hâdise: Gazve-i Gatafan ve Enmar'da müteaddid tarîklerle eimme-i hadîs haber veriyorlar ki: Gavres isminde cesur bir kabile reisi, kimse görmeden tam Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın başı üzerine gelerek, yalın kılıncı elinde olduğu halde, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'a dedi: "Kim seni benden kurtaracak?" Demiş: "Allah!" Sonra böyle dua etti:

اللَّهُمَّ اكْفِنِيهِ بِمَا شِئْتَ

Birden o Gavres, iki omuzu ortasına gaibden bir darbe yer; o kılıncı elinden düşer, yere yuvarlanır. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm kılıncı eline alır, "Şimdi seni kim kurtaracak?" der, sonra afveder. O adam gider taifesine. O pek cür'etkâr, cesur adama herkes hayrette kalır. "Ne oldu sana, ne için bir şey yapamadın?" dediler. O dedi: "Hâdise böyle oldu. Ben şimdi, insanların en iyisinin yanından geliyorum."

Hem şu hâdise gibi, Gazve-i Bedir'de bir münafık, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ı bir gaflet vaktinde kimse görmeden, tam arkasından kılıncı kaldırıp vururken, birden Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm bakmış. O titreyip, kılıncı elinden yere düşmüş.

Dördüncü Hâdise: Manevî tevatüre yakın bir şöhretle ve ekser ehl-i tefsirin

---sh:»(M:160) ↓ -----

أَنَا جَعَلْنَا فِي أَعْنَاقِهِمْ أَغْلَالًا فَهِيَ إِلَى الْأَذْقَانِ فَهُمْ مُقْمَحُونَ
خَلَفَهُمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ وَجَعَلْنَا مَن بَيْنَ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ

âyetinin sebab-i nüzulü ve ehl-i tefsir allâmeleri ve ehl-i hadîs imamları haber veriyorlar ki: Ebu Cehil yemin etmiş ki: "Ben secdede Muhammed'i görsem, bu taşla onu vuracağım." Büyük bir taş alıp gitmiş. Secdede gördüğü vakit kaldırıp vurmakta iken, elleri yukarıda kalmış. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm namazı bitirdikten sonra kalkmış, Ebu Cehil'in eli çözülmüş. O ise; ya Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın müsaadesiyle veyahut ihtiyaç kalmadığından çözülmüş.

Hem yine Ebu Cehil kabilesinden -bir tarîkte- Velid İbn-i Mugire, yine Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ı vurmak için, büyük bir taş alıp secdede iken vurmaya gitmiş; gözü kapanmış. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ı Mescid-i Haram'da görmedi, geldi. Onu gönderenleri de görmüyordu, yalnız seslerini işitiyordu. Tâ Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm namazdan çıktı, ihtiyaç kalmadığından onun gözü de açıldı.

Hem nakl-i sahih ile Ebu Bekir-i Sıddık'tan haber veriyorlar ki: Sure-i

تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ

nâzil olduktan sonra, Ebu Leheb'in karısı Ümm-ü Cemil denilen "Hammalet-el Hatab" bir taş alıp, Mescid-i Haram'a gelmiş. Ebu Bekir ile Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm orada oturuyorlarmış. Gözü Ebu Bekir-i Sıddık'ı görüyor, soruyor: "Yâ Ebâ Bekir! Senin arkadaşın nerede? Ben işitmişim ki, beni hicvetmiş. Ben görsem, bu taşı ağzına vuracağım." Yanında iken Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm'ı görmemiş. Elbette hıfz-ı İlahîde olan bir Sultan-ı Levlak'ı, böyle bir Cehennem oduncusu, onun huzuruna girip göremez. Ağzına mı düşmüş!..

Beşinci Hâdise: Haber-i sahih ile haber veriliyor ki: Âmir İbn-i Tufeyl ve Erbed İbn-i Kays ikisi ittifak ederek Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın yanına gitmişler. Âmir demiş: "Ben onu meşgul edeceğim, sen onu vuracaksın!" Sonra bakıyor ki, birşey yapmıyor. Gittikten sonra arkadaşına dedi: "Neden vurmadın?" Dedi: "Nasıl vuracağım, ne kadar niyet ettim, bakıyorum ki, ikimizin ortasına sen geçiyorsun. Seni nasıl vuracağım?"

---sh:»(M:161) ↓ -----

Altıncı Hâdise: Nakl-i sahih ile haber veriliyor ki: Gazve-i Uhud'da veya Huneyn'de Şeybe İbn-i Osman-el Hacebî -ki, Hazret-i Hamza, onun hem amucasını, hem pederini öldürmüştü- intikamını almak için gizli geldi. Tâ Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın arkasından yalın kılıncı kaldırdı. Birden kılıncı elinden düştü. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm ona baktı, elini göğsüne koydu. Şeybe der ki: "O dakikada dünyada ondan daha sevgili adam bana olmazdı." İmana geldi. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm ferman etti: "Haydi git, harbet!" Şeybe dedi: "Ben gittim, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm önünde harbettim. Eğer o vakit pederim de rastgelseydi, vuracaktım."

Hem Feth-i Mekke gününde Fedale namında birisi, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın yanına vurmak niyetiyle geldi. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm ona bakıp tebessüm etti, "Nefsinle ne konuştun?" dedi ve Fedale için taleb-i mağfiret etti. Fedale imana geldi ve dedi ki: "O vakit ondan daha ziyade dünyada sevgilim olmazdı."

Yedinci Hâdise: -Nakl-i sahih ile- Yahudiler sû'-i kâd niyetiyle, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın oturduğu yere üstünden büyük bir taş atmak ânında, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm o dakikada hıfz-ı İlahî ile kalkmış; o sû'-i kâd de akîm kalmış.

Bu yedi misal gibi çok hâdiseler vardır. Başta İmam-ı Buhârî ve İmam-ı Müslim ve eimme-i hadîs, Hazret-i Âişe'den naklediyorlar ki:

وَاللَّهُ يَعَصِمُكَ مِنَ النَّاسِ

âyeti nâzil olduktan sonra, arasıra Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ı muhafaza eden zâtlara ferman etti:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْصِرُوا فَقَدْ عَصَمَنِي رَبِّي عَزَّ وَجَلَّ

Yani: "Nöbetdarlığa lüzum yok, benim Rabbim beni hıfzediyor."

İşte şu risale de, baştan buraya kadar gösteriyor ki: Şu kâinatın her nev'i, her âlemi; Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ı tanır, alâkadardır. Herbir nev'-i kâinatı, onun mu'cizatı görünüyor. Demek o Zât-ı Ahmediye (A.S.M.) Cenab-ı Hakk'ın -fakat kâinatın Hâlıkı itibarıyla ve bütün mahlukatın Rabbi ünvanıyla- memurudur ve resulüdür. Evet nasılkı bir padişahın büyük ve müfettiş bir memurunu herbir daire bilir ve tanır; hangi daireye girse, onunla münasebetdar olur. Çünkü umumun padişahı namına bir memuriyeti var. Eğer meselâ yalnız adliye müfettişi olsa, o vakit adliye dairesiyle münasebetdar olur.

---sh:»(M:162) ↓ -----

Başka daireler onu pek tanımaz. Ve askeriye müfettişi olsa, mülkiye dairesi onu bilmez. Öyle de, anlaşılıyor ki; bütün devair-i saltanat-ı İlahiyede, melekten tut tâ sineğe ve örümceğe kadar herbir taife onu tanır ve bilir veya bildirilir. Demek Hâtem-ül Enbiya ve Resul-i Rabb-il Âlemîn'dir. Ve umum enbiyanın fevkinde risaletinin şümülü var.

ONALTINCI İŞARET: İrhasat denilen; bi'set-i nübüvvetten evvel fakat nübüvvetle alâkadar olarak vücuda gelen hârikalar dahi, delail-i nübüvvetir. Şu da üç kısımdır:

BİRİNCİ KISIM: Nass-ı Kur'anla; Tevrat, İncil, Zebur ve Suhuf-u Enbiyanın, nübüvvet-i Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâm'a dair verdikleri haberdir. Evet madem o kitablar semavîdirler ve madem o kitab sahibleri enbiyadırlar; elbette ve herhalde onların dinlerini nesheden ve kâinatın şeklini değiştiren ve yerin yarısını getirdiği bir nur ile ışıklandırılan bir zâttan bahsetmeleri, zarurî ve kat'îdir. Evet küçük hâdiseleri haber veren o kitablar, nev'-i beşerin en büyük hâdisesi olan hâdis-i Muhammediye Aleyhissalâtü Vesselâm'ı haber vermemek kabil midir? İşte madem bilbedahe haber verecekler, herhalde ya tekzib edecekler, tâ ki dinlerini tahribden ve kitablarını neshden kurtarsınlar.. veya tasdik edecekler, tâ ki o hakikatlı zât ile, dinleri hurafattan ve tahrifattan kurtulsun. Halbuki dost ve düşmanın ittifakıyla, tekzib emaresi hiç bir kitabda yoktur. Öyle ise, tasdik vardır. Madem mutlak bir surette tasdik vardır ve madem şu tasdikin vücudunu iktiza eden kat'î bir illet ve esaslı bir sebep vardır; biz dahi, o tasdikin vücuduna delalet eden üç hüccet-i katı ile isbat edeceğiz:

Birinci Hüccet: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm Kur'anın lisanıyla onlara der ki: "Kitablarınızda, benim tasdikim ve evsafım vardır. Benim beyan ettiğim şeylerde, kitablarınız beni tasdik ediyor."

قُلْ فَاتُوا بِالَّتُورِيَةِ فَاتْلُوهَا إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٠٠﴾
قُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَأَبْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ وَأَنْفُسَنَا
وَأَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلْ لَعْنَةَ اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ

gibi âyetlerle, onlara meydan okuyor. "Tevratınızı getiriniz, okuyunuz ve geliniz; biz çoluk ve çocuğumuzu alıp Cenab-ı Hakk'ın dergâhına el

---sh:»(M:163) ↓ -----

açıp, yalancılar aleyhinde lanetle dua edeceğiz!" diye mütemadiyen onların başına vurduğu halde, hiç Yahudi bir âlim veya Nasrani bir kıssîs, onun bir yanlısını gösteremedi. Eğer gösterseydi, pek çok kesrette bulunan ve pek çok inadlı ve hasedli olan kâfirler ve münafık Yahudiler ve bütün âlem-i küfür, her tarafta ilân edeceklerdi. Hem demiş: "Ya yanlısımı bulunuz veyahut sizinle mahvoluncaya kadar cihad edeceğim!" Halbuki bunlar, harbi ve perişaneyeti ve hicreti ihtiyar ettiler. Demek yanlısını bulamadılar. Bir yanlısı bulunsaydı, onlar kurtulurlardı.

İkinci Hücjet: Tevrat, İncil ve Zebur'un ibareleri; Kur'an gibi i'cazları olmadığından, hem mütemadiyen tercüme tercüme üstüne olduğundan, pek çok yabanî kelimeler içlerine karıştı. Hem müfessirlerin sözleri ve yanlısı tevilleri, onların âyetleriyle iltibas edildi; hem bazı nâdanların ve bazı ehl-i garazın tahrifatı da ilâve edildi. Şu surette o kitaplarda tahrifat, tağyirat çoğaldı. Hattâ Şeyh Rahmetullah-i Hindî (allâme-i meşhur) kütüb-ü sâbıkanın binler yerde tahrifatını, keşişlerine ve Yahudi ve Nasara ülemasına isbat ederek, iskât etmiş. İşte bu kadar tahrifatla beraber, şu zamanda dahi meşhur Hüseyin-i Cisrî (Rahmetullahi Aleyh) o kitaplardan yüz ondört delil nübüvvet-i Ahmediyeye dair çıkarmıştır. "Risale-i Hamîdiye"de yazmış. O risaleyi de, Manastırlı Merhum İsmail Hakkı tercüme etmiş. Kim arzu ederse, ona müracaat eder, görür.

Hem pek çok Yahudi üleması ve Nasara üleması, ikrar ve itiraf etmişler ki: "Kitaplarımızda Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm'ın evsafı yazılıdır." Evet gayr-ı müslim olarak başta meşhur Rum Meliklerinden Hirakl itiraf etmiş, demiş ki: "Evet İsa Aleyhisselâm, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'dan haber veriyor."

Hem Rum Meliki Mukavkis namında Mısır hâkimi ve ülema-i Yehud'un en meşhurlarından İbn-i Suriya ve İbn-i Ahtab ve onun kardeşi Kâ'b Bin Esed ve Zübeyr Bin Bâtıya gibi meşhur ülema ve reisler, gayr-ı müslim kaldıkları halde ikrar etmişler ki: "Evet kitaplarımızda onun evsafı vardır, ondan bahsediyorlar."

Hem Yehud'un meşhur ülemasından ve Nasara'nın meşhur kıssîslerinden, kütüb-ü sâbıkada evsaf-ı Muhammediyeyi (A.S.M.) gördükten sonra inadı terkedip imana gelenler, evsafını Tevrat ve İncil'de göstermişler ve sair Yahudi ve Nasrani ülemasını onunla ilzam etmişler. Ezcümle, meşhur Abdullah İbn-i Selâm ve Vehb İbn-i Münebbih ve Ebî Yâsir ve Şâmul (ki bu zât, Melik-i Yemen Tübbâ' zamanında idi. Tübbâ' nasıl gıyaben ve bi'setten evvel iman getirmiş, Şâmul de öyle.) ve

---sh:»(M:164) ↓ -----

Sa'ye'nin iki oğlu olan Esid ve Sa'lebe ki; İbn-i Heyban denilen bir ârif-i billah bi'setten evvel Benî Nadîr Kabilesine misafir olmuş.

قَرِيبٌ ظُهُورُ نَبِيِّ هَذَا دَارُ هِجْرَتِهِ

demiş, orada vefat etmiş. Sonra o kabile Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ile harbettikleri zaman Esid ve Sa'lebe meydana çıktılar, o kabileye bağırıldılar:

وَاللَّهِ هُوَ الَّذِي عَاهَدَ إِلَيْكُمْ فِيهِ ابْنُ هَيْبَانَ

Yani: "İbn-i Heyban'ın haber verdiği zât budur; onunla harbetmeyiniz!" Fakat onlar onları dinlemediler, belalarını buldular.

Hem ülema-i Yehud'dan İbn-i Bünyamin ve Muhayrık ve Kâ'b-ül Ahbar gibi çok ülema-i Yehud, evsaf-ı Nebeviyeyi kitaplarında gördüklerinden, imana gelmişler; sair imana gelmeyenleri de ilzam etmişler.

Hem ülema-i Nasara'dan, bahsi geçen meşhur Buheyra-i Rahib ki; Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm Şam tarafına amucasıyla gittiği vakit oniki yaşında idi. Buheyra-i Rahib, onun hatırı için Kureyşîleri davet etmiş. Baktı ki, kabileye gölge eden bir parça bulut, daha kabile yerinde gölge ediyor. "Demek aradığım adam orada kalmış!" Sonra adam göndermiş, onu da getirtmiş. Ebu Talib'e demiş: "Sen dön Mekke'ye git! Yahudiler hasûddurlar; bunun evsafı Tevrat'ta mezkûrdur; hıyanet ederler."

Hem Nastur-ul Habeşe ve Habeş Reisi olan Necaşî, evsaf-ı Muhammediyeyi (A.S.M.) kitaplarında gördükleri için, beraber iman etmişler.

Hem Dağatır isminde meşhur bir Nasrani âlimi; evsafını görmüş, iman etmiş; Rumlar içinde ilân etmiş, şehid edilmiş.

Hem Nasrani rüesasından Hâris İbn-i Ebî Şümer-il Gasanî ve Şam'ın büyük dinî reisleri ve melikleri, yani Sahib-i İlya ve Hirakl ve İbn-i Natur ve Cârud gibi meşhur zâtlar, kitaplarında evsafını görmüşler ve iman etmişler. Yalnız Hirakl, dünya saltanatı için imanını izhar etmemiş.

Hem bunlar gibi Selman-ül Farisî, o da evvel nasrani idi. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın evsafını gördükten sonra, onu arıyordu.

Hem Temim namında mühim bir âlim, hem meşhur Habeş Reisi Necaşî, hem Habeş nasarası, hem Necran papazları; bütün müttefikân haber veriyorlar ki: "Biz, evsaf-ı Nebeviyeyi kitaplarımızda gördük, onun için imana geldik."

---sh:»(M:165) ↓ -----

Üçüncü Hüccet: İşte bir nümune olarak Tevrat, İncil, Zebur'un Peygamberimiz Aleyhissalâtü Vesselâm'a ait âyetlerinin birkaç nümunesini göstereceğiz:

Birincisi: Zebur'da şöyle bir âyet var:

اللَّهُمَّ ابْعَثْ لَنَا مُقِيمَ السَّنَةِ بَعْدَ الْفِتْرَةِ

"Mukîm-üs Sünne" ise, ism-i Ahmedîdir.

İncil'in âyeti:

قَالَ الْمَسِيحُ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَى أَبِي وَإِيكُمْ لِيَبْعَثَ لَكُمْ الْفَارَقْلِيطًا

Yani: "Ben gidiyorum, tâ size Faraklit gelsin!" Yani, Ahmed gelsin.

İncil'in ikinci bir âyeti:

إِنِّي أَطْلُبُ مِنْ رَبِّي فَارَقْلِيطًا يَكُونُ مَعَكُمْ إِلَى الْأَبَدِ

Yani: "Ben Rabbinden; hakkı bâtıldan farkedene bir peygamberi istiyorum ki, ebede kadar beraberinizde bulunsun." Faraklit,

الْفَارِقُ بَيْنَ الْحَقِّ وَالْبَاطِلِ

manasında Peygamber'in o kitaplarda ismidir.

Tevrat'ın âyeti:

إِنَّ اللَّهَ قَالَ لِأَبْرَاهِيمَ إِنَّ هَاجَرَ تَلِدُ وَيَكُونُ مِنْ وَلَدِهَا
مَنْ يَدُهُ فَوْقَ الْجَمِيعِ وَيَدُ الْجَمِيعِ مَبْسُوطَةٌ إِلَيْهِ بِالْخُشُوعِ

Yani: "Hazret-i İsmail'in vâlidesi olan Hacer, evlâd sahibesi olacak ve onun evlâdından öyle birisi çıkacak ki, o vâledin eli, umumun fevkinde olacak ve umumun eli huşu' ve itaatle ona açılacak."

Tevrat'ın ikinci bir âyeti:

وَقَالَ يَا مُوسَى إِنِّي مُقِيمٌ لَهُمْ نَبِيًّا مِنْ بَنِي إِخْوَتِهِمْ
مِثْلَكَ وَ أُجْرِي قَوْلِي فِي فَمِهِ وَالرَّجُلُ الَّذِي لَا يَقْبَلُ
قَوْلَ النَّبِيِّ الَّذِي يَتَكَلَّمُ بِاسْمِي فَاَنَا أَنْتَقِمُ مِنْهُ

---sh:»(M:166) ↓ ----

Yani: "Benî İsrail'in kardeşleri olan Benî İsmail'den senin gibi birini göndereceğim. Ben sözümü onun ağzına koyacağım, benim vahyimle konuşacak. Onu kabul etmeyene azab vereceğim."

Tevrat'ın üçüncü bir âyeti:

قَالَ مُوسَى رَبِّ اِنِّى اَجِدُ فِى التَّوْرَةِ اُمَّةً هُمْ خَيْرُ اُمَّةٍ اُخْرِجَتْ
لِلنَّاسِ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ
الْمُنْكَرِ وَ يُؤْمِنُونَ بِاللّٰهِ فَاجْعَلْهُمْ اُمَّةً مُّحَمَّدٌ

İhtar: Muhammed ismi, o kitablarda "Müşeffah" ve "El-Münhamenna" ve "Hımyata" gibi Süryanî isimler suretinde, "Muhammed" manasındaki İbranî isimleriyle gelmiş. Yoksa sarih Muhammed ismi az vardı. Sarih miktarını dahi, hasûd Yahudiler tahrif etmişler.

Zebur'un âyeti:

يَا دَاوُدُ يَا تِى بَعْدَكَ نَبِىِّ يَسْمِىَ اَحْمَدٌ وَمُحَمَّدًا صَادِقًا سَيِّدًا اُمَّةً مَّرْحُومَةً

Hem Abadile-i Seb'adan ve kütüb-ü sâbıkada çok tedkikat yapan Abdullah İbn-i Amr İbn-il Âs ve meşhur ülema-i Yehud'dan en evvel İslâm'a gelen Abdullah İbn-i Selâm ve meşhur Kâ'b-ül Ahbar denilen Benî İsrail'in allâmelerinden; o zamanda daha çok tahrifata uğramayan Tevrat'ta aynen şu gelecek âyeti ilân ederek göstermişler. Âyetin bir parçası şudur ki: Hz. Musa ile hitabdan sonra, gelecek peygambere hitaben şöyle diyor:

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ اَنَا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا
وَ حِرْزًا لِلْأُمِّيِّينَ أَنْتَ عَبْدِى سَمَّيْتُكَ الْمُتَوَكَّلَ لَيْسَ
بِفِظٍ وَلَا غَلِيظٍ وَلَا صَخَابٍ فِى الْأَسْوَاقِ
وَلَا يَدْفَعُ بِالسَّيِّئَةِ السَّيِّئَةَ بَلْ يَعْفُو وَيَغْفِرُ وَلَنْ يَقْبِضَهُ اللَّهُ
حَتَّى يُقِيمَ بِهِ الْمِلَّةَ الْعَوْجَاءَ بَانَ يَقُولُوا لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

---sh:»(M:167) ↓ -----

Tevrat'ın bir âyeti daha:

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ مَوْلَاهُ بِمَكَّةَ وَهَجَرْتَهُ
بَطِيَّةَ وَمَلِكُهُ بِالشَّامِ وَأُمَّتُهُ الْحَمَادُونَ

İşte şu âyette "Muhammed" lafzı, Muhammed manasında Süryanî bir isimle gelmiştir.

Tevrat'ın diğer bir âyeti daha:

أَنْتَ عَبْدِي وَرَسُولِي سَمِيَّتِكَ الْمُتَوَكَّلِ

İşte şu âyette, Benî İshak'ın kardeşleri olan Benî İsmail'den ve Hazret-i Musa'dan sonra gelen peygambere hitab ediyor.

Tevrat'ın diğer bir âyeti daha:

عَبْدِي الْمُخْتَارُ لَيْسَ بِفِظٍّ وَلَا غَلِيظٍ

İşte "Muhtar"ın manası; "Mustafa"dır, hem ism-i Nebevîdir. İncil'de, İsa'dan sonra gelen ve İncil'in birkaç âyetinde "Âlem Reisi" ünvanıyla müjde verdiği Nebinin tarifine dair:

مَعَهُ قَضِيبٌ مِنْ حَدِيدٍ يُقَاتِلُ بِهِ وَ أُمَّتُهُ كَذَلِكَ

İşte şu âyet gösteriyor ki: "Sahib-üs seyf ve cihada memur bir peygamber gelecektir." Kadîb-i Hadîd, kılınc demektir. Hem ümmeti de onun gibi sahib-üs seyf, yani cihada memur olacağını, Sure-i Feth'in âhirinde

وَ مَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطَاةً فَازَرَهُ
فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَى عَلَى سُوقِهِ يُعْجِبُ
الزَّرَاعَ لِيَغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ

âyeti, İncil'in şu âyeti gibi, başka âyetlerine işaret edip, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm sahib-üs seyf ve cihada memur olduğunu İncil ile beraber ilân ediyor.

Tevrat'ın Beşinci Kitabının Otuzüçüncü Babında şu âyet var: "Hak Teâlâ, Tur-i Sina'dan ikbal edip bize Sâîr'den tulû' etti ve Fâran Dağlarında zahir oldu."

---sh:»(M:168) ↓ -----

İşte şu âyet nasıllı "Tur-i Sina'da ikbal-i Hak" fıkrasıyla nübüvvet-i Museviyeyi ve Şam Dağları'ndan ibaret olan "Sâîr'den tulû-u Hak" fıkrasıyla, nübüvvet-i İseviyeyi ihbar eder. Öyle de bil'ittifak Hicaz Dağları'ndan ibaret olan Fâran Dağları'ndan zuhur-u Hak fıkrasıyla, bizzarure risalet-i Ahmediyeyi (A.S.M.) haber veriyor. Hem Sure-i Feth'in âhirinde

ذِكْرٌ مِّثْلَهُمْ فِي التَّوْرَةِ

hükümünü tasdikan, Tevrat'ta Fâran Dağları'ndan zuhur eden peygamberin sahabeleri hakkında şu âyet var: "Kudsîlerin bayrakları beraberindedir ve onun sağındadır." "Kudsîler" namıyla tavsif eder. Yani: "Onun sahabeleri kudsî, sâlih evliyalardır."

Eş'ya Peygamber'in kitabında, Kırkikinci Babında şu âyet vardır: "Hak Sübhanehu âhir zamanda, kendinin ıstıfagerde ve bergüzidesi kulunu ba's edecek ve ona Ruh-ul Emîn Hazret-i Cibril'i yollayıp, din-i İlahîsini ona talim ettirecek. Ve o dahi, Ruh-ül Emîn'in talimi veçhile nâsa talim eyliyecek ve beyn-en nâs hak ile hükmedecektir. O bir nurdur, halkı zulûmattan çıkaracaktır. Rabbin bana kabl-el vuku' bildirdiği şeyi, ben de size bildiriyorum."

İşte şu âyet gayet sarîh bir surette, Âhîrzaman Peygamberi olan Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın evsafını beyan ediyor.

Mişail namıyla müsemma Mihail Peygamber'in kitabının Dördüncü Babında şu âyet var: "Âhîrzamanda bir ümmet-i merhume kaim olup, orada Hakk'a ibadet etmek üzere, mübarek dağı ihtiyar ederler. Ve her iklimden orada birçok halk toplanıp, Rabb-ı Vâhid'e ibadet ederler. Ona şîrk etmezler."

İşte şu âyet, zahîr bir surette dünyanın en mübarek dağı olan Cebel-i Arafat ve orada her iklimden gelen hacıların tekbir ve ibadetlerini ve ümmet-i merhume namıyla şöhretşiar olan ümmet-i Muhammediyeyi tarif ediyor.

Zebur'da Yetmişikinci Babında şu âyet var:

"Bahrden bahre mâlik ve nehirlerden, Arz'ın makta' ve münthehasına kadar mâlik ola.. ve kendisine Yemen ve Cezayir Mülûkü hediyeler götüreler.. ve padişahlar ona secde ve inkıyad edeler.. ve her vakit ona salât ve her gün kendisine bereketle dua oluna.. ve envârı Medine'den münevvir ola.. ve zikri ebed-ül âbâd devam ede.. onun ismi, şemsin vücudundan evvel mevcuddur. Onun adı, güneş durdukça münteşir ola..."

---sh:»(M:169) ↓ -----

İşte şu âyet, pek aşikâr bir tarzda Fahr-i Âlem Aleyhissalâtü Vesselâm'ı tavsif eder. Acaba Hazret-i Davud Aleyhisselâm'dan sonra Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm'dan başka hangi nebi gelmiş ki; şarktan garba kadar dinini neşretmiş ve mülûkü cizyeye bağlamış ve padişahları kendine secde eder gibi bir inkıyad altına almış ve her gün nev'-i beşerin humsunun salavat ve dualarını kendine kazanmış ve envârî Medine'den parlamış kim var? Kim gösterilebilir?

Hem Türkçe Yuhanna İncili'nin Ondördüncü Bab ve otuzuncu âyeti şudur: "Artık sizinle çok söyleşmem, zira bu âlemin reisi geliyor. Ve bende, onun nesnesi aslâ yoktur!" İşte "Âlemin Reisi" tabiri, "Fahr-i Âlem" demektir. Fahr-i Âlem ünvanı ise, Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm'ın en meşhur ünvanıdır.

Yine İncil-i Yuhanna, Onaltıncı Bab ve yedinci âyeti şudur: "Amma ben, size hakkı söylüyorum. Benim gittiğim, size faidelidir. Zira ben gitmeyince, tesellici size gelmez." İşte bakınız! Reis-i Âlem ve insanlara hakikî teselli veren, Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm'dan başka kimdir? Evet Fahr-i Âlem odur ve fâni insanları i'dam-ı ebedîden kurtarıp teselli veren odur.

Hem İncil-i Yuhanna, Onaltıncı Bab, sekizinci âyeti: "O dahi geldikte; dünyayı günaha dair, salaha dair ve hükme dair ilzam edecektir." İşte dünyanın fesadını salaha çeviren ve günahlardan ve şirkten kurtaran ve siyaset ve hâkimiyet-i dünyayı tebdil eden Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm'dan başka kim gelmiş?

Hem İncil-i Yuhanna, Onaltıncı Bab, onbirinci âyet: "Zira bu âlemin reisinin gelmesinin hükmü gelmiştir." İşte "Âlemin Reisi" (Haşiye) elbette Seyyid-ül Beşer olan Ahmed-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'dır.

Hem İncil-i Yuhanna, Onikinci Bab ve onüçüncü âyet: "Amma o Hak ruhu geldiği zaman, sizi bilcümle hakikata irşad edecektir. Zira kendisinden söylemiyor. Bilcümle işittiğini söyleyerek, gelecek nesnelere size haber verecek." İşte bu âyet sarihtir. Acaba umum insanları birden hakikata davet eden ve her haberini vahiyden veren ve Cebrail'den işittiğini söyleyen ve kıyamet ve âhiretten tafsilen haber veren, Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm'dan başka kimdir ve kim olabilir?

(Haşiye): Evet, o Zât, öyle bir reis ve sultandır ki; binüçyüz elli senede ve ekser asırlardan herbir asırda, lâakal üçyüz elli milyon tebaası ve raiyeti var. Kemal-i teslim ve inkıyadla, evamirine itaat ederler, her gün ona selâm etmekle tecdid-i biat ederler.

---sh:»(M:170) ↓ -----

Hem Kütüb-ü Enbiya'da, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Muhammed, Ahmed, Muhtar manasında Süryanî ve İbranî isimleri var. İşte Hazret-i Şuayb'ın suhufunda ismi, Muhammed manasında "Müşeffah"tır.

Hem Tevrat'ta yine Muhammed manasında "Münhamenna", hem Nebiyy-ül Haram manasında "Hımyata". Zebur'da "El-Muhtar" ismiyle müsemmadır. Yine Tevrat'ta "El-Hâtem-ül Hâtem". Hem Tevrat'ta ve Zebur'da "Mukîm-üs Sünne". Hem Suhuf-u İbrahim ve Tevrat'ta "Mazmaz"dır. Hem Tevrat'ta "Ahyed"dir.

Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm demiş:

اسْمِي فِي الْقُرْآنِ مُحَمَّدٌ وَفِي الْإِنْجِيلِ أَحْمَدٌ وَفِي التَّوْرَةِ أَحِيدٌ

buyurmuştur. Hem İncil'de, Esmâ-i Nebevîden "Sahib-ül Kadîbi ve-l Herave" yani "seyf ve asâ sahibi." Evet sahib-üs seyf enbiyalar içinde en büyüğü; ümmetiyle cihada memur, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'dır. Yine İncil'de "Sahib-üt Tâc"dır. Evet "Sahib-üt Tâc" ünvanı, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'a mahsustur. Tâc, imame yani sarık demektir. Eski zamanda milletler içinde, milletçe umumiyet itibariyle sarık ve agel saran, Kavm-i Arabdır. İncil'de "Sahib-üt Tâc", kat'î olarak "Resul-i Ekrem" (Aleyhissalâtü Vesselâm) demektir.

Hem İncil'de "El-Baraklit" veyahut "El-Faraklit" ki İncil tefsirlerinde, "Hak ve bâtılı birbirinden tefrik eden hakperest" manası verilmiş ki; sonra gelecek insanları, hakka sevkedecek zâtın ismidir.

---sh:»(M:171) ↓ -----

İncil'in bir yerinde, İsa Aleyhisselâm demiş: "Ben gideceğim; tâ dünyanın reisi gelsin." Acaba Hazret-i İsa Aleyhisselâm'dan sonra dünyanın reisi olacak ve hak ve bâtlı fark ve temyiz edip Hazret-i İsa Aleyhisselâm'ın yerinde insanları irşad edecek, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'dan başka kim gelmiştir? Demek Hazret-i İsa Aleyhisselâm ümmetine daima müjde ediyor ve haber veriyor ki: Birisi gelecek, bana ihtiyaç kalmayacak. Ben, onun bir mukaddimesiyim ve müjdecisiyim. Nasılki şu âyet-i kerime:

وَأَذَقَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ إِنِّي
رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ
التَّوْرَةِ وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدُ

(Haşiye) Evet İncil'de Hazret-i İsa Aleyhisselâm, çok defalar ümmetine müjde veriyor. İnsanların en mühim bir reisi geleceğini ve o zâtı da bazı isimler ile yâdediyor. O isimler, elbette Süryanî ve İbranîdirler. Ehl-i tahkik görmüşler. O isimler, "Ahmed, Muhammed, Fârik-un Beyn-el Hakk-ı Ve-l Bâtlı" manasındadırlar. Demek İsa Aleyhisselâm, çok defa Ahmed Aleyhissalâtü Vesselâm'dan beşaret veriyor.

(Haşiye): **أُمَّتُهُ الْحَمَادُونَ** Seyyah-ı meşhur Evliya Çelebi; Hazret-i Şem'un-u Safa'nın türbesinde, ceylan derisinde yazılı İncil-i Şerif'te, bu gelen âyeti okumuştur. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm hakkında nâzil olan âyet: **أيتون** Bir oğlan, **ازربيون** yani: İbrahim neslinden ola, **ن**

پروفنو Peygamber ola, **لوغسلين** yalancı olmaya, **بنت** onun

افزولات mevlidi Mekke ola, **كه كالوشير** sâlihlikle gelmiş ola,

تونومنين onun mübarek adı **مواميت** (*)Ahmed Muhammed ola.

اسفدوس Ona uyanlar, **تاكرديس** bu cihan ıssı olalar.

بيست بيت dahi, ol cihan ıssı ola.

(*): Bu "Mevabit" kelimesi "Memed" den ve "Memed" dahi: "Muhammed" den tahrif edilmiş.

---sh:»(M:172) ↓ -----

Sual: Eğer desen: "Neden Hazret-i İsa Aleyhisselâm, her nebiden ziyade müjde veriyor; başkalar yalnız haber veriyorlar, müjde sureti azdır."

Elcevab: Çünkü Ahmed Aleyhissalâtü Vesselâm, İsa Aleyhisselâm'ı Yahudilerin müdhiş tekzibinden ve müdhiş iftiralarından ve dinini müdhiş tahrifattan kurtarmakla beraber.. İsa Aleyhisselâm'ı tanımayan Benî İsrail'in suabetli şeriatına mukabil, sühuletli ve câmi' ve ahkâmca Şeriat-ı İseviye'nin noksanını ikmal edecek bir şeriat-ı âliyye sahibidir. İşte onun için çok defa, "Âlemin Reisi geliyor!" diye müjde veriyor.

İşte Tevrat, İncil, Zebur'da ve sair suhuf-u enbiyada çok ehemmiyetle, âhirde gelecek bir peygamberden bahisler var, çok âyetler var. Nasıl bir kısım nümunelerini gösterdik. Hem çok namlar ile o kitaplarda mezkûrdur. Acaba bütün bu Kütüb-ü Enbiyada bu kadar ehemmiyetle, mükerrer âyetlerde bahsettikleri, Âhirzaman Peygamberi Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'dan başka kim olabilir?

İkinci kısım irhasattan ve delail-i nübüvvetten maksad şudur ki: Bi'set-i Ahmediyeden evvel, zaman-ı fetrette kâhinler, hem o zamanın bir derece evliya ve ârif-i billah olan bir kısım insanları; Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın geleceğini haber vermişler ve ihbarlarını da neşretmişler, şiirleriyle gelecek asırlara bırakmışlar. Onlar çoktur; biz, ehl-i siyer ve tarihin nakil ve kabul ettikleri meşhur ve münteşir olan bir kısmını zikredeceğiz. Ezcümle:

Yemen padişahlarından Tübba' isminde bir melik, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın evsafını eski kitaplarda görmüş, iman etmiş. Şöyle bir şiirini ilân etmiş:

شَهِدْتُ عَلَى أَحْمَدَ أَنَّهُ رَسُولٌ مِنَ اللَّهِ بَارِي النَّسَمِ
فَلَوْ مَدَّ عُمُرِي إِلَى عُمُرِهِ لَكُنْتُ وَزِيرًا لَهُ وَأَبْنَ عَمِّ

Yani: "Ben Ahmed'in (A.S.M.) risaletini tasdik ediyorum. Ben onun zamanına yetişseydim, ona vezir ve ammizade olurum." (Yani, Ali gibi ona fedai bir hâdim olurum.)

İkincisi: Meşhur Kuss İbn-i Sâide ki, kavm-i Arabın en meşhur ve mühim hatibi ve muvahhid bir zât-ı ruşenzamirdir. İşte şu zât da, bi'set-i

---sh:»(M:173) ↓ -----

Nebevîden evvel risalet-i Ahmediyeyi şu şiirle ilân ediyor:

أَرْسَلَ فِينَا أَحْمَدَ خَيْرَ نَبِيِّ قَدْ بُعِثَ صَلَّى
عَلَيْهِ اللَّهُ مَا عَجَّ لَهُ رَكْبٌ وَ حُثٌّ

Üçüncüsü: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın ecdadından olan Kâ'b İbn-i Lüeyy, nübüvvet-i Ahmediyeyi (A.S.M.) ilham eseri olarak şöyle ilân etmiş:

عَلَى غَفْلَةٍ يَأْتِي النَّبِيُّ مُحَمَّدٌ فَيُخْبِرُ أَخْبَارًا صَدُوقًا خَيْرُهَا

Yani: "Füc'eten, Muhammed-ün Nebi gelecek, doğru haberleri verecek."

Dördüncüsü: Yemen padişahlarından Seyf İbn-i Zîyezen, kütüb-ü sâbıkada Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın evsafını görmüş; iman etmiş, müştak olmuş idi. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın cediti Abdülmuttalib Yemen'e kabile-i Kureyş ile gittiği zaman, Seyf İbn-i Zîyezen onları çağırır. Onlara demiş ki:

إِذَا وُلِدَ بِيْتِهَامَةَ وَ لَدُّ بَيْنَ كَتْفَيْهِ شَامَةٌ كَانَتْ
لَهُ الْإِمَامَةُ وَأَنْكَ يَا عَبْدَ الْمُطَلِّبِ لَجَدُهُ

Yani: "Hicaz'da bir çocuk dünyaya gelir. Onun iki omuzu arasında hâtem gibi bir nişan var. İşte o çocuk umum insanlara imam olacak!" Sonra gizli Abdülmuttalib'i çağırır, "O çocuğun cediti de sensin" diye kerametkârane, bi'setten evvel haber vermiş.

Beşincisi: Varaka İbn-i Nevfel (Hatice-i Kübra'nın ammizadelerinden) bidayet-i vahiyde Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm telaş etmiş. Hatice-i Kübra o hâdiseyi, meşhur Varaka İbn-i Nevfel'e hikâye etmiş. Varaka demiş: "Onu bana gönder." Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm Varaka'nın yanına gitmiş, mebde'-i vahiydeki vaziyeti hikâye etmiş. Varaka demiş:

بَشِّرْ يَا مُحَمَّدُ إِنِّي أَشْهَدُ أَنَّكَ أَنْتَ
النَّبِيُّ الْمُنْتَظَرُ وَبَشِّرْ بِكَ عَيْسَى

Yani: "Telaş etme, o halet vahiydir. Sana müjde! İntizar edilen Nebi sensin! İsa, seninle müjde vermiş."

Altıncısı: Askelân-ul Hımyerî nam ârif-i billah, bi'setten evvel Kureyşîleri

---sh:»(M:174) ↓ -----

gördüğü vakit, "İçinizde dava-yı nübüvvet eden var mı?" "Yok" derlerdi. Sonra bi'set vaktinde yine sormuş; "Evet" demişler, "Biri dava-yı nübüvvet ediyor." Demiş: "İşte âlem onu bekliyor."

Yedincisi: Nasara ülema-yı benamından İbn-ül Alâ, bi'setten ve Peygamber'i görmeden evvel haber vermiş. Sonra gelmiş. Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm'ı görmüş demiş:

وَالَّذِي بَعَثَكَ بِالْحَقِّ لَقَدْ وَجَدْتُ صِفَتَكَ
فِي الْإِنجِيلِ وَبَشَّرَ بِكَ ابْنُ الْبَتُولِ

Yani: "Ben senin sıfatını İncil'de gördüm, iman ettim. İbn-i Meryem, İncil'de senin geleceğini müjde etmiş."

Sekizincisi: Bahsi geçen Habeş padişahı Necaşî demiş:

كَيْتَ لِي خِدْمَتُهُ بَدَلًا عَنْ هَذِهِ السَّلْطَنَةِ

Yani: "Keşki şu saltanata bedel Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm'ın hizmetkârı olsaydım. O hizmetkârlık, saltanatın pek fevkindedir."

Şimdi ilham-ı Rabbanî ile gaibden haber veren bu âriflerden sonra; gaibden ruh ve cinn vasıtasıyla haber veren kâhinler, pek sarîh bir surette Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın geleceğini ve nübüvvetini haber vermişler. Onlar çoktur; biz, onlardan meşhurları ve manevî tevatür hükmüne geçmiş ve ekser tarih ve siyerde nakledilmiş birkaçını zikredeceğiz. Onların uzun kıssalarını ve sözlerini siyer kitaplarına havale edip, yalnız icmalen bahsedeceğiz.

Birincisi: Şıkk isminde meşhur bir kâhindir ki; bir gözü, bir eli, bir ayağı varmış. Âdeta yarım insan... İşte o kâhin, manevî tevatür derecesinde kat'î bir surette tarihlere geçmiş ki; risalet-i Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâm'ı haber verip, mükerreren söylemiştir.

İkincisi: Meşhur Şam kâhini Satih'tir ki; kemiksiz, âdeta âzâsız bir vücut, yüzü göğsü içinde bir acûbe-i hilkat ve çok da yaşamış bir kâhindir. Gaibden verdiği doğru haberler, o zaman insanlarda şöhret bulmuş. Hattâ Kisra (yani Fars padişahı) gördüğü acib rü'yayı ve veladet-i Ahmediye (A.S.M.) zamanında sarayın ondört şerefesinin düşmesinin sırrını Satih'ten sormak için, Muyzan denilen âlim bir elçisini göndermiş. Satih demiş: "Ondört zât sizlerde hâkimiyet edecek, sonra saltanatınız mahvolacak. Hem birisi gelecek, bir din izhar edecek. İşte o sizin

---sh:»(M:175) ↓ -----

din ve devletinizi kaldıracak!" mealinde Kisra'ya haber göndermiş. İşte o Satih, sarıh bir surette, âhîrzaman peygamberinin gelmesini haber vermiş.

Hem kâhinlerden Sevad İbn-i Karib-id Devsî ve Hunafir ve Ef'asiye Necran ve Cizl İbn-i Cizl-il Kindî ve İbn-i Halasat-ed Devsî ve Fatıma Bint-i Nu'man-ı Neccariye gibi meşhur kâhinler, siyer ve tarih kitaplarında tafsilen beyan ettikleri vecih üzere; âhîrzaman peygamberinin geleceğini, o peygamber de, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm olduğunu haber vermişler.

Hem Hazret-i Osman'ın akrabasından Sa'd İbn-i Bint-i Küreyz kâhinlik vasıtasıyla, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın nübüvvetini gaibden haber almış. Bidayet-i İslâmiyette Hazret-i Osman-ı Zinnureyn'e demiş ki: "Sen git iman et." Osman bidayette gelmiş, iman etmiş. İşte o Sa'd o vakıyı böyle bir şiir ile söylüyor:

هَدَى اللَّهُ عُثْمَانَ بِقَوْلِي إِلَى الَّتِي بِهَا
رُشِدُهُ وَاللَّهُ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ

Hem kâhinler gibi; "hâtif" denilen, şahsı görünmeyen ve sesi işitilen cinnîler, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın geleceğini mükerreren haber vermişler. Ezcümle:

Zeyyab İbn-ül Haris'e hâtif-i cinnî böyle bağırması, onun ve başkasının sebep-i İslâmı olmuş:

يَا ذِيَابُ يَا ذِيَابُ اسْمِعِ الْعَجَبَ الْعَجَابَ
بُعِثَ مُحَمَّدٌ بِالْكِتَابِ يَدْعُو بِمَكَّةَ فَلَا يُجَابُ

Yine bir hâtif-i cinnî, Sâmia İbn-i Karret-il Gatafanî'ye böyle bağırması, bazılarını imana getirmiştir:

جَاءَ الْحَقُّ فَسَطَعَ وَدَمَّرَ بَاطِلٌ فَانْقَمَعَ

Bu hâtiflerin beşaretleri ve haber vermeleri pek meşhurdur ve çoktur.

Hem nasıl kâhinler, hâtifler haber vermişler; öyle de sanemler dahi ve sanemlere kesilen kurbanlar dahi, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın risaletini haber vermişler. Ezcümle:

Kıssa-i meşhuredendir ki: Mâzen Kabilesinin sanemi bağırıp demiş:

---sh:»(M:176) ↓ -----

هَذَا النَّبِيُّ الْمُرْسَلُ جَاءَ بِالْحَقِّ الْمُنَزَّلِ

diyerek, risalet-i Ahmediyeyi (A.S.M.) haber vermiş. Hem Abbas İbn-i Mirdas'ın sebep-i İslâmiyeti olan meşhur vakıa şudur ki: Dımar namında bir sanemi varmış; o sanem, bir gün böyle bir ses vermiş:

أُودِيَ ضِمَارٌ وَكَانَ يُعْبَدُ مُدَّةً قَبْلَ الْبَيَانِ مِنَ النَّبِيِّ مُحَمَّدٍ

Yani: "Muhammed gelmeden evvel bana ibadet ediliyordu, şimdi Muhammed'in beyanı gelmiş; daha o dalalet olamaz."

Hazret-i Ömer, İslâmiyetten evvel saneme kesilen bir kurbandan böyle işitmiş:

يَا آلَ الذِّبِيحِ أَمْرٌ نَجِيحٌ رَجُلٌ فَصِيحٌ يَقُولُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

İşte bu nümuneler gibi çok vakıalar var, mevsuk kitablar kabul edip nakletmişler.

Nasılki kâhinler, ârif-i billahlar, hâtifler, hattâ sanemler ve kurbanlar, risalet-i Ahmediyeyi (A.S.M.) haber vermişler; herbir hâdis dahi, bir kısım insanların imanına sebep olmuş. Öyle de, bazı taşlar üstünde ve kabirlerde ve kabirlerin mezar taşlarında hatt-ı kadim ile

مُحَمَّدٌ مُصَلِحٌ أَمِينٌ

gibi ibareler bulunmuş; onunla bir kısım insanlar imana gelmişler. Evet hatt-ı kadim ile bazı taşlarda bulunan

مُحَمَّدٌ مُصَلِحٌ أَمِينٌ

Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'dan ibarettir. Çünkü ondan evvel, zamanına pek yakın, yalnız yedi Muhammed ismi var, başka yoktur. O yedi adamın hiçbir cihetle "Muslih-i Emin" tabirine liyakatları yoktur.

Üçüncü kısım irhasattan Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın veladeti hengâmında vücuda gelen hârikalardır ve hâdiselerdir. O hâdiseler, onun veladetiyle alâkadar bir surette vücuda gelmiş.

Hem bi'setten evvel bazı hâdiseler var ki, doğrudan doğruya birer mu'cizesidir. Bunlar çoktur. Nümune olarak, meşhur olmuş ve eimme-i hadîs kabul etmiş ve sıhhatleri tahakkuk etmiş birkaç nümuneyi zikredeceğiz:

---sh:»(M:177) ↓ -----

Birincisi: Veladet-i Nebevî gecesinde hem annesi, hem annesinin yanında bulunan Osman İbn-il Âs'ın annesi, hem Abdurrahman İbn-i Avf'ın annesinin gördükleri azîm bir nurdur ki; üçü de demişler: "Veladeti ânında biz öyle bir nur gördük ki; o nur, maşrık ve mağribi bize aydınlattırdı."

İkincisi: O gece Kâ'be'deki sanemlerin çoğu başı aşağı düşmüş.

Üçüncüsü: Meşhur Kisra'nın eyvanı (yani saray-ı meşhuresi) o gece sallanıp inşikak etmesi ve ondört şerefesinin düşmesidir.

Dördüncüsü: Sava'nın takdis edilen küçük denizinin o gecede yere batması ve İstahr-Âbad'da bin senedir daima iş'al edilen, yanan ve sönmeyen, Mecusilerin mabud ittihaz ettikleri ateşin, veladet gecesinde sönmesi. İşte şu üç-dört hâdisi işaretir ki: O yeni dünyaya gelen zât; ateşperestliği kaldıracak, Fars saltanatının sarayını parçalayacak, izn-i İlahî ile olmayan şeylerin takdisini men'edecektir.

Beşincisi: Çendan veladet gecesinde değil, fakat veladete pek yakın olduğu cihetle, o hâdiseler de irhasat-ı Ahmediyedir ki (A.S.M.),

Sure-i **أَلَمْ تَرَ كَيْفَ** de nass-ı kat'î ile beyan edilen "Vak'a-i Fil"dir ki;

Kâ'be'yi tahrib etmek için, Ebrehe namında Habeş Meliki gelip, Fil-i Mahmudî namında cesîm bir fili öne sürüp gelmiş. Mekke'ye yakın olduğu vakit fil yürümemiş. Çare bulamamış, dönmüşler. Ebabel kuşları onları mağlub etmiş ve perişan etmiş, kaçmışlar. Bu kıssa-i acibe, tarih kitaplarında tafsilen meşhurdur. İşte şu hâdisi, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın delail-i nübüvvetindedir. Çünkü veladete pek yakın bir zamanda, kiblesi ve mevlidi ve sevgili vatani olan Kâ'be-i Mükerrreme, gaybî ve hârika bir surette Ebrehe'nin tahribinden kurtulmuştur.

Altıncısı: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm küçüklüğünde Halime-i Sa'diye'nin yanında iken, Halime ve Halime'nin zevcinin şahadetleriyle; güneşten rahatsız olmamak için, çok defa üstünde bir bulut parçasının ona gölge ettiğini görmüşler ve halka söylemişler ve o vakıa sıhhatle şöhret bulmuş.

Hem Şam tarafına oniki yaşında iken gittiği vakit, Buheyra-yı Rahib'in şahadetiyle, bir parça bulut, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın başına gölge ettiğini görmüş ve göstermiş.

Hem yine bi'setten evvel Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, bir defa Hatice-i Kübra'nın Meysere ismindeki hizmetkârıyla ticareten geldiği zaman, Hatice-i Kübra, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın

---sh:»(M:178) ↓ -----

başında iki meleğin bulut tarzında gölge ettiklerini görmüş. Kendi hizmetkârı olan Meysere'ye demiş. Meysere dahi Hatice-i Kübra'ya demiş: "Bütün seferimizde ben öyle görüyordum."

Yedincisi: Nakl-i sahih ile sabittir ki: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm, bi'setten evvel bir ağacın altında oturdu; o yer kuru idi, birden yeşillendi. Ağacın dalları, onun başı üzerine eğilip kıvrılarak gölge yapmıştır.

Sekizincisi: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm ufak iken, Ebu Talib'in evinde kalıyordu. Ebu Talib, çoluk ve çocuğu ile onunla beraber yerlerse, karınları doyardı. Ne vakit o zât yemekte bulunmazsa, tok olmuyorlardı. Şu hâdise hem meşhurdur, hem kat'îdir.

Hem Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın küçüklüğünde ona bakan ve hizmet eden Ümm-ü Eymen demiş: "Hiçbir vakit Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm açlık ve susuzluktan şikayet etmedi, ne küçüklüğünde ve ne de büyüklüğünde."

Dokuzuncusu: Murdiası olan Halime-i Sa'diye'nin malında ve keçilerinin sütünde, kabilesinin hilafına olarak çok bereketi ve ziyade olmasıdır. Bu vakıa hem meşhurdur, hem kat'îdir.

Hem sinek onu taciz etmezdi, onun cesed-i mübarekine ve libasına konmazdı. Nasılki evlâdından olan Seyyid Abdülkadir-i Geylanî (K.S.) dahi, ceddinden o hali irsiyet almıştı; sinek ona da konmazdı.

Onuncusu: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm dünyaya geldikten sonra, bahusus veladet gecesinde, yıldızların düşmesinin çoğalmasındır ki; şu hâdise Onbeşinci Söz'de kat'iyen bürhanlarıyla isbat ettiğimiz üzere; şu yıldızların sukutu, şeyatîn ve cinlerin gaybî haberlerden kesilmesine alâmet ve işaretidir. İşte madem Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm vahiy ile dünyaya çıktı; elbette yarım yamalak ve yalanlar ile karışık, kâhinlerin ve gaibden haber verenlerin ve cinlerin ihbaratına sed çekmek lâzımdır ki, vahye bir şübhe îras etmesinler ve vahye benzemesin. Evet bi'setten evvel kâhinlik çoktu. Kur'an nâzil olduktan sonra onlara hâtime çekti. Hattâ çok kâhinler imana geldiler. Çünkü daha cinler taifesinden olan muhbirlerini bulamadılar. Demek Kur'an hâtime çekmişti. İşte eski zaman kâhinleri gibi, şimdi de medyumlar suretinde yine bir nevi kâhinlik Avrupa'da ispiirtizmacıların içlerinde baş göstermiş. Her ne ise...

Elhasıl: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın nübüvvetinden evvel nübüvvetini tasdik ettiren ve tasdik eden pek çok vakıalar, pek

---sh:»(M:179) ↓ -----

çok zâtlar zahir olmuşlar. Evet dünyaya manen reis olacak (Haşiye) ve dünyanın manevî şeklini değiştirecek ve dünyayı âhirete mezraa yapacak ve dünyanın mahlukatının kıymetlerini ilân edecek ve cinn ü inse saadet-i ebediyeye yol gösterecek ve fâni cinn ü insi i'dam-ı ebedîden kurtaracak ve dünyanın hikmet-i hilkatini ve tılsım-ı muğlakını ve muammasını açacak ve Hâlık-ı Kâinat'ın makasidini bilecek ve bildirecek ve o Hâlık'ı tanıyıp umuma tanıttırarak bir zât; elbette o daha gelmeden herşey, her nev', her taife onun geleceğini sevecek ve bekleyecek ve hüsn-ü istikbal edecek ve alkışlayacak ve Hâlıkı tarafından bildirilirse, o da bildirecek. Nasılki sâbık işaretlerde ve misallerde gördük ki; her bir nev-i mahlukat, onu hüsn-ü istikbal ediyor gibi mu'cizatını gösteriyorlar, mu'cize lisaniyla nübüvvetini tasdik ediyorlar.

ONYEDİNCİ İŞARET: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Kur'andan sonra en büyük mu'cizesi, kendi zâtıdır. Yani onda içtima' etmiş ahlâk-ı âliyedir ki; herbir haslette en yüksek tabakada olduğuna, dost ve düşman ittifak ediyorlar. Hattâ şecaat kahramanı Hazret-i Ali, mükerreren diyordu: "Harbin dehşetlendiği vakit, biz Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın arkasına iltica edip tahassun ediyorduk." Ve hâkeza... Bütün ahlâk-ı hamîdede en yüksek ve yetişilmeyecek bir dereceye mâlik idi. Şu mu'cize-i ekberi, Allâme-i Mağrib Kadı İyaz'ın Şifa-i Şerif'ine havale ediyoruz. Elhak o zât, o mu'cize-i ahlâk-ı hamîdeyi pek güzel beyan edip isbat etmiştir. Hem pek büyük ve dost ve düşmanla musaddak bir mu'cize-i Ahmediye (A.S.M) şeriat-ı kübrasıdır ki, ne misli gelmiş ve ne de gelecek. Şu mu'cize-i a'zamın bir derece beyanını, bütün yazdığımız otuzüç Söz ve otuzüç Mektub'a ve otuzbir Lem'aya ve onüç Şua'ya havale ediyoruz.

Hem Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın mütevatir ve kat'î bir mu'cize-i kübrası, şakk-ı Kamer'dir. Evet şu inşikak-ı Kamer; çok tarîklerle mütevatir bir surette, İbn-i Mes'ud, İbn-i Abbas, İbn-i Ömer, İmam-ı Ali, Enes, Huzeyfe gibi pek çok eazım-ı sahabeden müteaddid tarîklerle haber verilmekle beraber, nass-ı Kur'anla

اَقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَانْشَقَّ الْقَمَرُ

âyeti, o mu'cize-i kübrayı âleme ilân etmiştir.

(Haşiye): Evet Sultan-ı LEVLÂKE LEVLÂK, öyle bir reistir ki: Bin üçyüz elli senedir saltanatı devam ediyor. Birinci asırdan sonra herbir asırda lâakal üçyüz elli milyon tebaası ve raiyeti vardır. Küre-i Arz'ın yarısını bayrağı altına almış ve tebaası, kemal-i teslimiyetle ona hergün salât ü selâm ile tecdid-i biat ederek emirlerine itaat ederler.

---sh:»(M:180) ↓ -----

O zamanın inadcı Kureyş müşrikleri, şu âyetin verdiği habere karşı inkâr ile mukabele etmemişler, belki yalnız "sihirdir" demişler. Demek kâfirlerce dahi Kamer'in inşıkakı kat'îdir. Şu mu'cize-i kübrayı, şakk-ı Kamer'e dair yazdığımız Otuzbirinci Söz'e zeyl olan Şakk-ı Kamer Risalesi'ne havale ederiz.

Hem Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, nasıllı Arz ahalisine inşıkak-ı Kamer mu'cizesini göstermiş; öyle de Semavat ahalisine Mi'rac mu'cize-i ekberini göstermiştir. İşte Mi'rac denilen şu mu'cize-i a'zamı, Otuzbirinci Söz olan Mi'rac Risalesi'ne havale ederiz. Çünkü o risale, o mu'cize-i kübrayı, ne kadar nuranî ve âlî ve doğru olduğunu kat'î bürhanlarla, hattâ mülhidlere karşı da isbat etmiştir. Yalnız mu'cize-i Mi'racın mukaddimesi olan Beyt-ül Makdis seyahatı ve sabahleyin Kureyş kavmi, ondan Beyt-ül Makdis'in tarifatını istemesi üzerine hasıl olan bir mu'cizeyi bahsedeceğiz. Şöyle ki:

Mi'rac gecesinin sabahında, Mi'racını Kureyş'e haber verdi. Kureyş tekzip etti. Dediler: "Eğer Beyt-ül Makdis'e gitmiş isen, Beyt-ül Makdis'in kapılarını ve duvarlarını ve ahvalini bize tarif et!" Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ferman ediyor ki:

فَكَرَبْتُ كَرَبًا لَمْ أَكْرُبْ مِثْلَهُ قَطُّ فَجَلَّى اللَّهُ لِي بَيْتَ
الْمَقْدِسِ وَكَشَفَ الْحُجُبَ بَيْنِي وَبَيْنَهُ حَتَّى
رَأَيْتُهُ فَعَنْتُهُ وَ أَنَا أَنْظَرُ إِلَيْهِ

Yani: "Onların tekziblerinden ve suallerinden pek çok sıkıldım. Hattâ öyle bir sıkıntı hiç çekmemiştim. Birden Cenab-ı Hak, Beyt-ül Makdis'i bana gösterdi; ben de Beyt-ül Makdis'e bakıyorum, birer birer herşey'i tarif ediyordum." İşte o vakit Kureyş baktılar ki, Beyt-ül Makdis'ten doğru ve tam haber veriyor.

Hem Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm Kureyş'e demiş ki: "Yolda giderken sizin bir kafilenizi gördüm, kafileniz yarın filan vakitte gelecek. Sonra o vakit, kafiye muntazır kaldılar. Kafile bir saat tevhür etmiş. Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın ihbarı doğru çıkmak için, ehl-i tahkikin tasdiğiyle, Güneş bir saat tevakkuf etmiş. Yani Arz, onun sözünü doğru çıkarmak için vazifesini, seyahatını bir saat ta'til etmiştir ve o ta'tili, Güneş'in sükûnetiyle göstermiştir. İşte Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm'ın birtek sözünün tasdiği için koca Arz vazifesini terkeder, koca Güneş şahid olur. Böyle bir zâtı tasdik etmeyen ve emrini tutmayan, ne derece bedbaht olduğunu ve onu tasdik

---sh:»(M:181) ↓ -----

edip emrine **سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا** diyenlerin ne kadar bahtiyar olduklarını anla, "Elhamdülillahi ale-l iman ve-l İslâm" de.

ONSEKİZİNCİ İŞARET: Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın en büyük ve ebedî ve yüzer delail-i nübüvveti câmi' ve kırk vecihle i'cazı isbat edilmiş bir mu'cizesi dahi, Kur'an-ı Hakîm'dir. İşte şu mu'cize-i ekberin beyanına dair Yirmibeşinci Söz takriben yüzelli sahifede, kırk vech-i i'cazını icmalen beyan ve isbat etmiştir. Öyle ise, şu mahzen-i mu'cizat olan mu'cize-i a'zamı o Söz'e havale ederek, yalnız iki-üç nükteyi beyan edeceğiz:

BİRİNCİ NÜKTE: Eğer denilse: İ'caz-ı Kur'an belâgattadır. Halbuki umum tabakatın hakları var ki, i'cazında hisseleri bulunsun. Halbuki belâgattaki i'cazı, binde ancak bir muhakkik âlim anlayabilir?

Elcevab: Kur'an-ı Hakîm'in her tabakaya karşı bir nevi i'cazı vardır. Ve bir tarzda, i'cazının vücudunu ihsas eder. Meselâ: Ehl-i belâgat ve fesahat tabakasına karşı, hârikulâde belâgattaki i'cazını gösterir. Ve ehl-i şiir ve hitabet tabakasına karşı; garib, güzel, yüksek üslûb-u bediîni i'cazını gösterir. O üslûb herkesin hoşuna gittiği halde, kimse taklid edemiyor. Mürur-u zaman o üslûbu ihtiyarlatmıyor, daima genç ve tazedir. Öyle muntazam bir nesir ve mensur bir nazımdır ki; hem âlî, hem tatlıdır. Hem kâhinler ve gaibden haber verenler tabakasına karşı, hârikulâde ihbarat-ı gaybiyedeki i'cazını gösterir. Ve ehl-i tarih ve hâdisat-ı âlem üleması tabakasına karşı, Kur'andaki ihbarat ve hâdisat-ı ümem-i sâlife ve ahval ve vakıat-ı istikbaliye ve berzahiyeye ve uhreviyedeki i'cazını gösterir. Ve içtimaiyat-ı beşeriye üleması ve ehl-i siyaset tabakasına karşı, Kur'anın desatir-i kudsiyesindeki i'cazını gösterir. Evet o Kur'andan çıkan şeriat-ı kübra, o sırr-ı i'cazı gösterir. Hem maarif-i İlahiye ve hakaik-i kevnîyede tevaggul eden tabakaya karşı, Kur'andaki hakaik-i kudsiye-i İlahiyedeki i'cazı gösterir veya i'cazın vücudunu ihsas eder. Ve ehl-i tarîkat ve velayete karşı, Kur'an bir deniz gibi daima temevvüde olan âyâtının esrarındaki i'cazını gösterir ve hâkeza... Kırk tabakadan her tabakaya karşı bir pencere açar, i'cazını gösterir. Hattâ yalnız kulağı bulunan ve bir derece mana fehmeden avam tabakasına karşı, Kur'anın okunmasıyla başka kitablara benzemediğini, kulak sahibi tasdik eder. Ve o âmi der ki: "Ya bu Kur'an bütün dinlediğimiz kitabların aşağısındadır. Bu ise, hiçbir düşman dahi diyemez ve hem yüz derece muhaldir. Öyle ise, bütün işitilen kitabların fevkindedir. Öyle ise, mu'cizedir." İşte bu kulaklı âminin fehmettiği i'cazı, ona yardım için bir derece izah edeceğiz. Şöyle ki:

Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan meydana çıktığı vakit bütün âleme meydan okudu ve insanlarda iki şiddetli his uyandırdı:

Birisi: Dostlarında hiss-i taklidi; yani sevgili Kur'anın üslûbuna karşı benzemeklik arzusu ve onun gibi konuşmak hissi...

İkincisi: Düşmanlarda bir hiss-i tenkid ve muaraza; yani Kur'an üslûbuna mukabele etmekle dava-yı i'cazı kırmak hissi...

İşte bu iki hiss-i şedid ile milyonlar Arabî kitablar yazılmışlar, meydandadır. Şimdi bütün bu kitabların en beligleri, en fasihleri Kur'anla beraber okunduğu vakit, her kim dinlese, kat'iyyen diyecek ki; Kur'an bunların hiç birisine benzemiyor. Demek Kur'an, umum bu kitabların derecesinde değildir. Öyle ise herhalde, ya Kur'an umumunun altında olacak; o ise yüz derece muhal olmakla beraber, hiç kimse, hattâ şeytan bile olsa diyemez. **(Haşiye)**

Öyle ise Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan, yazılan umum kitabların fevkindedir. Hattâ manayı da fehmetmeyen cahil âmi tabakaya karşı da Kur'an-ı Hakîm, usandırmamak suretiyle i'cazını gösterir. Evet o âmi, cahil adam der ki: "En güzel, en meşhur bir beyti iki-üç defa işitem, bana usanç veriyor. Şu Kur'an ise hiç usandırmıyor, gittikçe daha ziyade dinlemesi hoşuma gidiyor. Öyle ise bu insan sözü değildir."

Hem hıfza çalışan çocukların tabakasına karşı dahi, Kur'an-ı Hakîm o nazik, zaîf, basit ve bir sahife kitabı hıfzında tutamayan o çocukların küçük kafalarında, o büyük Kur'an ve çok yerlerinde iltibas ve müşevveşiyete sebebiyet veren birbirine benzeyen âyetlerin ve cümlelerin teşabühüyle beraber; kemal-i sühuletle, kolaylıkla o çocukların hâfızalarında yerleşmesi suretinde, i'cazını onlara dahi gösterir.

Hattâ az sözden ve gürültüden müteessir olan hastalara ve sekeratta olanlara karşı Kur'anın zezemesi ve sadâsı; zezem suyu gibi onlara hoş ve tatlı geldiği cihetle, bir nevi i'cazını onlara da ihsas eder.

Elhasıl: Kırk muhtelif tabakata ve ayrı ayrı insanlara, kırk vecihle Kur'an-ı Hakîm i'cazını gösterir veya i'cazının vücudunu ihsas eder. Kimseyi mahrum bırakmaz. Hattâ yalnız gözü bulunan **(Haşiye-1)** kulaksız,

(Haşiye): Yirmialtıncı Mektub'un ehemmiyetli Birinci Mebhası, şu cümlenin haşiyesi ve izahıdır.

(Haşiye-1): Yalnız gözü bulunan; kulaksız, kalbsiz tabakasına karşı vech-i i'cazı, burada gayet mücmel ve muhtasar ve nâkıs kalmıştır. Fakat bu vech-i i'cazı Yirmidokuzuncu ve Otuzuncu Mektublarda **(Haşiyecik)** gayet parlak ve nuranî ve zahir ve bahir gösterilmiştir, hattâ körler de görebilir. O vech-i i'cazı gösterecek bir Kur'an yazdırdık. İnşâallah tab' edilecek, herkes de o güzel vechi görecektir.

(Haşiyecik): Otuzuncu Mektub pek parlak tasavvur ve niyet edilmişti; fakat yerini başkasına, İşarat-ül İ'caz'a verdi. Kendisi meydana çıkmadı.

---sh:»(M:183) ↓ ----

kalbsiz, ilimsiz tabakasına karşı da, Kur'anın bir nevi alâmet-i i'cazı vardır. Şöyle ki:

Hâfız Osman hattıyla ve basmasıyla olan Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın yazılan kelimeleri birbirine bakıyor. Meselâ: Sure-i Kehf'de

وَتَأْمِنُهُم كَلْبَهُمْ kelimesi altında yapraklar delinse; Sure-i Fâtır'daki

قَطْمِيرٍ kelimesi, az bir inhırafla görünecek ve o kelbin ismi de

anlaşılabilecek. Ve Sure-i Yâsin'de iki defa مُحَضَّرُونَ birbirini üstüne;

Vessâffat'taki مُحَضَّرِينَ ve مُحَضَّرُونَ hem birbirine, hem onlara

bakıyor; biri delinse, ötekiler az bir inhırafla görünecek. Meselâ: Sure-i

Sebe'in âhîrinde, Sure-i Fâtır'ın evvelindeki iki مَثْنَى birbirine bakar.

Bütün Kur'anda yalnız üç مَثْنَى dan ikisi birbirine bakmaları tesadüfî

olamaz. Ve bunların emsali pek çoktur. Hattâ bir kelime, beş-altı yerde yapraklar arkasında, az bir inhırafla birbirine bakıyorlar. Ve Kur'anın birbirine bakan iki sahifesinde, birbirine bakan cümleleri kırmızı kalemle yazılan bir Kur'anı ben gördüm. "Şu vaziyet dahi, bir nevi mu'cizenin emaresidir", o vakit dedim. Daha sonra baktım ki: Kur'anın, müteaddid yapraklar arkasında birbirine bakar çok cümleleri var ki, manidar bir surette birbirine bakar. İşte tertib-i Kur'an irşad-ı Nebvî ile, münteşir ve matbu' Kur'anlar da ilham-ı İlahî ile olduğundan; Kur'an-ı Hakîm'in nakşında ve o hattında, bir nevi alâmet-i i'caz işareti var. Çünkü o vaziyet, ne tesadüfün işi ve ne de fikr-i beşerin düşünüşüdür. Fakat bazı inhıraflar var ki, o da tab'in noksanıdır ki; tam muntazam olsaydı, kelimeler tam birbiri üzerine düşecekti.

Hem Kur'anın Medine'de nâzil olan mutavassıt ve uzun surelerinin herbir sahifesinde "Lafzullah" pek bedi' bir tarzda tekrar edilmiş. Ağleben ya beş, ya altı, ya yedi, ya sekiz, ya dokuz, ya onbir aded tekrar ile beraber bir yaprağın iki yüzünde ve karşı karşıya gelen sahifede güzel ve ---manidar bir münasebet-i adediye gösterir (Haşiye-1-2-3-4)

(Haşiye-1): Hem ehl-i zikir ve münacata karşı, Kur'anın zînetli ve kafiyeyle yazılmış ve fesahatlı, san'atlı üslûbu ve nazarı kendine çevirecek belâgatın mezayası çok olmakla

---sh:»(M:184) ↓ -----

İKİNCİ NÜKTE: Hazret-i Musa Aleyhisselâm'ın zamanında sihrin revacı olduğundan, mühim mu'cizatı ona benzer bir tarzda geldiği; ve Hazret-i İsa Aleyhisselâm'ın zamanında ilm-i tıb revaçta olduğundan, mu'cizatının galibi o cinsten geldiği gibi, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın dahi zamanında Ceziret-ül Arab'da en ziyade revaçta dört şey idi:

beraber; ulvî ciddiyeti ve İlahî huzuru ve cem'iyet-i hatırı veriyor, ihlâl etmiyor. Halbuki o çeşit mezaya-yı fesahat ve san'at-ı lafzıye ve nazm ve kafiye; ciddiyeti ihlâl eder, zarafeti işmam ediyor, huzuru bozar, nazarı dağıtır. Hattâ münacatın en latifi ve en ciddîsi ve en ulvî nazımlı ve Mısır'ın kaht u galasının sebab-i ref'i olan İmam-ı Şafî'nin meşhur bir münacatını çok defa okuyordum; gördüm ki: Nazımlı, kafiye olduğu için münacatın ulvî ciddiyetini ihlâl eder. Sekiz-dokuz senedir virdimdir. Hakikî ciddiyeti, ondaki kafiye ve nazımla birleştiremedim. Ondan anladım ki: Kur'anın has, fitrî, mümtaz olan kafiyelerinde nazm ve mezayasında bir nevi i'cazı var ki; hakikî ciddiyeti ve tam huzuru muhafaza eder, ihlâl etmez. İşte ehl-i münacat ve zikir, bu nevi i'cazı aklen fehmetmezse de kalben hisseder.

(Haşiye-2): Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın manevî bir sırr-ı i'cazı şudur ki: Kur'an, ism-i a'zama mazhar olan Resul-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm'ın pek büyük ve pek parlak derece-i imanını ifade ediyor.

Hem mukaddes bir harita gibi âlem-i âhiretin ve âlem-i rububiyetin yüksek hakikatlarını beyan eden, gayet büyük ve geniş ve âlî olan hak dinin mertebe-i ulviyesini fitrî bir tarzda ifade ediyor, ders veriyor.

Hem Hâlık-ı Kâinat'ın umum mevcudatın Rabbi cihetinde, hadsiz izzet ve haşmetiyle hitabını ifade ediyor. Elbette bu suretteki ifade-i Furkan'a ve bu tarzdaki beyan-ı Kur'ana karşı,

قُلْ لَنْ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَىٰ أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ

sırrıyla bütün ukûl-ü beşeriye ittihad etse, bir tek akıl olsa dahi karşısına çıkamaz, muaraza edemez. **أَيْنَ الثَّرَا مِنَ الثُّرَيَّا** Çünkü şu üç esas nokta-i nazarında, kat'iyyen kabil-i taklid değildir ve tanzir edilmez!..

(Haşiye-3): Kur'an-ı Hakîm'in umum sahifeleri âhirinde âyet tamam oluyor. Güzel bir kafiye ile nihayeti hitam buluyor. Bunun sırrı şudur ki: En büyük âyet olan Müdayene âyeti sahifeler için, Sure-i İhlas ve Kevser satırlar için bir vâhid-i kıyasî ittihaz edildiğinden, Kur'an-ı Hakîm'in bu güzel meziyeti ve i'caz alâmeti görülüyor.

(Haşiye-4): Bu makamın bu mezbahasında gayet ehemmiyetli ve haşmetli ve büyük ve Risale-i Nur'un muvaffakiyeti noktasında gayet zînetli ve sevimli ve müşevvik kerametın, pek az ve cüz'î vaziyet ve kısacık nümunelerine ve küçücük emarelerine, acelelik belasıyla iktifa edilmiş. Halbuki o büyük hakikat ve o sevimli keramet ise, tevafuk namıyla beş-altı neveleri ile Risale-i Nur'un bir silsile-i kerametini ve Kur'anın göze görünen bir nevi i'cazının lemaatını ve rumuzat-ı gaybiyenin bir menba-ı işaretini teşkil ediyor. Sonradan, Kur'anda "Lafzullah"ın tevafukundan çıkan bir lem'a-i i'cazı gösteren yıldız ile bir Kur'an yazdırıldı. Hem Rumuzat-ı Semaniye namındaki sekiz küçük risaleler, hurufat-ı Kur'aniyenin tevafukatından çıkan münasebet-i latife ve işaret-ı gaybiyelerinin beyanında te'lif edildi. Hem Risale-i Nur'u tevafuk sırrıyla tasdik ve takdir ve tahsin eden Keramet-i Gavsiye ve üç Keramet-i Aleviye ve İşarat-ı Kur'aniye namındaki beş adet risaleler yazıldı. Demek Mu'cizat-ı Ahmediye'nin te'lifinde o büyük hakikat icmalen hissedilmiş; fakat maatteessüf müellif yalnız bir turnağını görüp göstermiş, daha arkasına bakmayarak koşup gitmiş.

---sh:»(M:185) ↓ -----

Birincisi: Belâgat ve fesahat.

İkincisi: Şiir ve hitabet.

Üçüncüsü: Kâhinlik ve gaibden haber vermek.

Dördüncüsü: Hâdisat-ı maziyei ve vakıat-ı kevnıyei bilmek idi.

İşte Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan geldiği zaman, bu dört nevi malûmat sahiblerine karşı meydan okudu:

Başta ehl-i belâgata birden diz çöktürdü. Hayretle Kur'anı dinlediler.

İkincisi ehl-i şiir ve hitabet, yani muntazam nutuk okuyan ve güzel şiir söyleyenlere karşı öyle bir hayret verdi ki, parmaklarını ısırıttı. Altun ile yazılan en güzel şiirlerini ve Kâ'be duvarlarına medar-ı iftihar için asılan meşhur "Muallakat-ı Seb'a"larını indirtti, kıymetten düşürdü.

Hem gaibden haber veren kâhinleri ve sahirleri susturdu. Onların gaybî haberlerini onlara unutturdu. Cinnîlerini tardettirdi. Kâhinliğe hâtime çekti.

Hem ümem-i salifenin vekayiine ve hâdisat-ı âlemin ahvaline vâkıf olanları hurafattan ve yalandan kurtarıp, hakikî hâdisat-ı maziyei ve nurlu olan vekayi-i âlemi onlara ders verdi.

İşte bu dört tabaka, Kur'ana karşı kemal-i hayret ve hürmetle onun önüne diz çökerek şakird oldular. Hiçbirisi, hiçbir vakit birtek sureyle muarazaya kalkışamadılar.

Eğer denilse: Nasıl biliyoruz ki, kimse muaraza edemedi ve muaraza kabil değil?

Elcevab: Eğer muaraza mümkün olsaydı, herhalde teşebbüs edilecekti. Çünkü muarazaya ihtiyaç şedid idi. Zira dinleri, malları, canları, iyalleri tehlikeye düşüyor. Muaraza edilseydi kurtulurlardı. Eğer muaraza mümkün olsaydı, herhalde muaraza edecektiler. Eğer muaraza edilseydi,

---sh:»(M:186) ↓ -----

muaraza taraftarları kâfirler, münafıklar çok, hem pek çok olduğundan herhalde muarazaya taraftar çıkıp iltizam ederek, herkese neşreceklerdi. -Nasılki İslâmiyetin aleyhinde herşey'i neşretmişler.- Eğer neşretseydiler ve muaraza olsaydı; her halde tarihlere, kitablara şaşaalı bir surette geçecekti. İşte meydana bütün tarihler, kitablar; hiçbirisinde Müseylime-i Kezzab'ın birkaç fıkrasından başka yoktur. Halbuki Kur'an-ı Hakîm, yirmiüç sene mütemediyen damarlara dokunduracak ve inadı tahrik edecek bir tarzda meydan okudu. Ve der idi ki:

"Şu Kur'anın, Muhammed-ül Emin gibi bir ümmiden nazirini yapınız ve gösteriniz. Haydi bunu yapamıyorsunuz; o zât ümmi olmasın, gayet âlim ve kâtib olsun. Haydi bunu da getiremiyorsunuz; birtek zât olmasın, bütün âlimleriniz, beligleriniz toplansın, birbirine yardım etsin.. hattâ güvendiğiniz âliheleriniz size yardım etsin. Haydi bununla da yapamayacaksınız; eskiden yazılmış belig eserlerden de istifade edip, hattâ gelecekleri de yardıma çağırıp, Kur'anın nazirini gösteriniz, yapınız. Haydi bunu da yapamıyorsunuz; Kur'anın mecmuuna olmasın da, yalnız on suresinin nazirini getiriniz. Haydi on suresine mukabil hakikî doğru olarak bir nazire getiremiyorsunuz; haydi hikâyelerden, asılsız kıssalardan terkiib ediniz. Yalnız nazmına ve belâgatına nazire olsun getiriniz. Haydi bunu da yapamıyorsunuz; birtek suresinin nazirini getiriniz. Haydi sure uzun olmasın, kısa bir sure olsun nazirini getiriniz. Yoksa din, can, mal, iyalleriniz; dünyada da âhirette de tehlikeye düşecektir!"

İşte sekiz tabakada, ilzam suretinde, Kur'an-ı Hakîm yirmiüç senede değil, belki bin üçyüz senede bütün ins ü cinne karşı bu meydanı okumuş ve okuyor. Halbuki evvelki zamanda o kâfirler can, mal ve iyalini tehlikeye atıp en dehşetli yol olan harb yolunu ihtiyar ederek, en kolay ve en kısa olan muaraza yolunu terkettiler. Demek muaraza yolu mümkün değildi.

İşte hiçbir akıl, hususan o zamanda Ceziret-ül Arabdaki adamlar, hususan Kureyşîler gibi zeki adamlar; birtek edibleri, Kur'anın birtek suresine nazire yapıp Kur'anın hücumundan kurtulmasını temin ederek, kısa ve kolay yolu terkedip can, mal, iyallerini tehlikeye atıp en müşkilâtlı yola sülûk eder mi?

Elhasıl: Meşhur Cahız'ın dediği gibi: "Muaraza-i bilhuruf mümkün olmadı, muharebe-i bissüyufa mecbur oldular..."

Eğer denilse: Bazı muhakkik ülema demişler ki: "Kur'anın bir suresine değil; birtek âyetine, hattâ birtek cümlesine, hattâ birtek kelimesine

---sh:»(M:187) ↓ ----

muaraza edilmez ve edilmemiş." Bu sözler mübalağa görünüyor ve akıl kabul etmiyor. Çünkü beşerin sözlerinde Kur'an cümlelerine benzeyen çok cümleler var. Bu sözün sırr-ı hikmeti nedir?

Elcevab: İ'caz-ı Kur'anda iki mezheb var. Mezheb-i ekser ve racih odur ki, Kur'andaki letaif-i belâgat ve mezaya-yı maânî, kudret-i beşerin fevkindedir.

İkinci mercuh mezheb odur ki: Kur'anın bir suresine muaraza, kudret-i beşer dâhilindedir. Fakat Cenab-ı Hak, mu'cize-i Ahmediye (A.S.M.) olarak men'etmiş. Nasılki bir adam ayağa kalkabilir, fakat eser-i mu'cize olarak bir Nebi dese ki: "Sen kalkamayacaksın!" O da kalkamazsa, mu'cize olur. Şu mezheb-i mercuha, Sarfe Mezhebi denilir. Yani Cenab-ı Hak cinn ü insi men'etmiş ki, Kur'anın bir suresine mukabele edemesinler. Eğer men'etmeseydi, cinn ü ins bir suresine mukabele ederdi. İşte şu mezhebe göre, "Bir kelimesine de muaraza edilmez" diyen ülemanın sözleri hakikattir. Çünkü madem Cenab-ı Hak, i'caz için onları men'etmiş; muarazaya ağızlarını açamazlar. Ağızlarını açsalar da; izn-i İlahî olmazsa, kelimeyi çıkaramazlar. Amma mezheb-i racih ve ekser olan mezheb-i evvele göre dahi, o ülemanın beyan ettiği fikrin şöyle bir ince vechi vardır ki: Kur'an-ı Hakîm'in cümleleri, kelimeleri birbirine bakar. Bazı olur bir kelime, on yere bakar; onda, on nükte-i belâgat, on münasebet bulunuyor. Nasılki İşarat-ül İ'caz namındaki tefsirde, Fatiha'nın bazı cümleleri içinde ve

آلَمْ ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ

cümleleri içinde, şu nüktelerden bazı nümuneleri göstermişiz. Meselâ: Nasılki münakkaş bir sarayda, müteaddid, muhtelif nakışların düğümü hükmünde bir taşı, bütün nakışlara bakacak bir yerde yerleştirmek; bütün o duvarı nukuşuyla bilmeye mütevakıftır. Hem nasılki insanın başındaki gözbebeğini yerinde yerleştirmek, bütün cesedin münasebatını ve vezaif-i acibesini ve gözün o vezaife karşı vaziyetini bilmekle oluyor. Öyle de: Ehl-i hakikatın çok ileri giden bir kısmı, Kur'anın kelimatında pek çok münasebatı ve sair âyetlerdeki cümlelere bakan vücuhları, alâkaları göstermişler. Hususan ülema-i ilm-i huruf daha ileri gidip, bir harf-i Kur'anda, bir sahife kadar esrarı, ehline beyan ederek isbat etmişler. Hem madem Hâlık-ı Külli Şey'in kelâmıdır; herbir kelimesi, kalb ve çekirdek hükmüne geçebilir. (Etrafında, esrardan müteşekkil bir cesed-i manevîye kalb ve bir şecere-i maneviyeye çekirdek hükmüne geçebilir.) İşte insanın sözlerinde, Kur'anın kelimeleri gibi kelimeler, belki cümleler, âyetler bulunabilir. Fakat Kur'anda, çok münasebat gözetilerek bir tarz ile yerleştirildiği yerde; bir ilm-i muhit lâzım ki, öyle yerli yerine yerleşsin.

---sh:»(M:188) ↓ ----

ÜÇÜNCÜ NÜKTE: Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın hülâsat-ül hülâsa bir icmal-i mahiyeti için bir vakit Arabî ibare ile bir tefekkür-ü hakikîyi, Cenab-ı Hak benim kalbime ihsan etmişti. Şimdi aynen o tefekkürü, Arabî olarak yazacağız, sonra manasını beyan edeceğiz. İşte:

سُبْحَانَ مَنْ شَهِدَ عَلَيَّ وَحَدَانِيَّتَهُ وَصَرَّحَ بِأَوْصَافِ جَمَالِهِ وَجَلَّالِهِ
وَكَمَالِهِ الْقُرْآنُ الْحَكِيمُ الْمُنُورُ جِهَاتُهُ السَّتُّ الْحَاوِي لِسِرِّ أَجْمَاعِ كُلِّ
كُتُبِ الْأَنْبِيَاءِ وَالْأَوْلِيَاءِ وَالْمُوحِدِينَ الْمُخْتَلِفِينَ فِي الْأَعْصَارِ وَ
الْمَشَارِبِ وَالْمَسَالِكِ الْمُتَفَقِّينَ بِقُلُوبِهِمْ وَعُقُولِهِمْ عَلَى تَصْدِيقِ آسَا
سَاتِ الْقُرْآنِ وَكَلِّيَّاتِ أَحْكَامِهِ عَلَى وَجْهِ الْأَجْمَالِ وَهُوَ مَحْصُ
الْوَحْيِ بِأَجْمَاعِ الْمُنْزَلِ وَالْمُنْزَلِ وَالْمُنْزَلِ عَلَيْهِ وَعَيْنِ الْهُدَايَةِ وَمَعْدُنُ
أَنْوَارِ الْإِيمَانِ بِالضَّرُورَةِ وَمَجْمَعِ الْحَقَائِقِ بِالْيَقِينِ وَمُوصِلُ
إِلَى السَّعَادَةِ بِالْعِيَانِ بِالْبِدَاهَةِ وَذُو الْأَثْمَارِ بِالْحَدْسِ الصَّادِقِ مِنْ
تَفَارِيقِ الْأَمَارَاتِ وَالْمُؤَيِّدِ الْكَامِلِينَ بِالْمُشَاهَدَةِ وَمَقْبُولِ الْمَلِكِ
وَالْإِنْسِ وَالْجَبَابِلِ الدَّلَائِلِ الْعَقْلِيَّةِ بِاتِّفَاقِ الْعُقَلَاءِ الْكَامِلِينَ وَالْمُصَدِّقِ
مِنْ جِهَةِ الْفِطْرَةِ السَّلِيمَةِ بِشَهَادَةِ أَطْمِئْنَانِ الْوُجْدَانِ وَالْمُعْجِزَةِ
الْأَبَدِيَّةِ الْبَاقِي وَجْهٌ اعْجَازُهُ عَلَى مَرَّ الزَّمَانِ بِالْمُشَاهَدَةِ وَالْمُنْبَسِطِ
دَائِرَةِ ارْتِشَادِهِ مِنَ الْمَلَا الْأَعْلَى إِلَى مَكْتَبِ الصَّبِيَّانِ يَسْتَفِيدُ مِنْ
عَيْنِ دَرَسِ الْمَلَكَةِ مَعَ الصَّبِيِّينَ وَكَذَا هُوَ ذُو الْبَصَرِ الْمُطْلَقِ
يَرَى الْأَشْيَاءَ بِكَمَالِ الْوُضُوحِ وَالظُّهُورِ وَيُحِيطُ بِهَا وَيُقَلِّبُ الْعَالَمَ فِي
يَدِهِ وَيَعْرِفُهَا لَنَا كَمَا يُقَلِّبُ صَانِعُ السَّاعَةِ السَّاعَةَ فِي كَفِّهِ وَيَعْرِفُهَا لِلنَّاسِ
فَهَذَا الْقُرْآنُ الْعَظِيمُ الشَّانِ هُوَ الَّذِي يَقُولُ مُكْرَرًا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
هُوَ فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

---sh:»(M:189) ↓ -----

İşte şu tefekkür-ü Arabînin tercümesi ve mealî şudur ki, yani: Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın altı ciheti parlaktır ve nurludur. Evham ve şübehat içine giremez. Çünkü arkası Arş'a dayanıyor; o cihette nur-u vahiy var. Önünde ve hedefinde saadet-i dâreyn var. Ebede, âhirete el atmış; Cennet ve saadet nuru var. Üstünde sikke-i i'caz parlıyor. Altında bürhan ve delil direkleri var. İçi hâlis hidayet. Sağı **أَفَلَا يَعْقِلُونَ** ler ile ukûlü istintakla "Sadakte" dedirtiyor. Solunda; kalblere ezvak-ı ruhanî vermekle, vicdanları istişhad ederek "Bârekâllah" dediren Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'a hangi köşeden, hangi cihetten evham ve şübehatın hırsızları girebilir?

Evet Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan asırları, meşrebleri, meslekleri muhtelif olan enbiyanın, evliyanın, muvahhidînin kitablarının sırr-ı icma'ını câmi'dir. Yani bütün o ehl-i kalb ve akıl, Kur'an-ı Hakîm'in mücmel ahkâmını ve esasatını tasdik eder bir surette, o esasatı kitablarında zikredip kabul etmişler. Demek onlar, Kur'an şecere-i semavîsinin kökleri hükmündedirler. Hem Kur'an-ı Hakîm, vahye istinad ediyor ve vahiydir. Çünkü Kur'anı nâzil eden Zât-ı Zülcelal, mu'cizat-ı Ahmediye (A.S.M.) ile, Kur'an vahiy olduğunu gösterir, isbat eder. Ve nâzil olan Kur'an dahi, üstündeki i'caz ile gösterir ki, Arş'tan geliyor. Ve münzel-i aleyh olan Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın bidayet-i vahiydeki telaşı ve nüzul-i vahiy vaktindeki vaziyet-i bîhuşu ve herkesten ziyade Kur'ana karşı ihlas ve hürmeti gösteriyor ki: Vahiy olup ezelden geliyor, ona misafir oluyor.

Hem o Kur'an bilbedahe mahz-ı hidayettir. Çünkü onun muhalifi, bilmüşahede küfrün dalaletidir. Hem bizzarure Kur'an envâr-ı imaniyenin madenidir. Elbette envâr-ı imaniyenin aksi, zulümatır. Çok Sözlere bunu kat'î olarak isbat etmişiz.

Hem Kur'an bilyakîn hakaikın mecma'ıdır. Hayalât ve hurafat, içine giremez. Teşkil ettiği hakikatlı âlem-i İslâmiyet, izhar ettiği esaslı şariat

---sh:»(M:190) ↓ -----

ve gösterdiği âlî kemalâtın şهادetiyle, âlem-i gayba ait olan bahislerinde dahi, âlem-i şهادetteki bahisleri gibi, ayn-ı hakaik olduğunu ve içinde hilaf bulunmadığını isbat eder.

Hem Kur'an bil'ayan ve şübhesiz, saadet-i dâreyne îsal eder, beşeri ona sevkeder. Kimin şübhesi varsa, bir defa Kur'anı okusun ve dinlesin ne diyor? Hem Kur'anın verdiği meyveler; hem mükemmeldir, hem hayatdardır. Öyle ise, Kur'an ağacının kökü hakikattadır, hayatdardır. Çünkü meyvenin hayatı, ağacın hayatına delalet eder. İşte bak; her asırda ne kadar asfiya ve evliya gibi mükemmel ve kâmil zihayat ve zînur meyveler vermiş.

Hem hadsiz müteferrik emarelerden neş'et eden bir hads ve kanaatla, Kur'an hem ins, hem cinn, hem meleğin makbulü ve mergubudur ki; okunduğu vakit onlar iştiyakla pervane gibi etrafına toplanıyorlar.

Hem Kur'an vahiy olmakla beraber, delail-i akliye ile teyid ve tahkim edilmiş. Evet kâmil ukalânın ittifakı buna şahiddir. Başta ülema-i ilm-i Kelâmın allâmeleri ve İbn-i Sina, İbn-i Rüşd gibi felsefenin dâhîleri müttefikân esasat-ı Kur'aniyeyi usûlleriyle, delilleriyle isbat etmişler. Hem Kur'an, fıtrat-ı selime cihetiyle musaddaktır. Eğer bir ârıza ve bir maraz olmazsa; herbir fıtrat-ı selime onu tasdik eder. Çünkü itminan-ı vicdan ve istirahat-ı kalb, onun envârıyla olur. Demek fıtrat-ı selime, vicdanın itminanı şهادetiyle, onu tasdik ediyor. Evet fıtrat, lisan-ı haliyle Kur'ana der: "Fıtratımızın kemali sensiz olamaz!" Şu hakikatı çok yerlerde isbat etmişiz.

Hem Kur'an bilmüşahede ve bilbedahe, ebedî ve daimî bir mu'cizedir. Her vakit i'cazını gösterir. Sair mu'cizat gibi sönmez, vakti bitmez, ebedîdir.

Hem Kur'anın mertebe-i irşadında öyle bir genişlik var ki; birtek dersinde, Hazret-i Cibril (A.S.), bir tıfl-ı nevresîde ile omuz omuza o dersi dinler, hisselerini alırlar. Ve İbn-i Sina gibi en dâhî feylesof, en âmi bir ehl-i kıraatla diz dize aynı dersi okurlar, derslerini alırlar. Hattâ bazan olur ki; o âmi adam, kuvvet ve safvet-i iman cihetiyle, İbn-i Sina'dan daha ziyade istifade eder.

Hem Kur'anın içinde öyle bir göz var ki; bütün kâinatı görür, ihata eder ve bir kitabın sahifeleri gibi kâinatı göz önünde tutar, tabakatını ve âlemlerini beyan eder. Bir saatin san'atkârı nasıl saatini çevirir, açar, gösterir, tarif eder; Kur'an dahi, elinde kâinatı tutmuş öyle yapıyor. İşte şöyle bir Kur'an-ı Azîmüşşan'dır ki **فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** der, vahdaniyeti ilân eder.

---sh:»(M:191) ↓ -----

اللَّهُمَّ اجْعَلِ الْقُرْآنَ لَنَا فِي الدُّنْيَا قَرِينًا وَ فِي الْقَبْرِ مُنْسَاوًا
فِي الْقِيَامَةِ شَفِيعًا وَعَلَى الصِّرَاطِ نُورًا وَمِنَ النَّارِ سِتْرًا وَحِجَابًا
وَ فِي الْجَنَّةِ رَفِيقًا وَالْإِيمَانَ وَالْقُرْآنَ وَنُورَ بَرَاهَانَ الْقُرْآنَ بِحَقِّ
وَبِحُرْمَةِ مَنْ أَنْزَلَ عَلَيْهِ الْقُرْآنَ عَلَيْهِ وَعَلَى إِلَهِ الصَّلَاةِ
وَ السَّلَامِ مِنَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ آمِينَ

ONDOKUZUNCU NÜKTELİ İŞARET: Sâbık işaretlerde, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm Cenab-ı Hakk'ın resulü olduğu gayet kat'î ve şübhesiz bir surette isbat edildi. İşte risaleti binler delail-i kat'iyeye ile sabit olan Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm, vahdaniyet-i İlahiyenin ve saadet-i ebediyenin en parlak bir delili ve en kat'î bir bürhanıdır. Biz şu işaretle; o müşrik, parlak delile ve nâtik-ı sadık bürhana, hülâsat-ül hülâsa bir icmal ile küçük bir tarif yapacağız. Çünkü madem o delildir ve neticesi marifet-i İlahiyedir; elbette delili tanımak ve vech-i delaletini bilmek lâzımdır. Öyle ise, biz de gayet muhtasar bir hülâsa ile, vech-i delaletini ve sıhhatını beyan edeceğiz. Şöyle ki:

Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, şu kâinatın mevcudatı gibi, Hâlık-ı Kâinat'ın vücuduna ve vahdetine kendi zâtı delalet ettiği gibi; o kendi delalet-i zâtiyesini, bütün mevcudatın delaletiyle beraber, lisanıyla ilân etmiştir. Madem delildir; biz o delilin hüccet ve istikametine ve sıdk ve hakkaniyetine, onbeş esasta işaret ederiz:

Birinci Esas: Hem zâtıyla, hem lisanıyla, hem delalet-i haliyle, hem kaliyle kâinatın Sâniine delalet eden şu delil; hem hakikat-ı kâinatça musaddak, hem sadıktır. Çünkü bütün mevcudatın vahdaniyete delaletleri, elbette vahdaniyeti söyleyen zâtı tasdik hükmündedir. Demek söylediği dava da, umum kâinatça musaddaktır. Hem beyan ettiği kemal-i mutlak olan vahdaniyet-i İlahiye ve hayr-ı mutlak olan saadet-i ebediye, bütün hakaik-i âlemin hüsün ve kemaline muvafık ve mutabık olduğundan; o, davasında elbette sadıktır. Demek Resul-i

---sh:»(M:192) ↓ -----

Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm, vahdaniyet-i İlahiyeye ve saadet-i ebediyeye bir bürhan-ı nâlık-ı sadık ve musaddaktır.

İkinci Esas: Hem o delil-i sadık ve musaddak, madem umum enbiyanın fevkinde binler mu'cizat ve neshedilmeyen bir şeriat ve umum cinn ü inse şamil bir davet sahibi olduğundan, elbette umum enbiyanın reisidir. Öyle ise, umum enbiyanın mu'cizatlarının sırrını ve ittifaklarını câmi'dir. Demek bütün enbiyanın kuvvet-i icma'ı ve mu'cizatlarının şهادeti, onun sıdk u hakkaniyetine bir nokta-i istinad teşkil eder. Hem onun terbiyesi ve irşadı ve nur-u şeriatıyla kemal bulan bütün evliya ve asfiyanın sultanı ve üstadıdır. Öyle ise, onların sırr-ı kerametlerini ve icma'kârane tasdiklerini ve tahkiklerinin kuvvetini câmi'dir. Çünkü onlar üstadlarının açtığı ve kapıyı açık bıraktığı yolda gitmişler, hakikatı bulmuşlar. Öyle ise, onların bütün kerametleri ve tahkikatları ve icma'ları, o mukaddes üstadlarının sıdk u hakkaniyeti için bir nokta-i istinad temin eder. Hem o bürhan-ı vahdaniyet, sâbık işaretlerde görüldüğü gibi; o kadar kat'î, yakînî ve bahir mu'cizeleri ve hârîka irhasatları ve şübhesiz delail-i nübüvveti var ve o zâtı öyle bir tasdik ediyor ki, kâinat toplansa onların tasdikini iptal edemez!

Üçüncü Esas: Hem o mu'cizat-ı bahire sahibi olan vahdaniyet dellâlî ve saadet-i ebediye müjdecisi, kendi zât-ı mübarekinde öyle ahlâk-ı âliye ve vazife-i risaletinde öyle secaya-yı samiye ve tebliğ ettiği şeriat ve dininde öyle hasail-i galiye vardır ki; en şedid düşman dahi onu tasdik ediyor, inkâra mecal bulamıyor. Madem zâtında ve vazifesinde ve dininde, en yüksek ve güzel ahlâkları ve en ulvî ve mükemmel seciyeleri ve en kıymetdar ve makbul hasletleri bulunuyor; elbette o zât, mevcudattaki kemalâtın ve ahlâk-ı âliyenin misali ve mümessili ve timsali ve üstadıdır. Öyle ise, zâtında ve vazifesinde ve dininde şu kemalât ise; hakkaniyetine ve sıdkına o kadar kuvvetli bir nokta-i istinaddır ki, hiçbir cihette sarsılmaz.

Dördüncü Esas: Hem maden-i kemalât ve muallim-i ahlâk-ı âliye olan o dellâl-ı vahdaniyet ve saadet, kendi kendine söylemiyor; belki söylettiriliyor. Evet Hâlık-ı Kâinat tarafından söylettiriliyor. Üstad-ı Ezelîsinden ders alır, sonra ders verir. Çünkü sâbık işaretlerde kısmen beyan edilen binler delail-i nübüvvetle; Hâlık-ı Kâinat bütün o mu'cizatı onun elinde halketmekle gösterdi ki; o, onun hesabına konuşuyor, onun kelâmını tebliğ ediyor. Hem ona gelen Kur'an ise içinde, dışında kırk vech-i i'caz ile gösterir ki, o Cenab-ı Hakk'ın tercümanıdır. Hem o kendi zâtında bütün ihlasıyla ve takvasıyla ve ciddiyetiyle ve emanetiyle ve sair bütün ahval ü etvarıyla gösterir ki; o kendi namına, kendi fikriyle demiyor.. belki Hâlıkı namına konuşuyor.

---sh:»(M:193) ↓ -----

Hem onu dinleyen bütün ehl-i hakikat, keşif ve tahkik ile tasdik etmişler ve ilmelyakîn iman etmişler ki; o kendi kendine konuşmuyor, belki Hâlık-ı Kâinat onu konuşturuyor, ders veriyor, onunla ders verdiriyor. Öyle ise onun sıdk u hakkaniyeti, bu dört gayet kuvvetli esasların icmama istinad eder.

Beşinci Esas: Hem o Tercüman-ı Kelâm-ı Ezelî ervahları görüyor, melaikelerle sohbet ediyor, cinn ü insi de irşad ediyor. Değil ins ü cinn âlemi, belki âlem-i ervah ve âlem-i melaike fevkinde ders alıyor. Ve mâverasında münasebeti var ve ittılai vardır. Sâbık mu'cizati ve tevatürle kat'î macera-yı hayatı şu hakikatı isbat etmiştir. Öyle ise kâhinler ve sair gaibden haber verenler gibi, onun haberlerine değil cinn, değil ervah, değil melaike, belki Cibril'den başka Melaike-i Mukarrebîn dahi karışmıyor. Hattâ ekser evkatta onun arkadaşı olan Hazret-i Cebrail'i dahi bazı geri bırakıyor.

Altıncı Esas: Hem o melek, cinn ve beşerin seyyidi olan zât, şu kâinat ağacının en münevver ve mükemmel meyvesi ve rahmet-i İlahiyenin timsali ve muhabbet-i Rabbaniyenin misali ve Hakk'ın en münevver bürhanı ve hakikatın en parlak siracı ve tılsım-ı kâinatın miftahı ve muamma-yı hilkatın keşşafı ve hikmet-i âlemin şârihi ve saltanat-ı İlahiyenin dellâlı ve mehasin-i san'at-ı Rabbaniyenin vassafı ve câmiyet-i istidad cihetiyle o zât, mevcudattaki kemalâtın en mükemmel enmuzecidir. Öyle ise o zâtın şu evsafı ve şahsiyet-i maneviyesi işaret eder, belki gösterir ki; o zât, kâinatın illet-i gaiyesidir. Yani o zâta şu kâinatın Hâlıkı bakmış, kâinatı halketmiştir. Eğer onu icad etmeseydi, kâinatı dahi icad etmezdi denilebilir. Evet cinn ü inse getirdiği hakaik-i Kur'aniye ve envâr-ı imaniye ve zâtında görünen ahlâk-ı âliye ve kemalât-ı samiye, şu hakikata şahid-i katı'dır.

Yedinci Esas: Hem o bürhan-ı Hak ve sirac-ı hakikat, öyle bir din ve şeriat göstermiştir ki; iki cihanın saadetini temin edecek desatiri câmi'dir. Ve câmi' olmakla beraber, kâinatın hakaikını ve vezafini ve Hâlık-ı Kâinat'ın esmasını ve sıfâtını, kemal-i hakkaniyetle beyan etmiştir. İşte o İslâmiyet ve şeriat, öyle bir tarzda muhit ve mükemmeldir ve öyle bir surette kâinatı kendiyile beraber tarif eder ki, onun mahiyetine dikkat eden elbette anlar ki; o din, bu güzel kâinatı yapan zâtın, o kâinatı kendiyile beraber tarif edecek bir beyannamesidir ve bir tarifesidir. Nasılki bir sarayın ustası, o saraya münasib bir tarife yapar. Kendini vasıflarıyla göstermek için, bir tarife kaleme alır; öyle de: Din ve şeriat-ı Muhammediyede (A.S.M.) öyle bir ihata, bir ulviyet, bir hakkaniyet görünüyor ki; kâinatı halk ve tedbir edenin kaleminden çıktığını gösterir. Ve o kâinatı güzelce tanzim eden kim ise, şu dini güzelce

---sh:»(M:194) ↓ -----

tanzim eden yine odur. Evet o nizam-ı ekmele, elbette bu nazm-ı ecmeli ister.

Sekizinci Esas: İşte mezkûr sıfatlarla muttasıf ve her cihet ile sarsılmaz kuvvetli istinad noktalarına dayanan Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtu Vesselâm, âlem-i şehadete müteveccih olarak, âlem-i gayb namına, cinn ü insin başları üzerine ilân ederek; istikbalde gelecek asırlar arkasında duran akvama ve milletlere hitab edip öyle bir nida eder ki; umum cinn ü inse, umum yerlere, umum asırlara işittiriyor. Evet, işitiyoruz!..

Dokuzuncu Esas: Hem öyle yüksek, kuvvetli hitab ediyor ki; bütün asırlar onu dinler. Evet aks-i sadâsını herbir asır işitiyor.

Onuncu Esas: Hem o zâtın gidişatında görünüyor ki; görüyor, öyle haber veriyor. Çünkü en tehlikeli vakitlerde, kemal-i metanetle tereddüdsüz, telaşsız söylüyor. Bazı olur tek başıyla dünyaya meydan okuyor.

Onbirinci Esas: Hem bütün kuvvetiyle öyle kuvvetli davet edip çağırır ki: Yarı yeri ve nev'-i beşerin beşte birini sesine karşı "Lebbeyk" dedirtti,

سَمِعْنَا وَآطَعْنَا

söylettirdi.

Onikinci Esas: Hem öyle bir ciddiyetle davet ve öyle esaslı bir surette terbiye eder ki; düsturlarını asırların cebhesinde ve aktarın taşlarında nakşediyor ve dehirlerin yüzlerinde payidar ediyor.

Onüçüncü Esas: Hem tebliğ ettiği ahkâmın sağlamlığına öyle bir vüsuk ve güvenmekle söylüyor ve davet ediyor ki; dünya toplansa, onu bir hükmünden geri çevirip pişman edemez. Buna şahid, bütün tarih-i hayatı ve siyer-i seniyesidir.

Ondördüncü Esas: Hem öyle bir itminan ile, bir itimad ile davet eder, tebliğ eder ki; kimseden minnet almaz, hiçbir müşkilâta karşı telaş etmez, tereddüdsüz, kemal-i samimiyetle ve safvetle ve herkesten evvel kendisi amel edip kabul ederek, getirdiği ahkâmı ilân eder. Buna şahid ise; herkesçe, dost ve düşmanca malûm olan meşhur zühdü ve istiğnası ve dünyanın fâni müzeyyenatına adem-i tenezzülüdür.

Onbeşinci Esas: Hem getirdiği dine herkesten ziyade itaatı ve Hâlıkına karşı herkesten ziyade ubudiyeti ve menhiyata karşı herkesten ziyade takvası, kat'iyen gösterir ki: O, Sultan-ı Ezel ve Ebed'in mübelliğidir, elçisidir ve o Mabud-u Bilhakk'ın en hâlis abdidir ve Kelâm-ı Ezelî'nin tercümanıdır.

---sh:»(M:195) ↓ ----

Şu onbeş aded esasların neticesi şudur ki: Mezkûr evsaf ile muttasıf şu zât; bütün kuvvetiyle, bütün hayatında mükerreren ve mütemadiyen

فَاعْلَمُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

der, vahdaniyeti ilân eder.

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَيْهِ وَعَلَىٰ آلِهِ عِدَّةَ حَسَنَاتِ أُمَّتِهِ
سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

Bir İkrâm-ı İlahî ve Bir Eser-i İna-yet-i Rabbaniye

وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ

mazmununa mâsadak olmak emeliyle deriz: Şu risalenin te'lifinde, Cenab-ı Hakk'ın bir eser-i inayetini ve rahmetini zikredeceğim. Tâ, şu risaleyi okuyanlar, ehemmiyetle baksınlar.

İşte şu risalenin te'lifi hiç kalbimde yoktu. Çünkü risalet-i Ahmediyeye (A.S.M.) dair Otuzbirinci ve Ondokuzuncu Sözler yazılmıştı. Birdenbire, şu risaleyi yazmak için mücbir bir hatıra kalbe geldi. Hem kuvve-i hâfızam, musibetler neticesi olarak sönmüştü. Hem meşrebimde, yazdığım eserlerde, nakil suretiyle ("Kale-Kıyle" suretiyle) gitmemiştim. Hem yanımda kütüb-ü hadîsiye ve siyer kitabları yoktur. Bununla beraber, "Tevekkeltü Alallah" diyerek başladım. Öyle bir muvaffakiyet oldu ki, Eski Said'in kuvve-i hâfızasından ziyade hâfızam yardım etti. Her iki-üç saatte, sür'atle otuz-kırk sahife yazıldı. Birtek saatte, onbeş sahife yazılıyordu. Ekser Buharî, Müslim, Beyhakî, Tirmizî, Şifa-i Şerif, Ebu Nuaym, Taberî gibi kitablardan naklediliyor. Halbuki bu nakilde hata olsa -hadîs olduğu için- günah olması lâzım geldiğinden, kalbim titriyordu. Fakat anlaşıldı ki inayet var ve şu risaleye ihtiyaç var. İnşâallah sahih bir surette yazılmıştır. Şayet bazı elfaz-ı hadîsiyede veya râvilerin isminde bir yanlış bulunsa, tashih edilerek müsamaha ile bakmalarını ihvanlarımdan rica ediyorum.

Said Nursî

Evet biz müsveddeyi yazıyorduk, Üstadımız da söylüyordu. Yanında hiç kitab yoktu; hiç müracaat da etmiyordu. Birdenbire gayet sür'atli söylüyordu, biz de yazıyorduk. İki-üç saatte, otuz-kırk, daha fazla sahife yazıyorduk. Bizim de kanaatımız geldi ki: Bu muvaffakiyet, mu'cizat-ı Nebevîyenin bir kerametidir.

Daimî hizmetkârı: **Abdullah Çavuş**
Hizmetkârı ve müsvedde kâtibi: **Süleyman Sâmi**
Müsvedde kâtibi ve âhîret kardeşi: **Hâfız Hâlid**
Müsvedde ve tebyiz kâtibi: **Hâfız Tefvik**

---sh:»(M:197) ↓ -----

Mu'cizat-ı Ahmediye'nin Birinci Zeyli

(Ondokuzuncu Söz, risalet-i Ahmediyeye (A.S.M.) ve zeyli Şakk-ı Kamer Mu'cizesine dair olduğundan; makam münasebetiyle buraya alınmıştır.)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Risalet-i Ahmediye'ye Dairdir

وَمَا مَدَحْتُ مُحَمَّدًا بِمَقَالَتِي وَلَكِنْ مَدَحْتُ مَقَالَتِي بِمُحَمَّدٍ (ع.ص.م)

Evet şu söz güzeldir. Fakat onu güzelleştiren, güzellerin güzeli olan evsaf-ı Muhammediyedir.

"Ondört Reşhat"ı tazammun eden Ondördüncü Lem'anın

BİRİNCİ REŞHASI: Rabbimizi bize tarif eden üç büyük, küllî muarrif var. Birisi: Şu kitab-ı kâinattır ki, bir nebze şahadetini onüç lem'a ile arabî Nur Risalesinden Onüçüncü dersten işittik. Birisi: Şu kitab-ı kebirin âyet-i kübrası olan Hâtem-ül Enbiya Aleyhissalâtu Vesselâm'dır. Birisi de Kur'an-ı Azîmüşşan'dır. Şimdi şu ikinci bürhan-ı nâtıkî olan Hâtem-ül Enbiya Aleyhissalâtu Vesselâm'ı tanımalıyız, dinlemeliyiz.

Evet, o bürhanın şahs-ı manevîsine bak: Sath-ı Arz bir mescid, Mekke bir mihrab, Medine bir minber... O bürhan-ı bahir olan Peygamberimiz Aleyhissalâtu Vesselâm bütün ehl-i imana imam, bütün insanlara hatib, bütün enbiyaya reis, bütün evliyaya seyyid, bütün enbiya ve evliyadan mürekkebe bir halka-i zikrin serzâkiri... Bütün enbiya hayattar kökleri, bütün evliya taravettar semereleri bir şecere-i nuraniyedir ki; herbir davasını, mu'cizatlarına istinad eden bütün enbiya ve kerametlerine itimad eden bütün evliya tasdik edip imza ediyorlar.

Zira o, **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** der, dava eder. Bütün sağ ve sol, yani mazi ve müstakbel taraflarında saf tutan o nuranî zâkirler, aynı kelimeyi tekrar ederek, icma' ile manen "Sadakte ve bil-hakkı natakte" derler. Hangi vehmin haddi var ki, böyle hesabsız imzalarla teyid edilen bir müddeaya parmak karıştırın.

---sh:»(M:198) ↓ -----

İKİNCİ REŞHA: O nurani bürhan-ı tevhid, nasılki iki cenahın icma' ve tevatürüyle teyid ediliyor. Öyle de, Tevrat ve İncil gibi Kütüb-ü Semaviyenin (Haşiye)yüzler işaretleri ve irhasatın binler rumuzatı ve hatiflerin meşhur beşaratı ve kâhinlerin mütevatir şهادatı ve şakk-ı Kamer gibi binler mu'cizatının delalatı ve şeriatın hakkaniyeti ile teyid ve tasdik ettikleri gibi, zâtında gayet kemaldeki ahlâk-ı hamîdesini ve vazifesinde nihayet hüsnündeki secaya-yı galiyesini ve kemal-i emniyetini ve kuvvet-i imanını ve gayet itminanını ve nihayet vüsukunu gösteren fevkalâde takvası, fevkalâde ubudiyeti, fevkalâde ciddiyeti, fevkalâde metaneti; davasında nihayet derecede sadık olduğunu güneş gibi aşikâre gösteriyor.

ÜÇÜNCÜ REŞHA: Eğer istersen gel Asr-ı Saadet'e, Ceziret-ül Arab'a gideriz. Hayalen olsun onu vazife başında görüp ziyaret ederiz. İşte bak: Hüsn-ü sîret ve cemel-i suret ile mümtaz bir zâtı görüyoruz ki; elinde mu'ciznüma bir kitab, lisanında hakaik-aşına bir hitab, bütün benî-Âdeme, belki cin ve inse ve meleğe, belki bütün mevcudata karşı bir hutbe-i ezeliyeyi tebliğ ediyor. Sırr-ı hilkat-ı âlem olan muamma-i acibanesini hall ve şerh edip ve sırr-ı kâinat olan tılsım-ı muğlakını fetih ve keşfederek, bütün mevcudattan sorulan, bütün ukûlü hayret içinde meşgul eden üç müşkil ve müdhiş sual-i azîm olan "Necisin? Nereden geliyorsun? Nereye gidiyorsun?" suallerine mukni, makbul cevap verir.

DÖRDÜNCÜ REŞHA: Bak! Öyle bir ziya-yı hakikat neşreder ki: Eğer onun o nurani daire-i hakikat-ı irşadından hariç bir surette kâinata baksan; elbette kâinatın şeklini bir matemhane-i umumî hükmünde ve mevcudatı birbirine ecnebi, belki düşman ve camidatı dehşetli cenazeler ve bütün zevil-hayatı zeval ve firakın sillesiyle ağlayan yetimler hükmünde görürsün. Şimdi bak: Onun neşrettiği nur ile o matemhane-i umumî, şevk u cezbe içinde bir zikirhaneye inkılab etti. O ecnebi, düşman mevcudat, birer dost ve kardeş şekline girdi. O camidat-ı meyyite-i samite; birer munis memur, birer müsahhar hizmetkâr vaziyetini aldı ve o ağlayıcı ve şekva edici kimsesiz yetimler, birer tesbih içinde zâkir veya vazife paydosundan şâkir suretine girdi.

BEŞİNCİ REŞHA: Hem o nur ile; kâinattaki harekât, tenevvüat, tebeddülât, tegayyürat manasızlıktan ve abesiyetten ve tesadüf oyuncaklığından çıkıp birer mektubat-ı Rabbaniye, birer sahife-i âyât-ı tekviniye, birer meraya-yı esma-i İlahiye ve âlem dahi bir kitab-ı

(Haşiye): Hüseyin-i Cîsrî "Risale-i Hamîdiye"sinde yüzondört işaretleri, o kitablardan çıkarmıştır. Tahriften sonra bu kadar bulunsa, elbette daha evvel çok tasrihat varmış.

---sh:»(M:199) ↓ -----

hikmet-i Samedaniye mertebesine çıktılar. Hem insanı bütün hayvanatın madûnuna düşüren hadsiz za'f ve aczi, fakr ve ihtiyacatı ve bütün hayvanlardan daha bedbaht eden, vasıta-i nakl-i hüzn ve elem ve gam olan akli, o nur ile nurlandığı vakit, insan bütün hayvanat, bütün mahlukat üstüne çıkar. O nurlanmış acz, fakr, akıl ile niyaz ile nazenin bir sultan ve fizar ile nazdar bir halife-i zemin olur. Demek o nur olmazsa kâinat da, insan da, hattâ herşey dahi hiçe iner. Evet elbette böyle bedi' bir kâinat, böyle bir zât lâzımdır. Yoksa kâinat ve eflâk olmamalıdır.

ALTINCI REŞHA: İşte o zât, bir saadet-i ebediyenin muhbiri, müjdecisi, bir rahmet-i bînihayenin kâşifi ve ilâncısı ve saltanat-ı rububiyetin mehasininin dellâlı, seyircisi ve künuz-u esma-i İlahiyenin keşşafı, göstericisi olduğundan; böyle baksan -yani ubudiyeti cihetiyle- onu bir misal-i muhabbet, bir timsal-i rahmet, bir şeref-i insaniyet, en nurani bir semere-i şecere-i hilkat göreceksin. Şöyle baksan, -yani risaleti cihetiyle- bir bürhan-ı Hak, bir sirac-ı hakikat, bir şems-i hidayet, bir vesile-i saadet görürsün. İşte bak nasıl berk-i hâtıf gibi onun nuru, şarktan garbı tuttu ve nısf-ı arz ve hums-u beşer, onun hediye-i hidayetini kabul edip hırz-ı can etti. Bizim nefis ve şeytanımıza ne oluyor ki; böyle bir zâtın bütün davalarının esası olan "Lâ ilahe illallah"ı, bütün meratibiyle beraber kabul etmesin?

YEDİNCİ REŞHA: İşte bak: Şu cezire-i vasiada vahşi ve âdetlerine mutaassıb ve inadçı muhtelif akvamı, ne çabuk âdât ve ahlâk-ı seyyie-i vahşiyanelerini def'aten kal' ve ref' ederek bütün ahlâk-ı hasene ile techiz edip bütün âleme muallim ve medenî ümeme üstad eyledi. Bak! Değil zahirî bir tasallut, belki akılları, ruhları, kalbleri, nefisleri fetih ve teshir ediyor. Mahbub-u kulûb, muallim-i ukûl, mürebbi-i nüfus, sultan-ı ervah oldu.

SEKİZİNCİ REŞHA: Bilirsin ki, sigara gibi küçük bir âdeti, küçük bir kavimde büyük bir hâkim, büyük bir himmetle ancak daimî kaldırabilir. Halbuki bak bu zât, büyük ve çok âdetleri; hem inadçı, mutaassıb büyük kavimlerden, zahirî küçük bir kuvvetle, küçük bir himmetle, az bir zamanda ref'edip yerlerine öyle secaya-yı âliyeyi ki, dem ve damarlarına karışmış derecede sabit olarak vaz' ve tesbit eyliyor. Bunun gibi daha pek çok hârîka icraatı yapıyor. İşte şu Asr-ı Saadeti görmeyenlere, Ceziret-ül Arab'ı gözlerine sokuyoruz. Haydi yüzer feylesofu alsınlar, oraya gitsinler. Yüz sene çalışsınlar. O zâtın, o zamana nisbeten bir senede yaptığının yüzden birisini acaba yapabilirler mi?

---sh:»(M:200) ↓ -----

DOKUZUNCU REŞHA: Hem bilirsin: Küçük bir adam, küçük bir haysiyetle, küçük bir cemaatte, küçük bir mes'elede, münazaralı bir davada hicabsız, pervasız; küçük, fakat hacaletâver bir yalanı, düşmanları yanında hilesini hissettirmeyecek derecede teessür ve telaş göstermeden söyleyemez. Şimdi bak bu zâta; pek büyük bir vazifede, pek büyük bir vazifedar, pek büyük bir haysiyetle, pek büyük emniyete muhtaç bir halde, pek büyük bir cemaatte, pek büyük husumet karşısında, pek büyük mes'elelerde, pek büyük davada, pek büyük bir serbestiyetle, bilâ-perva, bilâ-tereddüd, bilâ-hicab, telaşsız, samimî bir safvetle, büyük bir ciddiyetle, hasımlarının damarlarına dokunduracak şedid, ulvî bir surette söylediği sözlerinde hiç hilaf bulunabilir mi? Hiç hile karışması mümkün

müdür? Kellâ! **إِنَّهُوَ الْأَوْحَىُّ يُوحَىٰ** Evet, hak aldatmaz, hakikatbîn aldanmaz. Hak olan mesleği hileden müstağnidir; hakikatbînin gözüne hayalin ne haddi var ki, hakikat görünsün aldatsın?

ONUNCU REŞHA: İşte bak: Ne kadar merak-âver, ne kadar cazibedar, ne kadar lüzumlu, ne kadar dehşetli hakaikı gösterir ve mesaili isbat eder.

Bilirsin ki: En ziyade insanı tahrik eden meraktır. Hattâ eğer sana denilse: "Yarı ömrünü, yarı malını versen; Kamer'den ve Müşteri'den biri gelir, Kamer'de ve Müşteri'de ne var ne yok, ahvalini sana haber verecek. Hem doğru olarak senin istikbalini ve başına ne geleceğini doğru olarak haber verecek." Merakın varsa vereceksin. Halbuki şu zât, öyle bir Sultan'ın ahbarını söylüyor ki: Memleketinde Kamer bir sinek gibi bir pervane etrafında döner. O Arz olan o pervane ise, bir lâmba etrafında pervaz eder ve o Güneş olan lâmba ise, o Sultan'ın binler menzillerinden bir misafirhanesinde binler misbahlar içinde bir lâmbasıdır. Hem öyle acaib bir âlemden hakikî olarak bahsediyor ve öyle bir inkılabdan haber veriyor ki: Binler Küre-i Arz bomba olsa patlasalar, o kadar acib olmaz. Bak! Onun lisanında

إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ إِذَا السَّمَاءُ أَنْفَطَرَتْ الْقَارِعَةُ

gibi sureleri işit... Hem öyle bir istikbalden doğru olarak haber veriyor ki: Şu dünyevî istikbal, ona nisbeten bir katre serab hükmündedir. Hem öyle bir saadetten pek ciddî olarak haber veriyor ki; bütün saadet-i dünyeviye ona nisbeten bir berk-i zâilin, bir şems-i sermede nisbeti gibidir.

ONBİRİNCİ REŞHA: Böyle acib ve muamma-âlûd şu kâinatın perde-i zahiriyesi altında elbette ve elbette böyle acaib bizi bekliyor. Böyle acaibi haber verecek, böyle hârîka ve fevkalâde mu'ciznüma bir zât

---sh:»(M:201) ↓ -----

lâzımdır. Hem bu zâtın gidişatından görünüyor ki; o görmüş ve görüyor ve gördüğünü söylüyor. Hem bizi nimetleriyle perverde eden şu Semavat ve Arzın İlahı bizden ne istiyor, marziyatı nedir, pek sağlam olarak bize ders veriyor. Hem bunlar gibi daha pekçok merak-âver, lüzumlu hakaiki ders veren bu zâta karşı herşeyi bırakıp ona koşmak, onu dinlemek lâzım gelirken; ekser insanlara ne olmuş ki sağır olup, kör olmuşlar, belki divane olmuşlar ki; bu hakkı görmüyorlar, bu hakikatı işitmiyorlar, anlamıyorlar?

ONİKİNCİ REŞHA: İşte şu zât, şu mevcudat Hâlıkının vahdaniyetinin hakkaniyeti derecesinde hak bir bürhan-ı nâtık, bir delil-i sadık olduğu gibi; haşrin ve saadet-i ebediyenin dahi bir bürhan-ı katı, bir delil-i satıdır. Belki nasilki o zât; hidayetiyle saadet-i ebediyenin sebep-i husulü ve vesile-i vusulüdür. Öyle de; duasıyla, niyazıyla o saadetin sebep-i vücudu ve vesile-i icadıdır. Haşir mes'elesinde geçen şu sırrı, makam münasebetiyle tekrar ederiz:

İşte bak: O zât öyle bir salât-ı kübrada dua ediyor ki: Güya şu cezire, belki Arz, onun azametli namazıyla namaz kılar, niyaz eder. Bak, hem öyle bir cemaat-ı uzmada niyaz ediyor ki: Güya benî-Âdem'in zaman-ı Âdem'den asrımıza, kıyamete kadar bütün nuranî kâmil insanlar, ona ittiba ile iktida edip duasına âmîn diyorlar. Hem bak, öyle bir hacet-i âmme için dua ediyor ki: Değil ehl-i arz, belki ehl-i semavat, belki bütün mevcudat, niyazına "Evet yâ Rabbena ver, biz dahi istiyoruz" deyip iştirak ediyorlar. Hem öyle fakirane, öyle hazînane, öyle mahubane, öyle müştakane, öyle tazarrukârane niyaz ediyor ki; bütün kâinatı ağılattırıyor, duasına iştirak ettiriyor.

Bak! Hem öyle bir maksad, öyle bir gaye için dua ediyor ki: İnsanı ve âlemi, belki bütün mahlukatı esfel-i safilînden, sukuttan, kıymetsizlikten, faydasızlıktan a'lâ-yı illiyyîne, yani kıymete, bekaya, ulvî vazifeye çıkarıyor.

Bak! Hem öyle yüksek bir fizar-ı istimdadkârane ve öyle tatlı bir niyaz-ı istirhamkârane ile istiyor, yalvarıyor ki: Güya bütün mevcudata ve semavata ve arşa işittirip, vecde getirip duasına "Âmîn Allahümme âmîn" dedirtiyor. Bak! Hem öyle Semi', Kerim bir Kadîr'den, öyle Basîr, Rahîm bir Alîm'den hacetini istiyor ki: Bilmüşahede en hafî bir zîhayatın en hafî bir hacetini, bir niyazını görür, işitir, kabul eder, merhamet eder. Çünkü istediğini, -velev lisan-ı hal ile olsun- verir ve öyle bir suret-i hakîmane, basîrane, rahîmanede verir ki, şübhe bırakmaz bu terbiye ve tedbir öyle bir Semi' ve Basîr ve öyle bir Kerim ve Rahîm'e hastır.

ONÜÇÜNCÜ REŞHA: Acaba bütün efazıl-ı beni-Âdemi arkasına alıp, Arz üstünde durup, Arş-ı A'zama müteveccihen el kaldırıp dua

---sh:»(M:202) ↓ -----

eden şu şeref-i nev-i insan ve ferîd-i kevn ü zaman ve bihakkın fahr-ı kâinat ne istiyor? Bak dinle: Saadet-i ebediye istiyor, beka istiyor, lika istiyor, Cennet istiyor. Hem meraya-yı mevcudatta ahkâmını ve cemallerini gösteren bütün esma-i kudsiye-i İlahiye ile beraber istiyor. Hattâ eğer rahmet, inayet, hikmet, adalet gibi hesabsız o matlubun esbab-ı mûcibesi olmasa idi; şu zâtın tek duası, baharımızın icadı kadar kudretine hafif gelen şu Cennet'in binasına sebebiyet verecekti. Evet nasılki onun risaleti şu dâr-ı imtihanın açılmasına sebebiyet verdi. Öyle de, onun ubudiyeti dahi öteki dârın açılmasına sebebidir. Acaba ehl-i akıl

ve tahkika **لَيْسَ فِي الْإِمْكَانِ أَبْدَعُ مِمَّا كَانَ** dediren şu meşhud

intizam-ı faik, şu rahmet içinde kusursuz hüsn-ü san'at ve misilsiz cemal-i rububiyet; hiç böyle bir çirkinliği, böyle bir merhametsizliği, böyle bir intizamsızlığı kabul eder mi ki: En cüz'î, en ehemmiyetsiz arzuları, sesleri ehemmiyetle işitip îfa etsin... En ehemmiyetli, en lüzumlu arzuları ehemmiyetsiz görüp işitmesin, anlamasın, yapmasın? Hâşâ ve kellâ!. Yüzbin defa hâşâ! Böyle bir cemal, böyle bir çirkinliği kabul etmez, çirkin olmaz.

Yahu ey hayalî arkadaşım! Şimdilik kâfidir, geri gitmeliyiz. Yoksa yüz sene şu zamanda, şu cezirede kalsak, yine o zâtın garaib-i icraatını ve acaib-i vezaifini, yüzden birisine tamamen ihata edip temaşasında doyamayız.

Şimdi gel! Üstünde döneceğimiz her asra birer birer bakacağız. Bak nasıl her asır, o Şems-i Hidayet'ten aldıkları feyz ile çiçek açmışlar! Ebu Hanife, Şafîî, Bayezid-i Bistamî, Şah-ı Geylanî, Şah-ı Nakşibend, İmam-ı Gazalî, İmam-ı Rabbanî gibi milyonlar münevver meyveler veriyor.

Meşhudatımızın tafsilâtını başka vakte ta'lik edip, o mu'ciznüma ve hidayet-eda'ya bir kısım kat'î mu'cizatına işaret eden bir salavat getirmeliyiz:

عَلَى مَنْ أَنْزَلَ عَلَيْهِ الْفُرْقَانَ الْحَكِيمُ مِنَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
مِنَ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ أَلْفُ أَلْفِ صَلَاةٍ
وَأَلْفُ أَلْفِ سَلَامٍ بَعْدَ حَسَنَاتِ أُمَّتِهِ عَلَيَّ مِنْ بَشَرٍ
بِرِسَالَتِهِ التَّوْرِيَّةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالزَّبُورِ ۞ وَبَشَرٍ بِنُبُوَّتِهِ
الْأَرْهَاصَاتِ وَهَوَاتِفِ الْجِنِّ وَالْأَوْلِيَاءِ الْإِنْسِ وَكَوَاهِنِ

---sh:»(M:203) ↓ -----

البَشْرِ ❁ وَ انْشَقَّ بِإِشَارَتِهِ الْقَمَرُ ❁ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ أَلْفُ أَلْفِ
صَلَاةٍ وَ سَلَامٍ بَعْدَ أَنْفَاسِ أُمَّتِهِ ❁ عَلَى مَنْ جَاءَتْ لِدَعْوَتِهِ
الشَّجَرُ وَ نَزَلَ سُرْعَةً بِدُعَائِهِ الْمَطْرُ وَ أَظَلَّتْهُ الْغَمَامَةُ مِنْ
الْحَرِّ ❁ وَ شَبِعَ مِنْ صَاعٍ مِنْ طَعَامِهِ مَا تُنِ مِنَ الْبَشَرِ وَ نَبِعَ الْمَاءُ
مِنْ بَيْنِ أَصَابِعِهِ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ كَالْكُوْثِرِ وَ انْطَقَ اللَّهُ لَهُ الضَّبُّ
وَ الطَّبِيُّ وَ الْجِدْعُ وَ الذِّرَاعُ وَ الْجَمَلُ الْحَجْرُ وَ الْمَدْرُ صَاحِبِ
الْمِعْرَاجِ وَ مَا زَاغَ الْبَصْرُ ❁ سَيِّدِنَا وَ شَفِيعِنَا مُحَمَّدٍ أَلْفُ
وَ الْجَبَلُ وَ أَلْفِ صَلَاةٍ وَ سَلَامٍ بَعْدَ كُلِّ الْحُرُوفِ الْمُتَشَكِّلَةِ فِي
الْكَلِمَاتِ الْمُتَمَثِّلَةِ بِإِذْنِ الرَّحْمَنِ فِي مَرَايَا تَمَوْجَاتِ الْهَوَاءِ
عِنْدَ قِرَاءَةِ كُلِّ كَلِمَةٍ مِنَ الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ قَارِعٍ مِنْ أَوَّلِ النُّزُولِ
إِلَى آخِرِ الزَّمَانِ وَ اغْفِرْ لَنَا وَ ارْحَمْنَا يَا الْهَنَابِ كُلِّ صَلَاةٍ مِنْهَا آمِينَ ❁

[Şuaat-ı Marifet-ün Nebi namındaki Türkçe bir risalede ve Ondokuzuncu Mektub'da ve şu sözde icmalen işaret ettiğimiz delail-i nübüvvet-i Ahmediyeyi (A.S.M.) beyan etmişim. Hem onda Kur'an-ı Hakîm'in vücuh-u i'cazı icmalen zikredilmiş. Yine "Lemaat" namında Türkçe bir risalede ve Yirmibeşinci Söz'de Kur'anın kırk vecihle mu'cize olduğunu icmalen beyan ve kırk vücuh-u i'cazına işaret etmişim. O kırk vecihde, yalnız nazımda olan belâgatı, "İşarat-ül İ'caz" namındaki bir tefsir-i arabîde kırk sahife içinde yazmışım. Eğer ihtiyacın varsa şu üç kitaba müracaat edebilirsiniz.]

ONDÖRDÜNCÜ REŞHA: Mahzen-i mu'cizat ve mu'cize-i kübra olan Kur'an-ı Hakîm; nübüvvet-i Ahmediyeye (A.S.M.) ile vahdaniyet-i İlahiyeyi,

---sh:»(M:204) ↓ -----

o derece kat'î isbat ediyor ki, başka bürhana hacet bırakmıyor. Biz de onun tarifine ve medar-ı tenkid olmuş bir-iki lem'a-i i'cazına işaret ederiz.

İşte Rabbimizi bize tarif eden Kur'an-ı Hakîm; şu kitab-ı kebir-i kâinatın bir tercüme-i ezeliyesi... Şu sahaif-i Arz ve Semada müstetir künuz-u esma-i İlahiyenin keşşafı... Şu sutur-u hâdisatın altında muzmer hakaikın miftahı... Şu âlem-i şehadet perdesi arkasındaki âlem-i gayb cihetinden gelen iltifatat-ı Rahmaniye ve hitabat-ı ezeliyenin hazinesi... Şu âlem-i maneviye-i İslâmiyenin güneşi, temeli, hendesesi... Âlem-i uhreviyenin haritası... Zât ve sıfât ve şunun-u İlahiyenin kavli-şârihi, tefsir-i vâzihı, bürhan-ı nâtıkı, tercüman-ı sâtı... Şu âlem-i insaniyetin mürebbisi, hikmet-i hakikîsi, mürşid ve hâdîsi... Hem bir kitab-ı hikmet ve şeriat, hem bir kitab-ı dua ve ubudiyet, hem bir kitab-ı emir ve davet, hem bir kitab-ı zikir ve marifet gibi; bütün hacat-ı maneviyesine karşı birer kitab ve bütün muhtelif ehl-i mesalik ve meşarib olan evliya ve sıddıkînin, asfiya ve muhakkikînin (her birinin) meşreblerine lâyük birer risale ibraz eden bir "Kütübhane-i Mukaddese"dir.

Sebeb-i kusur tevehhüm edilen tekraratındaki lem'a-i i'caza bak ki: Kur'an hem bir kitab-ı zikir, hem bir kitab-ı dua, hem bir kitab-ı davet olduğundan içinde tekrar müstahsendir, belki elzemdir ve eblağdır. Ehl-i kusurun zannı gibi değil... Zira zikrin şe'ni; tekrar ile tenvidir. Duanın şe'ni; terdad ile takrirdir. Emir ve davetin şe'ni; tekrar ile te'kidir. Hem herkes her vakit bütün Kur'anı okumağa muktedir olamaz. Fakat bir sureye galiben muktedir olur. Onun için en mühim makasid-ı Kur'aniye ekser uzun surelerde derc edilerek her bir sure bir küçük Kur'an hükmüne geçmiş. Demek, hiç kimseyi mahrum etmemek için Tevhid ve Haşir ve Kıssa-i Musa gibi bazı maksadlar tekrar edilmiş. Hem cismanî ihtiyaç gibi, manevî hacat dahi muhtelifdir. Bazısına insan her nefes muhtaç olur. (Cisme hava, ruha hû gibi). Bazısına her saat (Bismillah gibi) ve hâkeza... Demek tekrar-ı âyet, tekerrür-ü ihtiyaçtan ileri gelmiş ve o ihtiyaca işaret ederek uyandırıp teşvik etmek, hem iştiyakı ve iştihayı tahrik etmek için tekrar eder. Hem Kur'an müessistir. Bir Din-i Mübin'in esasıdır ve şu âlem-i İslâmiyet'in temelleridir ve hayat-ı içtimaiye-i beşeriyeyi değiştirip, muhtelif tabakata, mükerrer suallerine cevabdır. Müessise, tesbit etmek için tekrar lâzımdır.

---sh:»(M:205) ↓ -----

Te'kid için terdad lâzımdır. Teyid için takrir, tahkik, tekrar lâzımdır. Hem, öyle mesail-i azîme ve hakaik-i dakikadan bahsediyor ki: Umumun kalblerinde yerleştirmek için çok defa muhtelif suretlerde tekrar lâzımdır. Bununla beraber sureten tekrardır, fakat manen herbir âyetin çok manaları, çok faideleri, çok vücuh ve tabakatı vardır. Herbir makamda ayrı bir mana ve faide ve maksadlar için zikrediliyor. Hem Kur'anın, mesail-i kevnîyenin bazısında ibham ve icmali ise; irşadî bir lem'a-i i'cazdır. Ehl-i ilhadın tevehhüm ettikleri gibi medar-ı tenkid olamaz ve sebab-i kusur değildir.

Eğer desen: "Acaba neden Kur'an-ı Hakîm felsefenin mevcudattan bahsettiği gibi etmiyor? Bazı mesaili mücmel bırakır, bazısını nazar-ı umumîyi okşayacak, hiss-i âmmeyi rencide etmeyecek, fikr-i avamı taciz edip yormayacak bir suret-i basitane-i zahiranede söylüyor?"

Cevaben deriz ki: Felsefe, hakikatın yolunu şaşırmış onun için... Hem, geçmiş derslerden ve Sözlardan elbette anlamışsın ki: Kur'an-ı Hakîm, şu kâinattan bahsediyor; tâ, zât ve sıfât ve esma-i İlahiyeyi bildirsın. Yani bu kitab-ı kâinatın maânîsini anlattırıp, tâ Hâlıkını tanıttırısın. Demek mevcudata kendileri için değil, belki mûcidleri için bakıyor. Hem umuma hitab ediyor. İlm-i hikmet ise, mevcudata mevcudat için bakıyor. Hem hususan ehl-i fenne hitab ediyor. Öyle ise mademki Kur'an-ı Hakîm, mevcudatı delil yapıyor, bürhan yapıyor. Delil zahirî olmak, nazar-ı umuma çabuk anlaşılmalı gerektir. Hem mademki Kur'an-ı Mürşid, bütün tabakat-ı beşere hitab eder. Kesretli tabaka ise, tabaka-i avamdır. Elbette irşad ister ki; lüzumsuz şeyleri ibham ile icmal etsin ve dakik şeyleri temsil ile takrib etsin ve mugalatalara düşürmemek için zahirî nazarlarında bedihî olan şeyleri, lüzumsuz belki zararlı bir surette tağyir etmemektir.

Meselâ Güneşe der: "Döner bir siracdır, bir lâmbadır." Zira Güneşten, Güneş için, mahiyeti için bahsetmiyor. Belki bir nevi intizamın zenbereği ve nizamın merkezi olduğundan, intizam ve nizam ise Sâniin âyine-i marifeti olduğundan bahsediyor. Evet der: **الشَّمْسُ تُجْرِي**

"Güneş döner." Bu döner tabiriyle; kış yaz, gece gündüzün deveranındaki muntazam tasarrufat-ı kudreti ihtar ile azamet-i Sâniî ifham eder. İşte bu dönmek hakikatı ne olursa olsun, maksud olan ve hem mensuc, hem meşhud olan intizama tesir etmez. Hem der: **وَجَعَلْنَا الشَّمْسَ سِرَاجًا**

Şu sirac tabiriyle, âlemi bir kasır suretinde, içinde olan eşya ise; insana ve zihayata ihzar edilmiş müzeyyenat

---sh:»(M:206) ↓ -----

ve mat'umat ve levazımat olduğunu ve Güneş dahi müsahhar bir mumdar olduğunu ihtar ile rahmet ve ihsan-ı Hâlıkı ifham eder. Şimdi bak şu sersem ve geveze felsefe ne der? Bak diyor ki:

"Güneş, bir kitle-i azîme-i mayia-yi nariyedir. Ondan fırlamış olan seyyaratı etrafında döndürüp, cesameti bu kadar, mahiyeti böyledir şöyledir." Muvahhiş bir dehşetten, müdhiş bir hayretten başka, ruha bir kemal-i ilmî vermiyor. Bahs-i Kur'an gibi etmiyor. Buna kıyasen bâtinen kof, zahiren mutantan felsefî mes'elelerin ne kıymette olduğunu anlarsın. Onun şaşaa-i suriyesine aldanıp, Kur'anın gayet mu'ciznüma beyanına karşı hürmetsizlik etme!..

İHTAR: Arabî Risale-i Nur'da Ondördüncü Reşha'nın Altı Katresi, bahusus Dördüncü Katre'nin Altı Nüktesi; Kur'an-ı Hakîm'in kırk kadar enva'-ı i'cazından onbeşini beyan eder. Ona iktifaen burada ihtisar ettik. İstersen ona müracaat et, bir hazine-i mu'cizat bulursun.

اللَّهُمَّ اجْعَلِ الْقُرْآنَ شِفَاءً لَنَا وَ لِكَاتِبِهِ وَ أَمْثَالِهِ مِنْ كُلِّ دَاءٍ
وَ مُونِسًا لَنَا وَ لَهُمْ فِي حَيَاتِنَا وَ بَعْدَ مَوْتِنَا وَ فِي الدُّنْيَا
قَرِينًا وَ فِي الْقَبْرِ مُونِسًا وَ فِي الْقِيَامَةِ شَفِيعًا وَ عَلَى الصِّرَاطِ
نُورًا وَ مِنَ النَّارِ سِتْرًا وَ حِجَابًا وَ فِي الْجَنَّةِ رَفِيقًا وَ إِلَى الْخَيْرَاتِ
كُلِّهَا دَلِيلًا وَ أَمَامًا بِفَضْلِكَ وَ جُودِكَ وَ كَرَمِكَ وَ رَحْمَتِكَ
يَا أَكْرَمَ الْأَكْرَمِينَ وَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ آمِينَ ❀
اللَّهُمَّ صَلِّ وَ سَلِّمْ عَلَى مَنْ أَنْزَلَ عَلَيْهِ الْفُرْقَانَ الْحَكِيمُ
وَ عَلَى آلِهِ وَ صَحْبِهِ أَجْمَعِينَ آمِينَ آمِينَ ❀

Şakk-ı Kamer Mu'cizesine Dairdir

(Ondokuzuncu Ve Otuzbirinci Sözlerin Zeyli)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
اَقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَانْشَقَّ الْقَمَرُ
وَإِنْ يَرَوْا آيَةً يُعْرَضُوا وَيَقُولُوا سِحْرٌ مُسْتَمِرٌّ

Kamer gibi parlak bir Mu'cize-i Ahmediye (A.S.M.) olan inşikak-ı Kamer'i, evham-ı faside ile inhisafa uğratmak isteyen feylesoflar ve onların muhakemesiz mukallidleri diyorlar ki: "Eğer inşikak-ı Kamer vuku bulsa idi umum âleme malûm olurdu. Bütün tarih-i beşerin nakletmesi lâzım gelirdi?"

Elcevab: İnşikak-ı Kamer dava-yı nübüvvete delil olmak için o davayı işiten ve inkâr eden hazır bir cemaate, gecede, vakt-i gaflette âni olarak gösterildiğinden; hem ihtilaf-ı metali' ve sis ve bulutlar gibi rü'yetemani esbabın vücudu ile beraber, o zamanda medeniyet taammüm etmediğinden ve hususî kaldığından ve tarassudat-ı semaviye pek az olduğundan; bütün etraf-ı âlemde görülmek, umum tarihlere geçmek, elbette lâzım değildir. Şakk-ı Kamer yüzünden bu evham bulutlarını dağıtacak çok noktalardan şimdilik "Beş Nokta"yı dinle...

BİRİNCİ NOKTA: O zaman, o zemindeki küffarın gayet şedid derecede inadları, tarihen malûm ve meşhur olduğu halde; Kur'an-ı

Hakîm'in **وَانْشَقَّ الْقَمَرُ** demesiyle şu vak'ayı umum âleme ihbar

ettiğizhalde; Kur'anı inkâr eden o küffardan hiçbir kimse, şu âyetin tekzibine, yani ihbar ettiği şu vakıyanın inkârına ağız açmamışlar. Eğer o zamanda o hâdise, o küffarca kat'î ve vaki' bir hâdise olmasa idi; şu sözü serrişte ederek, gayet dehşetli bir tekzibe ve Peygamberin ibtal-i davasına hücum göstereceklerdi. Halbuki şu vak'aya dair siyer ve tarih, o vak'a ile münasebetdar küffarın adem-i vukuuna dair hiçbir şeyini nakletmemişlerdir.

---sh:»(M:208) ↓ -----

Yalnız **وَيَقُولُوا سِحْرٌ مُّسْتَمِرٌّ** âyetinin beyan ettiği gibi, tarihçe menkul olan şudur ki: O hâdiseyi gören küffar, "sihirdir" demişler ve "Bize sihir gösterdi. Eğer sair taraflardaki kervan ve kabileler görmüşlerse hakikattir. Yoksa bize sihir etmiş." demişler. Sonra sabahleyin Yemen ve başka taraflardan gelen kabileler ihbar ettiler ki: "Böyle bir hâdiseyi gördük." Sonra küffar, Fahr-i Âlem (A.S.M.) hakkında (hâşâ) "Yetim-i Ebu Talib'in sihri semaya da tesir etti" dediler.

İKİNCİ NOKTA: Sa'd-ı Taftazanî gibi eazım-ı muhakkikînin ekseri demişler ki: "İnşikak-ı Kamer; parmaklarından su akması umum bir orduya su içirmesi, câmide hutbe okurken dayandığı kuru direğin müfakat-ı Ahmediye'den (A.S.M.) ağlaması umum cemaatin iştmesi gibi mütevatirdir. Yani öyle tabakadan tabakaya bir cemaat-ı kesîre nakletmiştir ki, kizbe ittifakları muhaldir. "Hâle" gibi meşhur bir kuyruklu yıldızın bin sene evvel çıkması gibi mütevatirdir. "Görmediğimiz Serendib Adası'nın vücudu gibi tevatürle vücudu kat'îdir, demişler. İşte böyle gayet kat'î ve şuhudî mesailde teşkikat-ı vehmiye yapmak, akılsızlıktır. Yalnız muhal olmamak kâfidir. Halbuki şakk-ı Kamer, bir volkanla inşikak eden bir dağ gibi mümkündür.

ÜÇÜNCÜ NOKTA: Mu'cize; dava-yı nübüvvetin isbatı için, münkirleri ikna' etmek içindir, icbar için değildir. Öyle ise dava-yı nübüvveti işitenler için, ikna' edecek bir derecede mu'cize göstermek lâzımdır. Sair taraflara göstermek veyahut icbar derecesinde bir bedahetle izhar etmek, Hakîm-i Zülcelal'in hikmetine münafî olduğu gibi, sırr-ı teklife dahi muhaliftir. Çünkü "Akla kapı açmak, ihtiyarı elinden almamak" sırr-ı teklif iktiza ediyor. Eğer Fâtır-ı Hakîm inşikak-ı Kamer'i, feylesofların hevesatına göre bütün âleme göstermek için bir-iki saat öyle bıraksa idi ve beşerin umum tarihlerine geçse idi, o vakit sair hâdisat-ı semaviye gibi; ya dava-yı nübüvmete delil olmazdı, risalet-i Ahmediyeye (A.S.M.) hususiyeti kalmazdı veyahut bedahet derecesinde öyle bir mu'cize olacaktı ki; akli icbar edecek, aklın ihtiyarını elinden alacak, ister istemez nübüvveti tasdik edecek. Ebucehil gibi kömür ruhlu, Ebubekir-i Sıddık gibi elmas ruhlu adamlar bir seviyede kalıp, sırr-ı teklif zayi' olacaktı. İşte bu sır içindir ki; hem âni, hem gece, hem vakt-i gaflet, hem ihtilaf-ı metali', sis ve bulut gibi sair mevanii perde ederek umum âleme gösterilmedi veyahut tarihlere geçirilmedi.

DÖRDÜNCÜ NOKTA: Şu hâdis, gece vakti herkes gaflette iken âni bir surette vuku bulduğundan etraf-ı âlemde elbette görülmeyecek.

---sh:»(M:209) ↓ -----

Bazı efrada görünse de, gözüne inanmayacak. İnandırır da, elbette böyle mühim bir hâdise, haber-i vâhid ile tarihlere bâki bir sermaye olmayacak.

Bazı kitaplarda: "Kamer, iki parça olduktan sonra yere inmiş" ilâvesi ise; ehl-i tahkik reddetmişler. "Şu mu'cize-i bahireyi kıymetten düşürmek niyetiyle, belki bir münafık ilhak etmiş" demişler.

Hem meselâ o vakit, cehalet sisiyle muhat İngiltere, İspanya'da yeni gurub; Amerika'da gündüz; Çin'de, Japonya'da sabah olduğu gibi, başka yerlerde başka esbab-ı maniaya binaen elbette görülmeyecek. Şimdi bu akılsız muterize bak, diyor ki: "İngiltere, Çin, Japon, Amerika gibi akvamin tarihleri bundan bahsetmiyor. Öyle ise vuku bulmamış." Bin nefrin onun gibi Avrupa kâselislerinin başına...

BEŞİNCİ NOKTA: İnşıkak-ı Kamer, kendi kendine bazı esbaba binaen vuku bulmuş, tesadüfî, tabîî bir hâdise değil ki; âdi ve tabîî kanunlarına tatbik edilsin. Belki Şems ve Kamer'in Hâlık-ı Hakîm'i, Resulünün risaletini tasdik ve davasını tenvir için hârikulâde olarak o hâdiseyi îka etmiştir. Sırr-ı irşad ve sırr-ı teklif ve hikmet-i risaletin iktizasıyla, hikmet-i rububiyetin istediği insanlara ilzam-ı hüccet için gösterilmiştir. O sırr-ı hikmetin iktiza etmedikleri, istemedikleri ve davayı nübüvveti henüz işitmedikleri aktar-ı zemindeki insanlara göstermemek için, sis ve bulut ve ihtilaf-ı metali' haysiyetiyle; bazı memleketin kameri daha çıkmaması ve bazılarının güneşleri çıkması ve bir kısmının sabahı olması ve bir kısmının güneşi yeni gurub etmesi gibi, o hâdiseyi görmeye mani pekçok esbaba binaen gösterilmemiş. Eğer umum onlara dahi gösterilse idi, o halde ya işaret-i Ahmediye'nin (A.S.M.) neticesi ve mu'cize-i nübüvvet olarak gösterilecekti; o vakit risaleti, bedahet derecesine çıkacaktı. Herkes tasdike mecbur olurdu, aklın ihtiyarı kalmazdı. İman ise, aklın ihtiyarıdır. Sırr-ı teklif zayi' olurdu. Eğer sırr-ı hikmet-i semaviye olarak gösterilse idi; risalet-i Ahmediye (A.S.M.) ile münasebeti kesilirdi ve onunla hususiyeti kalmazdı.

Elhasıl: Şakk-ı Kamer'in imkânında şübhe kalmadı. Kat'î isbat edildi. Şimdi, vukuuna delalet eden çok bürhanlarından altısına (Haşiye) işaret ederiz. Şöyle ki:

Ehl-i adalet olan sahabelerin, vukuuna icmaı ve ehl-i tahkik umum

---sh:»(M:210) ↓ -----

müfessirlerin, **وَأَنْشَقَّ الْقَمَرَ** tefsirinde onun vukuuna ittifakı ve ehl-i rivayet-i sadıka bütün muhaddisînin, pek çok senedlerle ve muhtelif tarîklerle vukuunu nakletmesi ve ehl-i keşif ve ilham bütün evliya ve sıddıkînin şهادeti ve ilm-i Kelâm'ın meslekçe birbirinden çok uzak olan imamların ve mütebahhir ülemanın tasdiki ve nass-ı kat'î ile dalalet üzerine icma'ları vaki' olmayan ümmet-i Muhammediyenin (A.S.M.) o vak'ayı telakki-i bilkabul etmesi; güneş gibi inşıkak-ı Kamer'i isbat eder.

Elhasıl: Buraya kadar tahkik namına ve hasmı ilzam hesabına idi. Bundan sonraki cümleler, hakikat namına ve iman hesabındır. Evet, tahkik öyle dedi. Hakikat ise diyor ki:

Sema-yı risaletin kamer-i müniri olan Hâtem-i Divan-ı Nübüvvet, nasılkı mahbubiyet derecesine çıkan ubudiyetindeki velayetin keramet-i uzması ve mu'cize-i kübrası olan Mi'rac ile, yani bir cism-i Arzı semavatta gezdirmekle semavatın sekenesine ve âlem-i ulvî ehline rüchaniyeti ve mahbubiyeti gösterildi ve velayetini isbat etti. Öyle de: Arz'a bağlı, semaya asılı olan Kamer'i, bir Arzlının işaretiyle iki parça ederek Arz'ın sekenesine, o Arzlının risaletine öyle bir mu'cize gösterildi ki: Zât-ı Ahmediye (A.S.M.) Kamer'in açılmış iki nurani kanadı gibi; risalet ve velayet gibi iki nurani kanadıyla, iki ziyadar cenah ile, evc-i kemalâta uçmuş; tâ Kab-ı Kavseyne çıkmış, hem ehl-i Semavat, hem ehl-i Arz'a medar-ı fahr olmuştur...

عَلَيْهِ وَ عَلَى إِلَهٍ الصَّلَاةُ وَ التَّسْلِيمَاتُ مَلَأَ الْأَرْضَ وَ السَّمَوَاتِ
سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ
اللَّهُمَّ بِحَقِّ مَنْ أَنْشَقَّ الْقَمَرَ بِإِشَارَتِهِ اجْعَلْ قَلْبِي وَقُلُوبَ طَلَبَةِ رَسَائِلِ النُّورِ
الصَّادِقِينَ كَالْقَمَرِ فِي مُقَابَلَةِ شَمْسِ الْقُرْآنِ آمِينَ آمِينَ

Mu'cizat-ı Ahmediyeye (A.S.M.) Zeylinin Bir Parçasıdır.

[Risalet-i Ahmediyeye (A.S.M.) delaili hakkında olup, Mi'rac Risalesinin Üçüncü Esasını nihayetindeki üç mühim müşkilden birinci müşkile ait suale bir fihriste suredinde verilen cevaptır.]

Sual:Şu Mi'rac-ı azîm, niçin Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm'a mahsustur?

İkincisi: O zât, nasıl şu kâinatın çekirdeğidir? Dersiniz: Kâinat, onun nurundan halkolunmuş. Hem kâinatın en âhir ve en münevver meyvesidir. Bu ne demektir?

Üçüncüsü: Sâbık beyanatınızda diyorsunuz ki: Âlem-i ulvîye çıkmak; şu âlem-i arziyedeki âsârların makinelerini, tezgâhlarını ve netaicinin mahzenlerini görmek için uruc etmiştir. Ne demektir?

Elcevab: Şu birinci müşkiliniz: Otuz aded Sözlere tafsilen halledilmiştir. Yalnız şurada Zât-ı Ahmediyeye'nin (A.S.M.) kemalâtına ve delail-i nübüvvetine ve o mi'rac-ı a'zama en elyak o olduğuna icmalî işaretler nev'inde, bir muhtasar fihriste gösteriyoruz. Şöyle ki:

Evvelâ: Tevrat, İncil, Zebur gibi Kütüb-ü Mukaddeseden, pek çok tahrifata maruz oldukları halde, şu zamanda dahi, Hüseyin-i Cîsrî gibi bir muhakkik, nübüvvet-i Ahmediyeye (A.S.M.) dair yüzondört işaret beşaretleri çıkarıp "Risale-i Hamîdiye"de göstermiştir.

Sâniyen: Tarihçe sabit, Şikk ve Satih gibi meşhur iki kâhinin, nübüvvet-i Ahmediyeden (A.S.M.) biraz evvel, nübüvvetine ve âhîrzaman peygamberi o olduğuna beyanatları gibi çok beşaretler, sahih bir surette tarihen nakledilmiştir.

Sâlisen: Veladet-i Ahmediyeye (A.S.M.) gecesinde Kâ'be'deki sanemlerin sukutuyla, Kisra-yı Faris'in saray-ı meşhuresi olan Eyvan'ı inşikak etmesi gibi, irhasat denilen yüzer hârîka, tarihçe meşhurdur.

Râbian: Bir orduya parmağından gelen suyu içirmesi ve câmide bir cemaat-ı azîme huzurunda, kuru direğin, minberin naklinden dolayı müfarakat-ı Ahmediyeden (A.S.M.) deve gibi enîn ederek ağlaması; **وَ اَنْشَقَّ الْقَمَرُ** nassı ile, Şakk-ı Kamer gibi, muhakkiklerin tahkikatıyla bine balığ mu'cizatla serfiraz olduğunu tarih ve siyer gösteriyor.

---sh:»(M:212) ↓ -----

Hâmisen: Dost ve düşmanın ittifakıyla ahlâk-ı hasenenin şahsında en yüksek derecede; ve bütün muamelâtının şehadetiyle secaya-yı sâmiye, vazifesinde ve tebligatında en âlî bir derecede; ve Din-i İslâm'daki mehasin-i ahlâkın şehadetiyle, şeriatında en âlî hisal-ı hamîde, en mükemmel derecede bulunduğuna ehl-i insaf ve dikkat tereddüd etmez.

Sâdisen: Onuncu Söz'ün İkinci İşaretinde işaret edildiği gibi: Uluhiyet, mukteza-yı hikmet olarak tezahür istemesine mukabil, en a'zamî bir derecede Zât-ı Ahmediye (A.S.M.) dinindeki a'zamî ubudiyetiyle en parlak bir derecede göstermiştir. Hem Hâlîk-ı Âlem'in nihayet kemaldeki cemalini bir vasıta ile göstermek, mukteza-yı hikmet ve hakikat olarak istemesine mukabil; en güzel bir surette gösterici ve tarif edici, bilbedahe o zâttır.

Hem Sâni-i Âlem'in nihayet cemalde olan kemal-i san'atı üzerine enzar-ı dikkati celb etmek, teşhir etmek istemesine mukabil; en yüksek bir sadâ ile dellâllık eden, yine bilmüşahede o zâttır.

Hem bütün âlemlerin Rabbi, kesret tabakatında vahdaniyetini ilân etmek istemesine mukabil, -tevhidin en a'zamî bir derecede- bütün meratib-i tevhidi ilân eden yine bizzarure o zâttır.

Hem Sahib-i Âlem'in nihayet derecede âsârındaki cemalin işaretiyle, nihayetsiz hüsn-ü zâtîsini ve cemalinin mehasinini ve hüsnünün letaifini âyinelerde mukteza-yı hakikat ve hikmet olarak görmek ve göstermek istemesine mukabil; en şaşıaalı bir surette âyinedarlık eden ve gösteren ve sevip ve başkasına sevdiren yine bilbedahe o zâttır.

Hem şu saray-ı âlemin Sâni'i, gayet hârîka mu'cizeleri ile ve gayet kıymetdar cevahirler ile dolu hazine-i gaybiyelerini izhar ve teşhir istemesi ve onlarla kemalâtını tarif etmek ve bildirmek istemesine mukabil, en a'zamî bir surette teşhir edici ve tavsif edici ve tarif edici yine bilbedahe o zâttır.

Hem şu kâinatın Sâni'i, şu kâinatı enva'-ı acaib ve zînetlerle süslendirmek suretinde yapması ve zîşuur mahlukatına seyr ü tenezzüh ve ibret ü tefekkür için ona idhal etmesi ve mukteza-yı hikmet olarak onlara o âsâr ve sanayiinin manalarını, kıymetlerini, ehl-i temaşa ve tefekküre bildirmek istemesine mukabil; en a'zamî bir surette cin ve inse, belki ruhanîlere ve melâikelere de Kur'an-ı Hakîm vasıtasıyla rehberlik eden, yine bilbedahe o zâttır.

Hem şu kâinatın Hâkim-i Hakîm'i, şu kâinatın tahavvülâtındaki maksad ve gayeyi tazammun eden tılsım-ı muğlakını ve mevcudatın "Nereden?"

---sh:»(M:213) ↓ -----

Nereye? Ve ne oldukları?" olan şu üç sual-i müşkilin muammasını bir elçi vasıtasıyla umum zîşuurlara açtırmak istemesine mukabil, en vâzih bir surette ve en a'zamî bir derecede hakaik-i Kur'aniye vasıtasıyla o tılsımı açan ve o muammayı halleden, yine bilbedahe o zâttır.

Hem şu âlemin Sâni'-i Zülcelal'i, bütün güzel masnuatıyla kendini zîşuur olanlara tanıttırmak ve kıymetli nimetlerle kendini onlara sevdirmesi, bizzarure onun mukabilinde zîşuur olanlara marziyatı ve arzu-yu İlahiyelerini bir elçi vasıtasıyla bildirmesini istemesine mukabil, en a'lâ ve ekmel bir surette, Kur'an vasıtasıyla o marziyat ve arzuları beyan eden ve getiren, yine bilbedahe o zâttır.

Hem Rabb-ül Âlemîn, meyve-i âlem olan insana, âlemi içine alacak bir vüs'at-i istidad verdiğiinden ve bir ubudiyet-i külliyeye müheyya ettiğiinden ve hissiyatça kesrete ve dünyaya mübtela olduğundan, bir rehber vasıtasıyla, yüzlerini kesretten vahdete, fâniden bâkiye çevirmek istemesine mukabil; en a'zamî bir derecede, en eblağ bir surette, Kur'an vasıtasıyla en ahsen bir tarzda rehberlik eden ve risaletin vazifesini en ekmel bir tarzda îfa eden, yine bilbedahe o zâttır.

İşte mevcudatın en eşrefi olan zîhayat ve zîhayat içinde en eşref olan zîşuur ve zîşuur içinde en eşref olan hakikî insan ve hakikî insan içinde geçmiş vezaifi en a'zamî derecede, en ekmel bir surette îfa eden zât; elbette o mi'rac-ı azîm ile Kab-ı Kavseyn'e çıkacak, saadet-i ebediye kapısını çalacak, hazine-i rahmetini açacak, imanın hakaik-i gaybîyesini görecek, yine o olacaktır.

Sâbian: Bilmüşahede şu masnuatta gayet güzel tahsinat, nihayet derecede süslü tezyinat vardır. Ve bilbedahe şöyle tahsinat ve tezyinat, onların Sâniinde gayet şiddetli bir irade-i tahsin ve kasd-ı tezyin var olduğunu gösterir. Ve irade-i tahsin ve tezyin ise, bizzarure o Sâni'de san'atına karşı kuvvetli bir rağbet ve kudsî bir muhabbet olduğunu gösterir. Ve masnuat içinde en câmi' ve letaif-i san'atı birden kendinde gösteren ve bilen ve bildiren ve kendini sevdiren ve başka masnuattaki güzellikleri "Mâşâallah" deyip istihsan eden, bilbedahe o san'atperver ve san'atını çok seven Sâniin nazarında en ziyade mahbub, o olacaktır.

İşte masnuatı yaldızlayan mezaya ve mehasine ve mevcudatı ışıklandıran letaif ve kemalâta karşı: "Sübhanallah, Mâşâallah, Allahü Ekber" diyerek semavatı çınlattıran ve Kur'anın nağamatıyla kâinatı velveleye verdiren, istihsan ve takdir ile, tefekkür ve teşhir ile, zikir ve tevhid ile, berr ve bahri cezbeye getiren yine bilmüşahede o zâttır.

---sh:»(M:214) ↓ -----

İşte böyle bir zât ki: **السَّبَبُ كَالْفَاعِلِ** sırınca bütün ümmetin işlediği hasenatın bir misli, onun kefe-i mizanında bulunan ve umum ümmetinin salavatı, onun manevî kemalâtına imdad veren ve risaletinde gördüğü vezâifin netaicini ve manevî ücretleriyle beraber rahmet ve muhabbet-i İlahiyenin nihayetsiz feyzine mazhar olan bir zât, elbette Mi'rac merdiveniyle Cennet'e, Sidret-ül Münteha'ya, Arş'a ve Kab-ı Kavseyn'e kadar gitmek, ayn-ı hak, nefs-i hakikat ve mahz-ı hikmettir.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Said Nursî

(Haşiye): En mühim bir ceride-i İslâmiyede, umum âlem-i İslâma taalluk eden ve gayet ehemmiyetli siyasîlerden ve hayat-ı içtimaiye ile çok alâkadar olan umum hukukçulardan 1927 senesinde Avrupa'da toplanan bir kongrede mühim ecnebi feylesoflar, şeriat-ı Muhammediyeye (A.S.M.) dair bu aşağıda yazılan Arabî fıkranın aynını kendi lisanlarıyla söylemişler. O Arabî ceridenin naklettiği Arabî ifadeyi aynen yazıyoruz ve tercümesini de Arabî ifadenin altına ilâve ediyoruz. Nur Çeşmesi'nin âhîrinde yazılan ecnebi feylesoflardan kırküz tanesinin beyanatı, bu iki kahraman feylesofun beyanatıyla kırkbeş tane şahid-i sadık oluyor. **الْفَضْلُ مَا شَهِدَتْ بِهِ الْأَعْدَاءُ** "Fazilet odur ki; düşmanlar dahi onu tasdik etsin."

Arabî ceridenin beyanatı:

وَقَدْ اعْتَرَفَ حَتَّىٰ عُلَمَاءُ الْغَرْبِ بِسُمُوِّ مَبَادِي الْإِسْلَامِ وَصَلَاحِهَا لِلْعَالَمِ...

قَالَ عَمِيدُ كَلِيَّةِ الْحُقُوقِ : بِجَامِعَةِ فَيْيِنَا الْأَسْتَاذُ شَبُولُ فِي

مُؤْتَمَرِ الْحُقُوقِيِّينَ الْمُنْعَقَدِ فِي سَنَةِ ١٩٢٧:

إِنَّ الْبَشَرِيَّةَ لَتَفْتَخِرُ بِإِنْتِسَابِ رَجُلٍ كَمُحَمَّدٍ (ع ص م)

أَلَيْهَا إِذْ أَنَّهُ رَغِمَ أَمِيَّتُهُ اسْتِطَاعَ قَبْلَ بَضْعَةِ عَشْرٍ

قَرْنَا أَنْ يَأْتِيَ بِتَشْرِيعِ سَنَكُونُ نَحْنُ الْأَوْرُوبَائِيِّينَ

أَسْعَدَ مَا نَكُونُ لَوْ وَصَلْنَا إِلَى قِيَمَتِهِ بَعْدَ الْفَيْ عَامٍ

وَ قَالَ بَرْنَارْدُ شَوْ : لَقَدْ كَانَ دِينَ مُحَمَّدٍ (ع ص م)

---sh:»(M:215) ↓ -----

مَوْضِعَ التَّقْدِيرِ السَّامِي دَائِمًا لِمَا يَنْطَوِي عَلَيْهِ مِنْ
حَيَوِيَّةٍ مُدْهَشَةٍ لِأَنَّهُ عَلَى مَا يَلُوحُ لِي هُوَ الدِّينُ الْوَحِيدُ الَّذِي
لَهُ مَلَكَةُ الْهَضْمِ لِأَطْوَارِ الْحَيَاةِ
وَ أَرَى وَاجِبًا أَنْ يُدْعَى مُحَمَّدٌ (ع ص م) مُنْقَذَ الْإِنْسَانِيَّةِ وَ اعْتَقِدُ
أَنَّ رَجُلًا مِثْلَهُ إِذَا تَوَلَّى زَعَامَةَ الْعَالَمِ الْحَدِيثِ نَجَحَ فِي حَلِّ مُشْكَلاتِهِ
الْمُخْتَلِفَةِ وَالَّذِي يَسْتَطِيعُ لِذَلِكَ أَنْ يَجْذِبَ إِلَيْهِ كُلَّ جَيْلٍ مِنَ النَّاسِ
وَاحِلًا فِي الْعَالَمِ السَّلَامَةِ وَالسَّعَادَةِ (يَعْنِي الْمُسَالَمَةَ
وَالصُّلْحَ الْعُمُومِيَّ) وَمَا شَدَّ حَاجَةَ الْعَالَمِ الْيَوْمَ إِلَيْهَا ...

Tercümesinin bir hülâsası:

Evet garb üleması ve feylesofları itiraf ve ikrar etmişler ki: "İslâmiyetin kanunları, yüksek bir tarzda âlemin ıslahına kâfidir."

Hem Külliyyet-ül Hukuk Kongresinin cem'iyetinde, bütün hukukiyyunun toplandığı o kongrede 1927 senesinde onun reisi feylesof üstad Shebol demiş ki: "Muhammed'in (A.S.M.) beşeriyete intisabıyla bütün beşeriyet muhakkak iftihar eder. Çünkü o zât ümmi olmasıyla beraber, onüç asır evvel öyle bir şeriat getirmiş ki; biz Avrupalılar iki bin sene sonra onun kıymetine ve hakikatine yetişsek, en mes'ud, en saadetli oluruz."

İkincisi veyahut Nur Çeşmesi'nin âhirine ilâve edilenlerle kırkbeşincisi olan Bernard Shaw demiş: "Din-i Muhammedî'nin (A.S.M.) en yüksek makam-ı takdire çıkmasının sebebi: Gayet acib ve sağlam bir hayatı temin etmesidir. Bana açılan budur ki: O din tek, yekta, emsalsiz bir din-i ferîd olup, bütün muhtelif ayrı ayrı hayatın etvarlarını ve çeşitlerini hazmettiriyor. Yani, ıslah ve istihale tarzında tasfiye ve terakki ettiriyor. Hem Muhammed'in (A.S.M.) dini öyle bir dindir ki, insanın ayrı ayrı bütün milletlerini kendine celbedebilir. Ben görüyorum ve itikad ediyorum ki: Beşere vâcibdir ki desin: "Muhammed (A.S.M.) insanîyetin halaskârıdır. Ve halaskârlık namı, ona verilmek lâzımdır."

Hem diyor: "Ben itikad ediyorum ki: Muhammed'in misli, yani sîretinde, tarzında bir adam şimdiki yeni âleme reis olsa, hükmetse; bu yeni âlemin müşkilâtını halledip, bu yeni karmakarışık âlemde müsâlemet-i umumiyyeye ve saadet-i hayatın husulüne sebep olacak. Evet, bu yeni âlemin müsâlemet ve saadet-i hayatiyyeye ne kadar şedid ihtiyacı var olduğunu herkes anlar!"

---sh:»(M:216) ↓ -----

Âyet-ül Kübra Risalesinin Risalet-i Ahmediyeden Bahseden Onaltıncı Mertebesi

(Makam münasebetiyle buraya ilhak edilmiştir.)

Sonra o dünya seyyahı, kendi aklına dedi ki: Madem bu kâinatın mevcudatıyla mâlikimi ve hâlıkımı arıyorum. Elbette her şeyden evvel bu mevcudatın en meşhuru ve a'dasının tasdikiyle dahi en mükemmeli ve en büyük kumandanı ve en namdar hâkimi ve sözce en yükseği ve akılca en parlağı ve ondört asrı faziletiyle ve Kur'anıyla ışıklandırılan Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm'ı ziyaret etmek ve aradığımı ondan sormak için Asr-ı Saadete beraber gitmeliyiz diyerek, aklıyla beraber o asra girdi. Gördü ki: O asır, hakikaten o zât (A.S.M.) ile, bir saadet-i beşeriye asrı olmuş. Çünkü en bedevi ve en ümmi bir kavmi, getirdiği nur vasıtasıyla, kısa bir zamanda dünyaya üstad ve hâkim eylemiş.

Hem kendi aklına dedi: Biz, en evvel bu fevkalâde zâtın (A.S.M.) bir derece kıymetini ve sözlerinin hakkaniyetini ve ihbaratının doğruluğunu bilmeliyiz, sonra hâlıkımızı ondan sormalıyız diyerek taharriye başladı. Bulduğu hadsiz kat'î delillerden, burada, yalnız dokuz külliyetine birer kısa işaret edilecek.

Birincisi: Bu zâta (A.S.M.) -hattâ düşmanlarının tasdikiyle dahi-bütün güzel huyların ve hasletlerin bulunması ve

وَأَنْشَقَّ الْقَمَرُ ﴿١٠٠﴾ وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَىٰ

âyetlerinin sarahatıyla, bir parmağının işaretiyle Kamer iki parça olması ve bir avucu ile, a'dasının ordusuna attığı az bir toprak, umum o ordunun gözlerine girmesiyle kaçmaları ve susuz kalmış kendi ordusuna, beş parmağından kevser gibi akan suyu kifayet derecesinde içirmesi gibi; nakl-i kat'î ile ve bir kısmı tevatür ile, yüzer mu'cizatın onun elinde zahir olmasıdır. Bu mu'cizattan üçyüzden ziyade bir kısmı, Ondokuzuncu Mektub olan Mu'cizat-ı Ahmediye (A.S.M.) namındaki hârika ve kerametli bir risalede kat'î delilleriyle beraber beyan edildiğinden onları ona havale ederek dedi ki:

---sh:»(M:217) ↓ -----

Bu kadar ahlâk-ı hasene ve kemalâtla beraber, bu kadar mu'cizat-ı bahiresi bulunan bir zât (A.S.M.) elbette en doğru sözlüdür. Ahlâksızların işi olan hileye, yalana, yanlış tenezzül etmesi kabil değil.

İkincisi: Elinde bu kâinat sahibinin bir fermanı bulunduğu ve o fermanı her asırda üçyüz milyondan ziyade insanların kabul ve tasdik ettikleri ve o ferman olan Kur'an-ı Azîmüşşan'ın yedi vecihle hârika olmasıdır. Ve bu Kur'anın kırk vecihle mu'cize olduğu ve kâinat hâlikının sözü bulunduğu kuvvetli delilleriyle beraber, "Yirmibeşinci Söz, Mu'cizat-ı Kur'aniye" namlarındaki ve Risale-i Nur'un bir güneşi olan meşhur bir risalede tafsilen beyan edilmesinden; onu, ona havale ederek dedi: Böyle ayn-ı hak ve hakikat bir fermanın tercümanı ve tebliğ edicisi bir zâtta (A.S.M.) fermana cinayet ve ferman sahibine hıyanet hükmünde olan yalan olamaz ve bulunamaz!..

Üçüncüsü: O zât (A.S.M.), öyle bir şeriat ve bir İslâmiyet ve bir ubudiyet ve bir dua ve bir davet ve bir iman ile meydana çıkmış ki, onların ne misli var ve ne de olur. Ve onlardan daha mükemmel ne bulunmuş ve ne de bulunur. Çünkü ümmi bir zâtta (A.S.M.) zuhur eden o şeriat; ondört asrı ve nev'-i beşerin humsunu, âdilane, hakkaniyet üzere, müdakkikane, hadsiz kanunlarıyla idare etmesi emsal kabul etmez.

Hem ümmi bir zâtın (A.S.M.) ef'al ve akval ve ahvalinden çıkan İslâmiyet; her asırda üçyüz milyon insanın rehberi ve mercii ve akıllarının muallimi ve mürşidi ve kalblerinin münevveri ve musaffisi ve nefislerinin mürebbisi ve müzekkisi ve ruhlarının medar-ı inkişafatı ve maden-i terakkiyatı olması cihetiyle misli olamaz ve olamamış.

Hem dininde bulunan bütün ibadâtın bütün enva'ında en ileri olması ve herkesten ziyade takvada bulunması ve Allah'tan korkması ve fevkalâde daimî mücahedat ve dağdağalar içinde, tam tamına ubudiyetin en ince esrarına kadar mûraat etmesi ve hiç kimseyi taklid etmeyerek ve tam manasıyla ve mübtediyane fakat en mükemmel olarak, hem ibtida ve intihayı birleştirerek yapması; elbette misli görülmez ve görülmemiş.

Hem binler dua ve münacatlarından Cevşen-ül Kebir ile, öyle bir marifet-i Rabbaniye ile, öyle bir derecede Rabbini tavsif ediyor ki; o zamandan beri gelen ehl-i marifet ve ehl-i velayet, telahuk-u efkâr ile beraber, ne o mertebe-i marifete ve ne de o derece-i tavsife yetişememeleri gösteriyor ki, duada dahi onun misli yoktur. Risale-i Münacat'ın başında, Cevşen-ül Kebir'in doksandokuz fıkrasından bir fıkrasının kısacık bir mealinin beyan edildiği yere bakan adam, Cevşen'in dahi misli yoktur diyecek.

Hem tebliğ-i risalette ve nâsı hakka davette o derece metanet ve

sebat ve cesaret göstermiş ki; büyük devletler ve büyük dinler, hattâ

---sh:»(M:218) ↓ -----

kavim ve kabilesi ve amucası ona şiddetli adavet ettikleri halde, zerre mikdar bir eser-i tereddüd, bir telaş, bir korkaklık göstermemesi ve tek başıyla bütün dünyaya meydan okuması ve başa da çıkarması ve İslâmiyeti dünyanın başına geçirmesi isbat eder ki; tebliğ ve davette dahi misli olmamış ve olamaz.

Hem imanda, öyle fevkalâde bir kuvvet ve hârîka bir yakîn ve mu'cizane bir inkişaf ve cihanı ışıklandıran bir ulvî itikad taşımış ki; o zamanın hükümrani olan bütün efkârı ve akideleri ve hükemanın hikmetleri ve ruhanî reislerin ilimleri ona muarız ve muhalif ve münkir oldukları halde; onun ne yakînine, ne itikadına, ne itimadına, ne itminanına hiçbir şübhe, hiçbir tereddüd, hiçbir za'f, hiçbir vesvese vermemesi ve maneviyatta ve meratib-i imaniyede terakki eden başta sahabeler ve bütün ehl-i velayet, onun her vakit mertebe-i imanından feyz almaları ve onu en yüksek derecede bulmaları, bilbedahe gösterir ki; imanı dahi emsalsizdir.

İşte böyle emsalsiz bir şeriat ve misilsiz bir İslâmiyet ve hârîka bir ubudiyet ve fevkalâde bir dua ve cihanpesendane bir davet ve mu'cizane bir iman sahibinde, elbette hiçbir cihetle yalan olamaz ve aldatmaz diye anladı ve aklı dahi tasdik etti.

Dördüncüsü: Enbiyaların (Aleyhimüsselâm) icma'ı, nasilki vücud ve vahdaniyet-i İlahiyeye gayet kuvvetli bir delildir; öyle de, bu zâtın (A.S.M.) doğruluğuna ve risaletine gayet sağlam bir şehadettir. Çünkü Enbiya Aleyhimüsselâm'ın doğruluklarına ve peygamber olmalarına medar olan ne kadar kudsî sıfatlar ve mu'cizeler ve vazifeler varsa; o zâtta (A.S.M.) en ileride olduğu tarihçe musaddaktır. Demek onlar, nasilki lisan-ı kal ile; Tevrat, İncil ve Zebur ve suhurlarında bu zâtın (A.S.M.) geleceğini haber verip insanlara beşaret vermişler ki, kütüb-ü mukaddesenin o beşaretli işaretinden yirmiden fazla ve pek zahir bir kısmı, Ondokuzuncu Mektub'da güzelce beyan ve isbat edilmiş. Öyle de, lisan-ı halleriyle, yani nübüvvetleriyle ve mu'cizeleriyle; kendi mesleklerinde ve vazifelerinde en ileri ve en mükemmel olan bu zâtı tasdik edip, davasını imza ediyorlar. Ve lisan-ı kal ve icma' ile vahdaniyete delalet ettikleri gibi, lisan-ı hal ile ve ittifakla bu zâtın sadıkiyetine şehadet ediyorlar diye anladı.

Beşincisi: Bu zâtın düsturlarıyla ve terbiyesi ve tebaiyetiyle ve arkasından gitmeleriyle hakka, hakikata, kemalâta, keramata, keşfiyata, müşahedata yetişen binlerce evliya vahdaniyete delalet ettikleri gibi; üstadları olan bu zâtın sadıkiyetine ve risaletine, icma' ve ittifakla şehadet ediyorlar. Ve âlem-i gaybdan verdiği haberlerin bir kısmını nur-u velayetle müşahede etmeleri ve umumunu nur-u imanla ya ilmelyakîn veya aynelyakîn veya hakkalyakîn suretinde itikad ve tasdik etmeleri;

---sh:»(M:219) ↓ ----

üstadları olan bu zâtın derece-i hakkaniyet ve sadıkiyetini güneş gibi gösterdiğini gördü.

Altıncısı: Bu zâtın ümmiliğiyle beraber getirdiği hakaik-i kudsiye ve ihtira ettiği ulûm-u âliye ve keşfettiği marifet-i İlahiyenin dersiyle ve talimiyle, mertebe-i ilmiyede en yüksek makama yetişen milyonlar asfiya-i müdakkikîn ve sıddikîn-i muhakkikîn ve dâhî-i hükema-i mü'minîn, bu zâtın üss-ül esas davası olan vahdaniyeti, kuvvetli bürhanlarıyla bil'ittifak isbat ve tasdik ettikleri gibi; bu muallim-i ekberin ve bu üstad-ı a'zamin hakkaniyetine ve sözlerinin hakikat olduğuna ittifakla şehadetleri, gündüz gibi bir hüccet-i risaleti ve sadıkiyetidir. Meselâ: Risale-i Nur, yüz parçasıyla, bu zâtın sadakatının bir tek bürhanıdır.

Yedincisi: Âl ve ashab namında ve nev'-i beşerin enbiyadan sonra feraset ve dirayet ve kemalâtle en meşhuru ve en muhterem ve en namdarı ve en dindar ve en keskin nazarlı taife-i azîmesi; kemal-i merak ile ve gayet dikkat ve nihayet ciddiyetle, bu zâtın bütün gizli ve aşikâr hallerini ve fikirlerini ve vaziyetlerini taharri ve teftiş ve tedkik etmeleri neticesinde; bu zâtın dünyada en sadık ve en yüksek ve en haklı ve hakikatlı olduğuna ittifak ile ve icma' ile sarsılmaz tasdikleri ve kuvvetli imanları, güneşin ziyasına delalet eden gündüz gibi bir delildir, diye anladı.

Sekizincisi: Bu kâinat, nasılkı kendini icad ve idare ve tertib eden ve tasvir ve takdir ve tedbir ile bir saray gibi, bir kitab gibi, bir sergi gibi, bir temaşağâh gibi tasarruf eden sâniine ve kâtibine ve nakkaşına delalet eder. Öyle de; kâinatın hilkatindeki makasıd-ı İlahiyeyi bilecek ve bildirecek ve tahavvülâtındaki Rabbanî hikmetlerini talim edecek ve vazifedarane harekâtındaki neticeleri ders verecek ve mahiyetindeki kıymetini ve içindeki mevcudatın kemalâtını ilân edecek ve o kitab-ı kebirin manalarını ifade edecek bir yüksek dellâl, bir doğru keşşaf, bir muhakkik üstad, bir sadık muallim istediği ve iktiza ettiği ve herhalde bulunmasına delalet ettiği cihetiyle, elbette bu vazifeleri herkesten ziyade yapan bu zâtın hakkaniyetine ve bu kâinat Hâlıkının en yüksek ve sadık bir memuru olduğuna şehadet ettiğini bildi.

Dokuzuncusu: Madem bu san'atlı ve hikmetli masnuatıyla kendi hünerlerini ve san'atkârlığının kemalâtını teşhir etmek ve bu süslü, zînetli nihayetsiz mahlukatıyla kendini tanıttırmak ve sevdirmek ve bu lezzetli ve kıymetli hesabsız nimetleriyle kendine teşekkür ve hamd ettirmek ve bu şefkatli ve himayetli umumî terbiye ve iaşe ile, hattâ ağızların en ince zevklerini ve iştihaların her nev'ini tatmin edecek bir surette ihzar edilen Rabbanî it'amlar ve ziyafetlerle, kendi rububiyetine karşı minnetdarane ve müteşekkiraneye ve perestişkârane ibadet

---sh:»(M:220) ↓ ----

ettirmek ve mevsimlerin tebdili ve gece gündüzün tahvili ve ihtilafı gibi, azametli ve haşmetli tasarrufat ve icraat ve dehşetli ve hikmetli faaliyet ve hallakıyet ile, kendi uluhiyetini izhar ederek, o uluhiyetine karşı iman ve teslim ve inkıyad ve itaat ettirmek ve her vakit iyiliği ve iyileri himaye, fenalığı ve fenaları izale ve semavî tokatlar ile zalimleri ve yalancıları imha etmek cihetiyle, hakkaniyet ve adaletini göstermek isteyen perde arkasında birisi var. Elbette ve herhalde, o gaybî zâtın yanında en sevgili mahluku ve en doğru abdi ve onun mezkûr maksadlarına tam hizmet ederek, hilkat-i kâinatın tılsımını ve muammasını hall ve keşfeden ve daima o Hâlıkının namına hareket eden ve ondan istimdad eden ve muvaffakıyet isteyen ve onun tarafından imdada ve tevfiğe mazhar olan ve Muhammed-i Kureyşî denilen bu zât olacak. (A.S.M.) Hem aklına dedi: Madem bu mezkûr dokuz hakikatlar bu zâtın sıdkına şehadet ederler; elbette bu âdem, benî-âdem'in medar-ı şerefi ve bu âlemin medar-ı iftiharıdır. Ve ona "Fahr-i Âlem" ve "Şeref-i Benî-Âdem" denilmesi pek lâyıktır ve onun elinde bulunan ferman-ı Rahman olan Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın haşmet-i saltanat-ı maneviyesinin nısf-ı arzı istilasını ve şahsî kemalâtı ve yüksek hasletleri gösteriyor ki; bu âlemde en mühim zât budur, Hâlıkımız hakkında en mühim söz onundur.

İşte gel bak! Bu hârika zâtın yüzer zahir ve bahir kat'î mu'cizelerinin kuvvetine ve dinindeki binler âlî ve esaslı hakikatlarına istinaden, bütün davalarının esasını ve bütün hayatının gayesi, Vâcib-ül Vücut'un vücuduna ve vahdetine ve sıfâtına ve esmasına delalet ve şehadet ve o Vâcib-ül Vücut'u isbat ve ilân ve i'lam etmektir.

Demek bu kâinatın manevî güneşi ve Hâlıkımızın en parlak bir bürhanı bu Habibullah denilen zâttır ki; onun şehadetini teyid ve tasdik ve imza eden aldanmaz ve aldatmaz üç büyük icma' var:

Birincisi: "Eğer perde-i gayb açılrsa yakînî ziyadeleşmeyecek" diyen İmam-ı Ali (Radıyallahü Anh) ve yerde iken arş-ı a'zamı ve İsrâfil'in azamet-i heykelini temaşa eden Gavs-ı A'zam (K.S.) gibi keskin nazar ve gaybbîn gözleri bulunan binler aktab ve evliya-i azîmeyi câmi' ve Âl-i Muhammed namıyla şöhretşiar-ı âlem olan cemaat-ı nuraniyenin icma' ile tasdikleridir.

İkincisi: Bedevi bir kavim ve ümmi bir muhitte, hayat-ı içtimaiyeden ve efkâr-ı siyasiyeden hâlî ve kitabsız ve fetret asrının karanlıklarında bulunan ve pek az bir zamanda en medenî ve malûmatlı ve hayat-ı içtimaiyede ve siyasiyede en ileri olan milletlere ve hükûmetlere üstad ve rehber ve diplomat ve hâkim-i âdil olarak, şarktan garba

---sh:»(M:221) ↓ -----

kadar cihanpesendane idare eden ve "Sahabe" namıyla dünyada namdar olan cemaat-ı meşhurenin ittifakla can ve mallarını, peder ve aşiretlerini feda ettiren bir kuvvetli imanla tasdikleridir.

Üçüncüsü: Her asırda binlerle efradı bulunan ve her fende dâhiyane ileri giden ve muhtelif mesleklerde çalışan, ümmetinde yetişen hadsiz muhakkik ve mütebahhir ülemasının cemaat-ı uzmasının tevafukla ve ilmelyakîn derecesinde tasdikleridir.

Demek bu zâtın vahdaniyete şehadeti şahsî ve cüz'î değil, belki umumî ve küllî ve sarsılmaz ve bütün şeytanlar toplansa karşısına hiçbir cihetle çıkamaz bir şehadettir diye hükmetti. İşte Asr-ı Saadette aklıyla beraber seyahat eden dünya misafiri ve hayat yolcusunun, o medrese-i nuraniyeden aldığı derse kısa bir işaret olarak, Birinci Makam'ın onaltıncı mertebesinde böyle:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْوَاجِبُ الْوُجُودِ الْوَاحِدُ الْأَحَدُ الَّذِي دَلَّ عَلَى وُجُوبِ
وُجُودِهِ فِي وَحْدَتِهِ فَخَرُّ الْعَالَمِ شَرَفُ نَوْعِ بَنِي آدَمَ بِعِظْمَةِ
عُلُوِّيَّةِ أَخْلَاقِهِ حَتَّى بِتَصَدِيقِ أَعْدَائِهِ وَكَذَّاسِلْطَنَةِ قُرْآنِهِ
وَ حَشْمَةِ وَسُعَةِ دِينِهِ وَ كَثْرَةِ كِمَالَاتِهِ وَ شَهْدِ وَ بَرَهْنِ
بِقُوَّةِ مَاتِ مُعْجَزَاتِهِ الظَّاهِرَةِ الْبَاهِرَةِ الْمُصَدِّقَةِ الْمُصَدِّقَةِ
وَ بِقُوَّةِ الْآفِ حَقَائِقِ دِينِهِ السَّاطِعَةِ الْقَاطِعَةِ بِاجْمَاعِ ذَوِي الْأَنْوَارِ
وَ بِاتِّفَاقِ أَصْحَابِهِ ذَوِي الْأَبْصَارِ وَ بِتَوَافُقِ مُحَقِّقِي أُمَّتِهِ
ذَوِي الْبَرَاهِينِ وَ الْبَصَائِرِ النُّورَةِ

denilmiştir.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Said Nursî